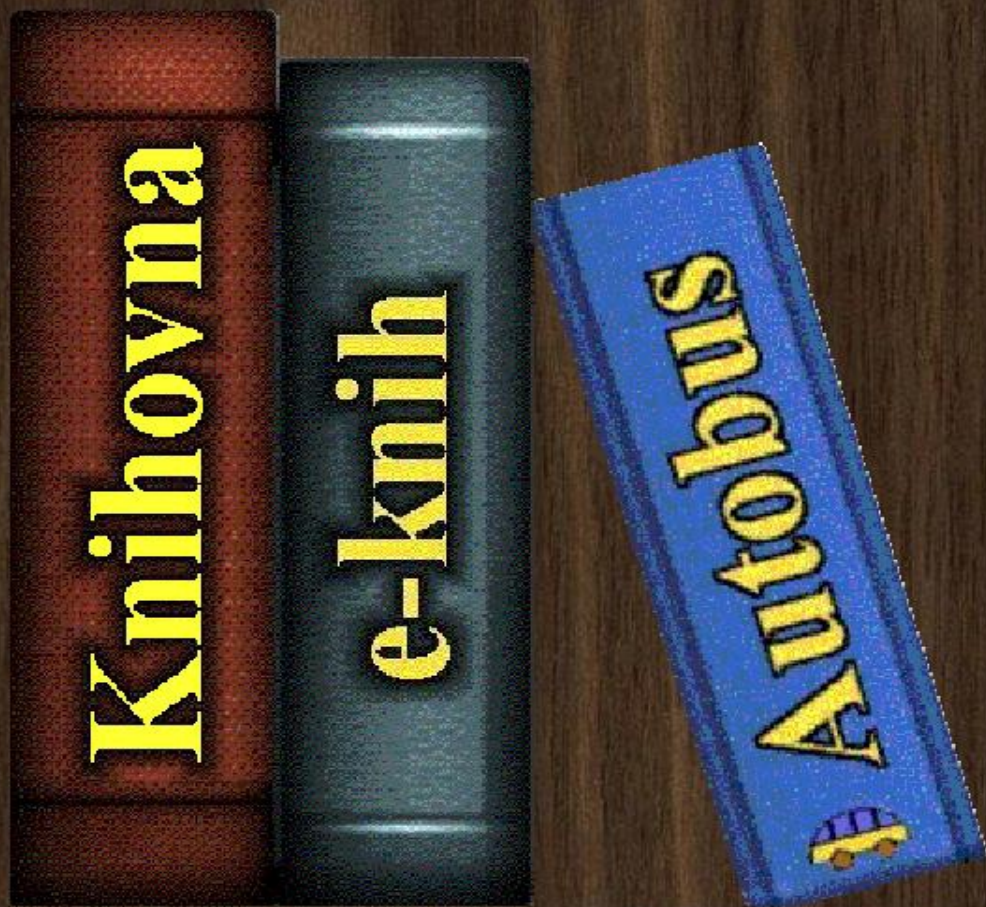

Svět vedle 1

Jinde

Svet 1

Science fiction

Jerry Worker

© 2016-2017

Autobus

;

Svět vedle 1

Jinde

Science fantasy

© 2016-2017 Jerry Worker

Veškeré připomínky jsou vítané:

Titul: Svět vedle 1

Podtitul: Jinde

Skupina: Svět vedle 1

Autor: Jerry Worker

Generováno v <http://sw.gurroa.cz> 07.05.2020-16:45 pro SW.

Anotace:

Představte si cibuli. Představte si, že existuje mnoho světů a ty světy jsou poskládány vedle sebe jako vrstvy v cibuli. Normálně je odděluje slupka. Občas se stane, že se slupka poruší a vedlejší vrstvy se dotknou. Při větší poruše se vrstev může dotýkat více. Jsou na světě místa, kde se vedlejší světy dotýkají. Někde je to v pustině, jindy na obydleném území. Takové místo potom bývá pro obyvatele posvátné nebo i hlídané. Vedlejší svět může být stejný, dokonalejší či zaostalejší. To poznáte, až se do něj dostanete.

Normální verze

Generováno v <http://sw.gurroa.cz> 07.05.2020-16:45 pro SW.

Chalupa

Začalo to úplně nevinně. Honza zdědil chalupu. Seděl si to jednou s kamarády a kamarádkami v oblíbené vinárničce, na stole obložené talíře, víno bílé, červené i růžové a za doprovodu dvou kytar, banja a mandolíny se pokoušel napodobit Matušku zpěvem Slavíků z Madridu. Samozřejmě, být to v normální vinárně, v tu chvíli by se jako archanděl Gabriel s planoucím mečem zjevil vrchní a byli by na dlažbě. Tato vinárnička má jednak sanitární den, jednak jim tak nějak patří.

S touhle partou se Honza zná už delší dobu. Zatáhla ho do ní kamarádka Majka, které si postěžoval, že se ním nikdo nechce lozit po skalách. Dostalo se mu odpovědi, že pořádný horolezec dosáhne vrcholu i ve stanu v základním táboře, načež ho začala tahat z postele s tím, že ho musí někam zavést. Chvíli váhal, pak podlehl. Dobře udělal. Pár zastávek tramvají, odbočka do boční ulice a průjezd do dvora, odkud se line podivné bručení. V průjezdu blikala slabá žárovka, jen aby člověk viděl přetékaající popelnice. Na dvoře obvyklý nepořádek. Jakási kůlna na spadnutí, klepadlo na koberce, šibenice se šňůrou na prádlo, pár laviček u stěny. A jedno sklepní zamřížované okno, jímž pronikalo matné světlo a hluk. Vedle dveře jako do hradní věže - dřevěné, pobité železnými pásy. Majka je otevřela, uviděli schody dolů. Rámus zesílil. Dole pod schody malá plošinka dlážděná kameny a podobné dveře jako nahoře. Hned za dveřmi byl nefalšovaný středověk. Rozviklané stoly z prken na kozách, obrovský krb s roštem, kam by se vešla snad i kráva, kamenné stěny, které téměř nebyly vidět pod sbírkou mečů, štítů, praporů a podobného středověkého bojového náčiní. Okolo stolů lavice a pochybné židle a na nich... Nevím, co překvapilo víc, jestli středověký ráz krčmy nebo to, že okolo stolů sedí normální lidi. Rámus, v němž bylo občas poznat i kus melodie, náhle ustal. To brunátný tloušťík v čele stolu přestal hrát na jakýsi podivný nástroj a zvedl ruku. Pak pronesl dunivým hlasem:

„Ztichněte, holoto! Přišla se mezi nás podívat paní kněžna s jejím posledním objevem.“

Majka se na něj mile usmála:

„Hle, minstrel Michal! Galantní jako vždy. Bohužel, toto není můj poslední objev, nýbrž já sama byla tímto pánem odlovena...“

Honzovi z toho šla hlava kolem. Naštěstí se zvedl další muž a šel nás přivítat:

„Ztichni, Michale, nebo je vyděsíš. Ahoj Majko. Vás ještě neznám, přesto i Vám přeji dobrý večer. Já jsem Vašek Netopýr a tahle banda je naše skupina historického šermu Octavius.“

Majka se již nadechovala k odpovědi, ale Honza byl rychlejší:

„Dobrého večera vinšuju. Jmenují mě Honzou Sokolíkem, leč mnozí mě přezdívají Jan Sokol z Lamberka. Bývali jsme Lamberští rytíři, než jsme se po škole rozutíkali po světě.“

Majka vykulila oči:

„To jsi mě neřekl!“

„Neptala ses...“

Vašek si odkašlal:

„Co se škorpívá... Tak tě Jane vítám. Předpokládám, že tvá návštěva zde není v souvislosti s tvou zálibou v šermu, to by Majka tak nekulila oči.“

Honza se jen usmál:

„Ne, jen jsem si Majce postěžoval, že nemám žádného partáka na lezení po skalách či hradbách, načež jsem byl odveden sem.“

Vaškovi zaplály oči:

„Vida. Skálolezců je nás tady povícero. Vítám tě mezi námi!“

Tohle tedy Majka vymňoukla. Už si myslela, že našla normálního kluka, žádného bláznivého rytíře, jen amatérského horolezce. Tak ho zavlekla přímo do jámy Ivové, neboli do klubovny skupiny historického šermu, je jich několik skálo lezců. Tam se teprve provalilo, že je to bývalý člen kdysi velmi úspěšné skupina Lamberští rytíři. Co člen, její šéf! Zapadl do party jako ryba do vody. Naštěstí to tak nežere, takže zbývá dost času i lásky i na Majku.

Od té doby uplynulo několik let. Honza se přidal k šermířům, přibyla mu přezdívka Kníže, jednak jako Jan Sokol z Lamberka na to měl právo, jednak po čase paní kněžna Majka souhlasila stát se hradní paní. Kamarádi jim udělali nádhernou středověkou svatbu, která měla mnoho repríz, neboť ji zařadili do seznamu vystoupení. Pak slavili krásné třicáté sedmé narozeniny našeho barda Michala, když se Honzovi rozbušilo srdce. Nebylo to srdce, ale vibrace mobilu. Honza odklusal do kuchyně, kde byl relativní klid a konečně přijal hovor z čísla, které mu nic neříkalo. To se ale tvůrcům webu stává, že občas volá nějaký nový zákazník. Toto však nebyl nový zákazník. Z mobilu se ozval dívčí hlas:

„Dobrý den, tady je realitní a advokátní kancelář Horfmann a spol., mluvím s panem Janem Sokolíkem? Ano, děkuji. Máme tady jednu věc, která se vás týká.“

Snad mě někdo nežaloval?, pomyslel si.

„Jedná se o dědictví. Obrátila se na nás partnerská advokátní kancelář z Irska s neobvyklým požadavkem na vypátrání jednoho jediného dědice. Podle indicií jste jím vy. Jelikož se velmi blíží konec termínu, do kdy má být záležitost urovnána, mám na vás prosbu. Mohli bychom se sejít? Přijedu já a náš šéf.“

Popsal jí cestu k vinárně a ať mě prozvoní, až budou před vchodem. Pak jsem se nadechl a vrátil se ke stolu. Dle očekávání se ozvala Majka:

„Co se děje? Jsi nějaký bledý, skoro až do zelena. Nehodláš se snad stát žabičkou? Líbat žáby, i když je v nich zakletý princ, se mi ekluje...“

Stručně jim vysvětlil podivnou situaci s jakýmsi zatím neznámým irským příbuzným, který mu chce něco odkázat. A že za chvíli přijede šéf advokátní

kanceláře s asistentkou a bude veliké vysvětlování. Na to se ozval pozvolna šedivější Jakub, tohoto času také šéf advokátní kanceláře, že kdyby něco, dnes radí zdarma...

Šéf advokátní kanceláře Horfmann byl křepce vypadající stařík. Jeho spolupracovnice sice vypadala jako jeho vnučka, ale byla zatraceně výkonná. Jak řekl pan Horfmann, Slečně Janičce svěřujeme náročné atypické případy. Má sice dvě vysoké školy, ekonomku a právnickou, ale nebaví ji sedět někde v kanceláři.

Honzův případ vzala slečna Janička také zkrátka:

„Jak jsem již říkala, obrátila se na nás partnerská kancelář z Irska s prapodivnou historkou. Do renomované advokátní kanceláře přinesl starý muž prapodivného vzhledu do depozitu balíček, který měl být otevřen k určitému datu. No, balíček... Prý to byl kožený pytel, který smrděl mokkými chaluhami a obecně mořem. Na boku měl vypracován napůl setřený honosný erb. Muž měl na sobě námořnický kabát až na zem a na hlavě velrybářský klobouk. Zaplatil hrstí zlatých guineí, což byla anglická měna z devatenáctém století. Jen tak je vytáhl z kapsy, nad těmi popadanými na zem mávl rukou. Na námitky právníků, že musí platit jen platnou měnou, se z pod klobouku ozvalo zavrčení, ruka vytáhla další hrst zlata, tu vrazila do rukou právníkovi. Pak se muž otočil a už ho nikdy nikdo neviděl.“

Majka seděla vedle, oči přes půl obličeje. Honza také asi nevypadal jako vzor chápavosti, přesto se zmohl na otázku:

„Zajímavé. Co pro nás máte dál?“

Slečna Janička se mile usmála a pokračovala:

„To ještě není vše. Pytel otevřeli, našli dalších sto guineí, list papíru a malý kožený váček, podle vůně od tabáku. Ten byl pevně zavázán a zapečetěn. Na listu papíru byla pouze věta, kdy mají pytlík otevřít. Ta chvíle nastala minulý týden, šéf advokátní kanceláře protokolárně před svědky otevřel váček. Jeho obsah tvořil dopis psaný nějakým cizím jazykem a list s dalšími instrukcemi. V nich bylo, že mají najít velmi důvěryhodnou osobu v městě Prague a předat jí dopis a devadesát guineí. Zbytek si měli nechat jako náhradu za práci. V Praze znali nás, jejich šéf si chvíli telefonoval s panem Horfmannem. V důsledku toho telefonátu jsem letěla do Dublinu, v advokátní kanceláři si ověřili, že jsem to skutečně já, co jsem měla přijet, pak mě posadili s kafem, sklenkou whisky a váčkem do prázdné kanceláře. Ve váčku skutečně byly nějaké zlaté mince, anglicky psané instrukce a dopis. Dopis jsem otevřela a byla jsem ráda, že sedím. Mimochodem, ten, co mi nachytal tu whisky musel být jasnozřivý. Díky ní tam nesedím dodnes. Dopis byl napsaný starou češtinou a obsahoval návod, jak nalézt posledního dědice staré paní jménem Marjorie Knoblochová. Není vám nic?“

Honza vypadat hrozně vyděšeně. Majka se zvedla a z baru donesla láhev Stoličné a několik skleniček. Nalila všem, Honzovi tu největší. Kopl ji do sebe

a nastavil pro přídavek. Dostal už jen kapku, taky ji nehodil do sebe, jen usrkl. Pak se podíval okolo a chraptavě se rozpovídal:

„Marjorie Knoblochová je nebo byla moje prababička. Před třiceti lety jela se skupinou důchodců na poznávací zájezd po hradech a zámcích. Při prohlídce zámku Hrubá Skála se ztratila tak dokonale, že se přes veškerou snahu nenašla. Pak přibližně za půl roku došla mým rodičům pohlednice z Rovenska pod Troskami, na níž bylo jejím rukopisem napsáno, aby se nestrachovali, že se jí žije dobře, vzpomíná, bohužel na návštěvu přijet nemůže. Táta se naštvál na ty hajzly, co si dělají blbou srandu, pohlednici roztrhal a spláchl do záchoda.“

Slečna Janička si povzdechla:

„Stávají se věci mezi nebem a zemí, že člověk žasne. V další části byl popis, jak nalézt předmětnou nemovitost. Měla to být venkovská chalupa v osadě Děčín. Naštěstí mě napadlo přes kamaráda (slečna Janička poněkud zrudla) aby se podíval do rejstříku obyvatel po jméně Marjorie Knoblochová. Jedna taková je hlášena na chalupě na polosamotě poblíž obce Vyskeř. Ta polosamota se jmenuje Děčín a je vzdušnou čarou, něčeho se podržte, asi pět kilometrů od Rovenska a tři kilometry od toho zámku.“

Tentokrát se napili všichni a Majka automaticky zase nalila.

„Zajímavé, že? Jen perlička na závěr. Když se chtěl kamarád podívat na podrobnosti o paní Knoblochové, zjistil, že ji systém nezná. Chvíli se v tom vrtal, protože tam je vše provázané, kontrolované a je nemyslitelné, že by byl nějaký důležitý údaj bez odkazu. Nakonec se mu podařilo celý systém shodit, obnovovali to dva dny z mnoha záloh, dávali pozor, co se kam nahrává a na nic. Paní Marjorie Knoblochová je hlášena tam a tam. Pak to vzdal. Prosím, nějaké nealko by nebylo? Ne, že bych vodku neměla ráda...“

Dostala na výběr mezi Pepsi, džusem, tonikem a minerálkou. Naskládali to vše doprostřed stolu, ať si poslouží sami. Pak slečna Janička pokračovala:

„Vlastníkem dané nemovitosti je jakési eseróčko, které zanikne smrtí paní Knoblochové nebo koncem tohoto měsíce. Jelikož je to za necelý týden, tak to docela spěchá. A také to vypovídá o tom, že ta Vaše prababička stále ještě žije, jinak by to eseróčko už dávno zaniklo.“

Honza si to rovná v hlavě, ale něco tu nesedí:

„No, dobře, ale jak do toho všeho zapadám já?“

Slečna Janička naznačí plácnutí do čela:

„No, to je poslední část dopisu. Pokud se nastěhujete do té chalupy a budete tam žít, případně vám ta chalupa a zbytek částky, co zbude po prodeji těch guineí. Podle předběžných odhadů by to bylo sto devatenáct tisíc...“

Hlavou se jim začaly honit myšlenky typu To by bylo mečů, a Michal by mohl dostat vytouženou lyru... Honem se ještě raději zeptal:

„Předpokládám v korunách.“

Slečna Janička se jen líbezně usmála:

„Ne, v eurech a po zdanění. To, co dostanete přímo na ruku. Nebo na účet.“

Majka zírala na Honzu, ten zíral na ni, nevnímajíc okolí. Pak Majce v mysli vytanuly ty báječné dny u dědy na chalupě. Honzovi se v očích odrazily její zářící oči. Mírně naklonil hlavu, jak se bezhlesně ptal Bereme to? Mírně přikývla. Už se známe a víme, na co ten druhý myslí. Honza se otočil se k advokátům, odkašlal si a pronesl:

„My to bereme!“

Stěhování

Majku a Honzu v Liberci mimo skvělé party nic nedrželo. Bydleli v podnájmu, s koupí vlastního počítali později. Jak už bylo řečeno, Honza dělá výrobu a správu webů, ale to lze dělat i tak přes internet. Majka je překladatelka ze skandinávských jazyků, a je natolik dobrá, že ji nechávají překládat i poezii. Jezdívá si pro podklady do Prahy, ta klid na chalupě jen přivítá. Nezapomenutelná událost byla, když jednou po vystoupení seděli okolo ohně, řeč se vedla o Islandu. Majka najednou vstala a začala přednášet Poetickou Eddu v staroislandštině. Všem běhal po zádech Děda Mráz v kanadách.

Partě to po odchodu advokátů vysvětlili Honza, jak si si tu prapodivnou historii zapamatoval. Jak by řekl náš bard Michal, nastalo veliké divení. Postupně se zodpověděly veškeré dotazy, zbýval už jen jediný: Kdy se budete stěhovat? Vzhledem k okolnostem se to nedalo odkládat, dotaz byl vznesen hlavně proto, kdy si kamarádi mají udělat volno. Nakonec zůstala otázka otevřená, na zítřek oba plánovali návštěvu Advokátní kanceláře Horfmann a spol., posadit pana Horfmanna i se slečnou Janičkou do auta a jet se na tu chalupu podívat. Pokud bude vše sedět, papíry podepíší na místě, odvezou advokáty do Prahy a večer se to tady může probrat.

Všechno proběhlo, jak plánovali. Večer opětovně všichni seděli ve vinárně, tentokrát v salonku. Na přeskáčku Honza s Majkou popsali průběh dne, pak i chalupu. To nechal na Majce, má na tohle lepší slovní zásobu:

„Z Prahy do Sobotky to ještě šlo. V Sobotce jsme odbočili na Libošovice a ve Vyskeři pak na Hrubou Skálu. Kus od vesnice doprava na ještě užší okresku. Představte si sto padesát metrů široké pole mezi lesy. Po straně asfaltka, a jedete a jedete. Pak dojedete do osady. Jinak se to nazvat nedá. Pět statků v hloučku a za tím hloučkem louka a další statek, napůl v lese. Od statku na jih nádherná louka obklopená lesem. Do toho statku jsme měli namířeno. Řeknu vám, já byla paf. Jako kdybych se vrátila do dětských let, když jsem jezdila k dědovi na chalupu. Klid, mír a pohoda. Honza byl na tom podobně. Sice stál jako špatně vyřezaný svatý, ale místo očí měl halogeny... Pak vylezl souseď, co se to děje. Stařeček, ale čiperný, mezi řečí z něj vypadlo že má přes devadesát. Honzovu bábu tam znali jako vynikající babku kořenářku, která sice občas na pár dní zmizí do lesa, ale je stále zdravá a veselá. Teď tady zrovna není, jela do Turnova na nějaký úřad. Když se dozvěděl, že Honza je babčin vzdálený příbuzný, jen zamrkal, že určitá podoba tam je. Pak se ale zeptal, jestli se náhodou nejmenuje Jeníček, že ho bába čekala včera...”

Cucla si koly a pokračovala:

„Honza tam stál jako tvrdý Y, já taky. Právníci seděli v autě, listovali v papírech a dělali, že tam nejsou. No, dopadlo to tak, že jsme se rozloučili s dědou, odvezli

advokáty do Prahy, u nich jsme sepsali a podepsali houf papírů a chalupa je naše. Nastěhujeme se do ní v sobotu, jestli nám pomůžete se stěhováním.“

Ozval se mnohohlasý souhlas. I to nákladní auto se našlo. Jen Vašek projevil trochu starosti, jak se šermířským klubem, jestli odejdeme nebo co? Honza se ho zeptal, jestli nespádl z jahody naznak. Je to přeci necelých čtyřicet kilometrů! Jsou tady i kluci z Tanvaldu a Železného Brodu, tak o co jde? Vašek si oddech a uklidnil se.

V sobotu propukly manévry. Dny předtím Honza s Majkou rovnali věci do krabic, prádlo do igelitových pytlů, lepily se dvířka a zásuvky, aby se neotevřely v nejhorské chvíli. Majka z toho v pátek vypadla, jela odevzdat nějakou urgentní práci, vrátila se večer v okamžiku, kdy měl Honza vše hotové. V sobotu v osm ráno přijela dlouhá Avie a dodávka Ford. Naštěstí Majku napadlo udělat snídani a teprve potom sklidit nádobí, jinak by byli všichni hladem. Pomocných rukou bylo habaděj, takže Avie byla naložená za chvíli, hlavně nábytkem a krabicemi. Křehčí věci a prádlo v pytlích putovaly do dodávky. K Honzovi s Majkou do auta se vecpal Vašek, do Avie Michal a do dodávky další dva kamarádi. Zbytek zamával a rozešel se k domovům.

Cesta krásně ubíhala, nikam se nespěchalo, ploužili se se sedmdesátkou, aby Avie stačila a najednou byli ve Vyskeři. Tady se Majka nějak ztratila, začala zmatkovat a začala tvrdit, že jsme přešli tu správnou odbočku k chalupě. Vašek jí do ruky vrazil navigaci, ať mu tu odbočku ukáže a přitom se kouká kudy jsme jeli. Jo, jeli druhou stranou. Majka chvíli zírala do navigace, pak na Vaška, na Honzu, do navigace přemýšlejíc, jak z toho ven. Nakonec prohlásila, že je slabá žena a že jí z toho všeho už hrabe. Po zmínce o slabé ženě propukl u Vaška záchvat smíchu a nebyl k utišení. To už od Avie došel Michal zeptat se, proč stojíme, co se děje. Vašek se urychleně uklidnil, prohlásil cosi o chvilkovém pomatení a jelo se dál. Navigaci Majka nevrátila a ujala se role navigátora. Odbočka byla tam, kde měla být. Majka se dmula pýchou, jaký že je navigátor. Pak dorazili na místo. Pár baráků, loučka a za loučkou vytoužený cíl. U plotu stojí soused a mává na nás.

„Bábi si musela odběhnout do lesa, prý tam má nějaký záskok. Vráti se co nejdříve, máte se v pohodě nastěhovat. Bábi žije na vejminku ve stodole, celá chalupa je prázdná a čeká jen na vás. Akorát v kuchyni na stole máte nějaké občerstvení.“

Poděkovali jsme, soused se posadil na lavičku u jeho baráku a sledoval cvrkot. Mít zelenej kabátek a fajfku, jako by vodníkovi od Lady z oka vypadl.

Všichni prolezli chalupu a pak se začal Honza s Majkou dohadovat, co kam přijde. Kuchyně byla jasná. Linka zůstala ve starém bytě, tady byl už poctivý dřevěný stůl a krásná pec s plotnou. Akorát přinést židle a kuchyně je hotová. Za jedněmi dveřmi byla komůrka metr na metr, ideální špajz. Za druhými schůdky do malého sklípku, ani nebudeme potřebovat ledničku. Majku nejvíc fascinovala

koupelna. Nebyl to žádný krcálek jako v paneláku. Snížený dřevěný strop, dřevem obložené stěny, na kamenné podlaze dřevěný rošt, na roštu ratanové rohože, aby nebylo zima od nohou. Na jedné straně, ale postavená kus od zdi, stála vana. Obrovská prastará litinová vana na lvích tlapách, jak se to kdysi dávno dělávalo. Velikost dva krát jeden metr, hloubka přes půl metru. Tuhle vanu sem museli dát jako první a pak okolo ní postavit chalupu. Hned vedle vany starobylá lázeňská kamna, které ohřejí vodu a zároveň příjemně vytopí koupelnu.

Majku zahnali do kuchyně, ať se jde podívat na slíbené občerstvení a ostatní nanosili nábytek, krabice a pytle. Vyšlo to přesně. Když končili, vyšla Majka na zápraží a volala k jídlu. V koupelně si všichni umyli ruce a šli se najíst. Nevím, jak ostatním, ale Honzovi začalo vrtat hlavou, odkud se bere ta teplá voda na mytí, když lázeňská kamna jsou studená a nikde není viděl nějaký bojler či ohřívač.

V kuchyni vítal obložený stůl. Jinak se té hromadě jídla říkat nedalo. Nakrájený domácí chléb, v jednom kameninovém džbánu mléko normální, ve druhém kysané, na talířcích hroudy másla, tvarohu a sýra. Pak se ozvalo zaklepání na otevřené okno a soused podával dovnitř svazek klobásek, že na ně úplně zapomněl.

Při práci na čistém vzduchu to člověku vytráví, ale jídla bylo dost. Po svačince se kamarádi sbalili, nasedli do aut, popřáli Honzovi a Majce pěkný pobyt a odjeli. Oba stáli na zápraží, mávali a sledoval jak kamarádi odjíždí. Byl to zajímavý pocit. Prakticky se uzavřela jedna kapitola jejich života. Co je čeká v té další?

Objevy

Majka se opřela o Honzu a zvedla k němu oči. Co teď? Nastěhovaní jsou, všechno je zhruba na svém místě. Ještě zbývá vybalit krabice a pytle, všechno to naskládat, kam patří... Zoufale se jim do toho nechtělo. Takový krásný den! Teď je ten pravý čas na objevy. Z chalupy znají jen těch pár místností, ale bude jich více. Co dál? Půda, stodola, blízké okolí, les... Najedení jsou, převlékat ani přezouvat se nemusí.

Majka se vydala pátrat po oné místnůstce, v koupelně toaletní mísa nebyla. Honza jen nakoukl do koupelny, jestli neobjevím tajemství teplé vody. Bylo to lehké. Když pátral po přístupu do prostoru nad sníženým stropem, padly mu stropní dvířka do oka hned. Za dvířky byla moderní rozvodnice, trubky, kohouty a bok bojleru. Poněkud ho zarazilo, že byl z leštěného nerez. Normálně to bývá smaltovaný nebo lakovaný plech. Zkusil zaklepat, potom zabušit pěsti na ocel. Mimo plácavých zvuků dopadající pěsti se neozvalo vůbec nic. Jako by mlátil do skály. Nechal tedy průzkum na později a šel se podívat po Majce.

Záchod byl umístěn velmi netradičně, na schodech na půdu. Schodiště bylo lomené do pravého úhlu, v místě lomení byla plošinka a dveře. Za dveřmi místnůstka velmi podobná koupelně, také obložená dřevem. Vypadalo to tady nesmírně útulně, ne jako ty sterilní umakartové hajzlíky v paneláku. Toaletní mísa, bidet a malé umyvadlo. Majka zkusila pustit teplou vodu. Tekla okamžitě. Za jejími zády zády se ozvalo zavržení. Pootevřená malá dvířka do malé místnůstky. Nahlédla a strnula. Police s hromadami toaletních a mycích potřeb. Jako by mělo být období zoufalého nedostatku všeho. Majka namátkou vytáhla krabici pracího prášku. Vyrobeno letos. Další záhada... Pak ji tam našel Honza. Taky se divil.

Sice ještě neprozkoumali celý přízemek chalupy, ale když už stáli na těch schodech na půdu... Pětice kamenných schodů k plošince před záchodem, potom bytelné dřevěné. Padací dveře v rovině pod stropem. Honza se do nich opřel nejdříve rukou, pak ramenem. Nic...

„Možná by to chtělo použít kliku,“ říká Majka a ukazuje vlevo. Těsně pode dveřmi je malý výklenek a v něm starodávná mosazná klika. Honza ji zmáčkl, nic jiného se s ní nedá dělat. Za dveřmi to zabzučelo a začaly se pomalu zvedat. Takhle vypadaly jako padací most pozorovaný z hradního příkopu. Cvaklo to, bzučení utichlo, ale dveře jsou otevřené tak, aby se po schodech dalo normálně vyjít.

Půda je nečekaně prostorná. Honza čekal po zkušenostech změt' trámů, prken a trámků, ale nic takového. Vypadá to, že střechu stavěl člověk čekající obrovskou průtrž mračen kombinovanou s obřími kroupami. Krokve jsou z trámů třicet na třicet, pozednice ještě větší, to celé je překryto pěticentimetrovými fošnami. Teprve na nich jsou latě pro tašky i s taškami. Kousek od schodů je masivní těleso komínu.

Honza se zarazil. V kuchyni je pec, o kus dál v koupelně jsou lázeňská kamna, v pokojích stáložárky, ale tady trčí jen jeden komín! Že ho to netrklo hned, i zvenčí je vidět jen jeden komín! Majka zatím studuje podlahu. Vypadá to, že je stejně masivní jako vše okolo. Na spodku hrabanka s kůrou, pak jíl se slámou, na vrchní straně zase fošny. Vše skoro metr. Tepelná izolace, jako by chalupa stála na Špicberkách, ne pod Troskami. Také dveře vypadají, jako by byly z vnější strany zateplený kopcem sena a slámy.

Pomalou je ty záhady začínají zmáhat. Majka přemáhá zívání. Schází ze schodů, Honza cvakne klikou a dveře se začínají zavírat. V ložnici vybírají z pytlů povlečení, povlékají postele, střídají se ve sprše a už je jim docela jedno, odkud se bere ta teplá voda. K večeři je klobása nastudeno s tím báječným domácím chlebem, vše ostatní končí ve sklípku. Málem usínají v kuchyni, ale nakonec se natolik vzchopí, že skončí ve svých postelích. Dnes toho bylo nad hlavu. Pomalu usínají, Honzův poslední vjem je, jak se mu Majka zavrtává pod ruku...

Honzovi se k ránu zdál brutální sen, že měl postavit archu jako Noe, měl ale k dispozici jen celé klády, malé kladivo a třicítka hřebíky. Pak si po nějaké době uvědomil, že upřeně zírání na trámový strop a přemýšlí, kde se tu, sakra, zase ocitl. Pak mu to došlo. První noc na chalupě! Otočil se ke druhé posteli, ty ale byla prázdná. Majka byla vždy ranní ptáče. Ta už jistě někde šmejdí... To jen jemu to trvá déle. Absolvoval ranní hygienické kolečko a pak zamířil do kuchyně, neboť začal pociťovat hlad. Otevřel dveře a strnul. Za stolem seděla Majka v družném hovoru s jakousi stařenkou. Ta se k němu obrátila:

„Dobré ráno, Jeníčku. Pojd' dál a posad' se, jsi ve svém.“

Došlo mu, že nemá na vybranou. Jistě, mohl se otočit a zmizet, tím spíš, že byl jen ve slipech, anebo s hrdě vztyčenou hlavou vstoupit do jámy lvové. Pak mu to došlo! Ta stařenka je přece jeho prabába Marjorie! Už se nedivil, že mu říká Jeníčku... Vstoupil tedy do místnosti a uvítal ji:

„Ahoj babi. Tebe jsem tady nečekal, navíc, když soused tvrdil, že máš něco v lese na práci.“

Honza si sedl na židli vedle Majky, takže byl proti babičce čelem. Majka mu přistrčila talíř s chlebem, misky s máslem, medem a zavařeninou a krajáč mléka. Honza se pustil do jídla a poslouchal.

„Máš dobrou ženu, Jeníčku. A hodí se k tobě, nejenom jménem Mařenka. Máte podobné aury, ta tvoje se za ty léta moc nezměnila. My si tady vykládáme dvě hodiny a stále nás to baví, že, Mařenko?“

Honza vytřeštil oči a málem se zadávil soustem. Majku oslovil Mařenko jen jednou a dostal hrozně vynadáno. Teď ji bábinka takhle tituluje a Majka se jen culí... Raději popadl hrnek s mlékem a spláchl neposlušné sousto. Obě ty ženské se tak nějak podivně usmívaly, nějak podobně se záhadně tváří Mona Lisa. Bábinka

pokračovala:

„Pořádně se najež, musím ti toho hodně ukázat a předvést. Jistě sis už všiml podivných věcí v téhle chalupě. Je to na delší vypravování, nechám si to na potom, aby ti údivem nezaskočilo. To bys Mařence neudělal, co by si sama tady počala.“

Honza urychleně dožvýkal snídani a šel se obléct. Raději sportovně, bůhví, kudy je bábinka bude vláčet. Dobře udělal. Bábinka nasadila pochodové tempo a zamířila do lesa. Šli prakticky po hřebeni zhruba na západ. Po chvíli začal hřbet klesat do úzkého skalnatého údolí. Bylo vidět, že se tu bábinka vyzná, poněvadž mírně zabočila. Po chvilce vyšli na malý palouk, kde pod stromy stála malá kaplička, spíše jen kříž se stříškou. Vedle stála kamenná lavice. Tam se všichni usadili a bábinka začala vypravovat:

„Kdysi dávno, po vítězství císaře Napoleona u Slavkova se vracel domů do Liberce bývalý voják. Celá jeho skupina byla postřílena, on sám se probudil pod hromadou mrtvol. Řekl si, že se na to může vykašlat, měl vojny plné zuby. Prohledal mrtvé kamarády, obral je o užitečné vybavení a vydal se na cestu. Plánoval jít většinou lesem, tam potravu najde vždy. Po dlouhé době dorazil do zdejšího kraje. Vyhnul se dědině tady za lesem a pomalu šel dál. Bylo už k večeru, drobně pršelo a bylo špatně vidět na cestu, takže si nevšiml skalního zlomu. Spadl z necelých tří metrů tak nešťastně, že si zlomil levou nohu. Z posledních sil se doplazil do trhliny pod skalní stěnou. Snažil se tu zlomenou nohu srovnat, použil k tomu klacek, o který se cestou opíral a utržené rukávy od kabátce. Jak se tak opíral o zadní kamennou stěnu, ta najednou povolila, jakoby vyviklala z hliněného lůžka nějaký kámen. Nebyl na to připraven, takže se převážil dozadu a už jel po blátě kamsi dolů. Cestou narazil hlavou do skály, až ho to omráčilo.“

Bábinka vytáhla zpoza kříže plechový hrnek. Pár kroků, odhrnula trs trávy a ukázala se loužička studánky. Napila se sama a pak podala hrnek Majce. Ta dopila hrnek a šla nabrat další. Ten dostal Honza. Tak výbornou vodu ještě nepil. Bábinka pak pokračovala ve vypravování:

Voják se probudil a myslel, že je v ráji a leží na obláčku. Nic ho nebolelo, nic ho nikde netlačilo. Byl přikrytý něčím lehoučkým, až mu bylo skoro horko. I ta místnost byla zvláštní. Stálé světlo, žádné mihotání jako od svíčky nebo pochodně. Chtěl se v rozpacích podrbat ve vousech, jak to měl ve zvyku, ale ouha. Zjistil, že má ruku připoutanou něčím pružným k posteli. A, ó hrůza, do druhé ruky byl zakousnutý nějaký podivný hádek. Samotná ruka byla v tom místě omotaná nějakým řídkým hadrem a taktéž připoutaná! Začínal propadat panice, když tu se za ním ozval dívčí hlas podivnou češtinou: Tak copak to tu máme? Takový velký chlap a tak vyvádí. Voják si div krk nevykroutil, ale dívka přešla před postel, vytáhla z pod ní malou židli a posadila se. Neděste se, jste u přátel. Museli jsme vás dát do pořádku, když jste nám tak spadl na hlavu. Doufám, že mi zatím rozumíte. Voják zakýval hlavou.

Dívka pokračovala: To je dobře, snad to půjde tak dobře i dále. Já jsem povoláním něco, jak je u vás ranhojič, akorát toho umím víc. Byl jste hrozně zanedbaný, měl jste několik starších zranění a nově zlomenou nohu. Museli jsme vás udržovat v umělém spánku jako Šípkovou Růženku. No, a abyste za těch čtrnáct dní neumřel hladu, tak jsme vás museli krmit přímo. Je to zhruba takhle. Když něco sníte, tak si tělo z toho vybere, co potřebuje a zbytek odejde druhou stranou. My umíme tělo zásobovat přímo... Vojákovi pomalu docházelo, že není někde na světě, ale že se propadl... Kam? Podle kněží je pod zemí jen peklo, ale tady to jako v pekle nevypadá. Holčina nemá rohy, nikde nejsou vidět kotle s hříšníky, není slyšet úpění mučených duší... Chtěl zvednout ruku a zarazit další povídání, ale zapomněl na pouto. Tak jen škubl rukou. Dívka zareagovala okamžitě: Ten úvazek byl pro vaše dobro, hned vám ho odstráním. Musíte mi ale slíbit, že nebudete škubat za to zařízení, kterým dodáváme tělu to, co potřebuje. Mohl byste se vážně zranit a třeba vykrvácet. Slíbíte mi to? Vojákovi šla z toho hlava kolem, nicméně začal pomalu chápat souvislosti. Chraplavým hlasem slíbil, že na druhou ruku ani nesáhne, načež dívka jen položila ruku na úvazek. Něco cvaklo a naráz měl ruku volnou. Voják rukou okamžitě zamířil k vousům, nenarazil však naplnovous, ale jen na krátkého ježka. Dívka opět promluvila: Vousy i vlasy jsme vám museli ostříhat, byly tak neuvěřitelně zacuchané, že vůbec nešly rozčesat. Chcete se vidět? Voják okamžitě přikývl, ale dívka vztáhla z kapsy něco placatého, od čehož se zablesklo. Pak to podala vojákovi. Ten si tu placatou věc vzal a málem ji zase upustil. Skoro přes celou jednu stěnu tam byl obrázek mladého muže, ležícího v posteli. Ale jaký obrázek! Žádná kresba, vypadalo to, jako by někdo vzal odraz ze zrcadla a dal do placky. Pak se na muže na obrázku pořádně zahleděl a překvapením vyvalil oči. Na tom obrázku byl on sám! S krátkými vousy a vlasy vypadal jako svůj syn. Zmizela jizva přes čelo, nos už nebyl hrbolatý a zahnutý, jen pár vrásek okolo očí zůstalo. Dívka se natáhla a jedním prstem klepla na obrázek. Ten zmizel a nahradil ho jiný. Muž s jizvou přes čelo, pokroucený a zahnutý nos, pod nosem stopy krve ztrácející se v zacuchaných a špinavých vousech. Špinavé a zacuchané vlasy zakrývaly jedno oko a půlku tváře. Takto jste vypadal, když vás přinesli. Vypadáte nyní lépe, ne? Sedla si zase na židličku a placku schovala do kapsy pláště. Jak se cítíte, nebyl toho najednou naráz moc? A vůbec, jak vám máme říkat? Voják se zarazil, pak však hrdě prohlásil: Jmenuji se Jaroslav Jan Berger, jsem třetím synem Johanna Georga Bergera ze Starého Habendorfu, kde má továrnu na plátno. Tedy míval, nevím, jestli ještě vůbec žije. A nejraději slyším na jméno Jan. Dívka se pousmála a odvětila: Hezké, Jane. Mě říkají slečna Jana, to si budete dobře pamatovat. Ale pro dnešek dost, neměl byste se přepínat. Po těch slovech přistoupila ke krabičce, za které vedl ten hádek k jeho paži. Něco cvakla a Jan pocítil nesmírnou únavu. Během chvilky už spal.

Po probuzení zjistil, že ho ve spánku přestěhovali. Postel vypadala jinak, ale pohodlná byla stejně. Na jedné delší stěně bylo okno, kterým viděl koruny stromů a kus nebe, na druhé dveře. Podobné dveře měl i ve stěně vedle postele. Už nebyl přivázaný. Při pokusu zvednout se pocítil závrať a pak už jen cítil ruce, jak ho pomalu ukládají na postel.

„Jane, musíte vstávat pomalu. Ta naše přímá výživa udržuje člověka na živu, ale svaly leniví. U nás to děláme tak, že člověku přidělíme cvičenou dívku, která ví, jak jaký sval rozhýbat. Na vás vyšla slečna Hedviga. Za chvílku přijde a bude vám pomáhat s rozpohybováním těla.“

Slečna Jana vypadala trochu jinak než včera. Janovi chvílku trvalo, než zaregistroval změnu barvy oblečení, včera bylo bílé, dnes je to barevné. Bílý plášť zůstal, ale pod ním bylo nebesky modré cosi, co připomínalo halenu, ale líp ušitou. Po krátkém zaklepání vstoupila ohlášená dívka Hedviga. Jan vytřeštil oči. Jak byla Jana modrooká blondýna, Hedviga skutečně připomínala čertici. Sice žádné rohy, ale zrzavá hříva stažená do krátkého culíku, podsaditá svalnatá postava. A zelené oči. Ale jak zelené! Úplně zářily.

„Jane, buďte na Hedvigu hodný, já musím běžet. Bavte se tady dobře, zase se někdy přijdu ukázat.“

Slečna Jana zmizela za dveřmi. Slečna Hedviga si sedla k Janovi na postel a začala ho zpovídat ohledně jeho tělesného stavu. Ani si toho nevšiml, ale vyklopil jí celou historii, jak se ze třetího syna váženého majitele manufaktury stane voják, seržant, zase voják a nakonec uprchlík před válkou. Mezitím donesli oběd, sladkou ječnou kaši, a jen trochu, aby ho nebolelo dlouho nečinné břicho. Po obědě si ještě chvílku povídali a pak ho slečna Hedviga začala rozcvičovat. Nejdříve jen trochu tahání a tlačení proti ruce, později i kroucení... Nic moc cvičení, ale Jan měl za chvíli dost. Dostal další misku kaše, ozdobené jednou jahodou, prý za snahu. Příjemně nasycen brzo usnul.

Tak to šlo den za dnem. Občas přišla slečna Jana podívat se, jaké Jan dělá pokroky. Jídlo se pomalu zlepšovalo a přibývalo ho, nosily ho na střídačku tři kuchtičky. Koncem třetího týdne přišla slečna Jana, doprovázená postarším mužem. Byl to nejvyšší ranhojič v tomto špitále. Přišel zkontrolovat Janův zdravotní stav. Tak mu Jan řekl na rovinu, že tak perfektně se necítil od svých osmnácti. Muž pokýval hlavou, nechal si předvést stojku a doporučil se. Slečna Jana se trochu nuceně usmívala a prozradila Janovi, že se blíží čas jeho propuštění, ale jsou s tím trochu problémy. Zítra ho zavede do rady, kde bude nejen ona jako lékařka, ale i několik dalších lidí. A že se nemá co bát, ať hlavně odpovídá pravdivě a dle svého přesvědčení.

Strážce

Rada se sešla, Jan poznal slečny Janu a Hedvigu, i staršího šéfa špitálu, ale bylo tam i několik dalších lidí. Podle držení těla byl jeden z nich voják Další byli muži i ženy různého stáří. Nechali si převyprávět historii Janova cestování od jeho probuzení v hromadě mrtvol po bitvě u Zlatého potoka až ke skále, kterou se propadl. Pak mu jeden starší muž, podle způsobu řeči učitel vysvětlil, kde se to ocitl:

„Představte si cibuli. Představte si, že existuje mnoho světů a ty světy jsou poskládány vedle sebe jako vrstvy v cibuli. Normálně je odděluje slupka. Občas se stane, že se slupka poruší a vedlejší vrstvy se dotknou.“

Teď je v té vedlejší vrstvě, ale je znám postup, jak tu trhlinu mezi vrstvami opět otevřít. Pak dostal nabídku: Dopraví ho domů, to v každém případě. Ale potřebovali by na druhé straně spolehlivého člověka, který by se staral o druhou stranu brány. Na vhodném místě poblíž mu postaví chalupu s hospodářstvím. Tam bude bydlet a starat se o to, aby byla skála přístupná. Už se i stalo, že se k nim propadl vzteklý divočák tlačící před sebou bachyni a jednou dokonce rozvodněný potok. Nemusí se rozhodnout okamžitě, pár dní tady ještě pobude.

Jan seděl u stolu pod oknem a přemýšlel nad nabídkou. Do Liberce za rodinou stejně veřejně nemůže, vždyť je prakticky vojenský zběh. Může jen třeba na trh, podívat se, pozeptat se. Tady by měl klid, hospodářství, nějakou hodnou ženu by snad také splášil. Rozhodl se, že nabídku přijme.

Rada dodržela slovo. Kousek od brány bylo v lesním průseku ve zbytcích osady Děčín postaveno hospodářství - chalupa a stodola, na dvoře studna. V chalupě bylo zabudováno veškeré příslušenství, na které si už Jan zvykl - tekoucí voda, záchod a koupel v domě, kamna v každém pokoji a podobně. Navíc, jak se na Zemi rozvíjelo bydlení, byla chalupa postupně vylepšována. Jan si časem našel i nevěstu, sirotka Mařenku. Jan ji našel v lese, ještě jako dítě, když se jednou vracel z kontroly brány. Spala v mláží, zachumlaná do obrovského vojenského kabátu. Ujal se jí a vychoval jako vlastní dceru. Jak už to bývá, když už byla Mařenka dospělá a rozumná, a když se dozvěděla celou Janovu historii, rozhodla se stát se Janovi ne dcerou, ale manželkou. Slíbili si věrnost tady u kříže, který postavil Jan na upomínku své zázračné záchrany. Měli několik dětí, jedna jejich dcera byla matkou bábinky Marjorie. Jak šel čas, zpustlá osada opět ožila, vyrostlo několik málo dalších statků lidí hledající klid, ale ne úplnou samotu..

Bábinka dovyprávěla s příchodem soumraku, který navíc v tomto údolí přicházel časně. Ještě bylo dost vidět, tak je zavedla několik kroků do lesa ke skále, trčící mezi stromy. Kousek nad zemí se táhla asi čtyřmetrová téměř vodorovná trhlina. Bylo vidět, že lesní půda je od skály odhrabána. U krajů trhliny rostlo křoví a několik listnatých stromů, jejichž prorostlé koruny dělaly nad trhlinou stříšku. Zadní stěna trhliny byla celá pokrytá prasklinami, že to skoro připomnělo středověké dláždění. Jak poznamenala bábinka, najít vhodnou kombinací kamenů, na které se má

zatlačit, lze jen náhodou nebo tréningem. Mařenka už vytahovala mobil, že si označené kameny vyfotí, ale narazila na Honzův zákaz. Jak vysvětlil, i obrázek z mobilu se dá ukrást a po dlouho udržovaném tajemství by bylo veta.

Po návratu do chalupy si ještě chvíli povídali, ale bábinka se brzo pro únavu omluvila a odešla na svůj vejminek do stodoly. Honza s Majkou ji vbrzku následovali do svých postelí.

Ráno přišel šok. Ranní ptáče Majka vstala, udělala snídani a šla pozvat bábinku. Tu našla v posteli, ve tváři pokojný úsměv, který však již začal povolovat. Pro Honzu to bylo kruté probuzení. Z krásného snu přímo do tvrdé reality. Za pochodu zjišťoval, co vše se musí udělat v případě úmrtí člověka mimo nemocnici. Naštěstí se Majka rychle vzpamatovala, aby mohla být Honzovi oporou. Pak pomohl staříček soused, který se přišel podívat, co je to vedle za rozruch. Uklidnil Honzu s Majkou tím, že má od bábinky plnou moc ohledně zajištění pohřbu, navíc existuje v Liberci právník, který se o vše postará, jelikož má od bábinky podobnou smlouvu. A že mu jde hned zavolat, ať tady zatím nic nedělají.

Během hodiny přijelo několik aut. Jako první přijel advokát z Liberce. K oboustrannému překvapení to byl šedovlasý Jakub, Majčin i Honzův šermířský kamarád. Na výpomoc si přivedl mladšího kolegu. Ten sedl do auta a mobilem začal obvolávat příslušné úřady. Honza a Majka si Jakubem sedli do kuchyně a vedli řeči, který se u těchto příležitostí vedou. Pak dojel lékař, u kterého byla bábinka registrovaná. Ne, že by ho příliš přetěžovala, naposled ji viděl před půl rokem na pravidelné prohlídce, po které musel do karty zapsat to, co v předchozích letech: Naprosto zdráva. Ten sepsal List o prohlídce mrtvého, bez kterého ji žádná pohřební služba nevezme a pohřbít mrtvého kdekoliv je navíc trestný čin. Přijela pohřební služba, s účtou naložila bábinku a po chvíli zase odjela, když se předtím chvíli dohadovali o podrobnostech. Bábinka zanechala instrukce, že chce mít kremaci a její popel mají rozptýlit na louce jižně od chalupy. Nebude tam sama, její matka, babička i dědeček tam jsou také a čekají na ni... To se nelíbilo zástupci pohřební služby a remcal tak dlouho, až musel Jakub zavolat jeho šéfovi, který samozřejmě svého zaměstnance telefonicky usměrnil. Rázem bylo tatam nevrle chování! Domluvili se, kdy bude kremace, které se posléze zúčastnili jen Honza s Majkou a pár blízkých přátel z osady v čele se staříčkem sousedem. Bábčin popel byl rozptýlen na louce, aby byla mezi rodinou...

Třetí den po kremaci zazvonil Honzovi mobil, ze kterého se po ohlášení ozvala dívčím hlasem nabídka, jestli se nechce dozvědět další informace o bábince Marjorii. Pokud ano, ať přijde v sobotu po poledni ke kříži v údolí, a Majku může vzít sebou. Honza byl z toho docela vyjevený, nicméně účast přislíbil. Chvilku se mu to honilo hlavou, pak se pokusil zavolat na číslo, odkud se nabídka ozvala. Dostalo se mu odměny v podobě hlášení o neexistujícím čísle. A tak se oba v sobotu po

poledni vydali na procházku, v rámci utajení s houbařským košíkem.

Na kamenné lavici seděla dívka v Majčině věku, vedle postával postarší pán v nažehleném obleku, který mu zjevně neseděl. Pán přistoupil a spustil:

„Dobrý den, vítám vás. Vy jste určitě manželé Sokolíkovi, že? Prosím, posad'te se tady ke slečně Zdeničce, nebojte se, nekouše. Jde o toto: Zdělili jste po paní Marjorii menší venkovskou usedlost tady nahoře na kopci. K této chalupě se váže jedna neoficiální povinnost, o které by však zdejší úřady neměly vědět. Víím, že vám o tom paní Marjorie řekla, domluvili jsme se na tom, ovšem nepočítali jsme s jejím tak brzkým odchodem. Měla vám ukázat další věci, spojené s touto usedlostí. Toto chceme právě domluvit tady. Byla by možnost, aby tady slečna Zdenička přijela, například v roli vzdálené příbuzné a chvílku u vás bydlela?“

Toto byl hlavně z Majčiny strany odmítnuto. Aby z ničeho nic přijela mladá žena a bez rozpaků by začala bydlet s mladými manželi, to by způsobilo nežádoucí pozdvižení a pozornost. Bylo nutno vymyslet něco jiného. Lámali si s tím hlavu delší čas, řešení nakonec napadlo Majku. Sice to bude znamenat nějaké úpravy plánu, ale schůdně to bude.

A tak se stalo, že po několika měsících při návštěvě šermířské klubovny v Liberci si Vašek Netopýr, šéf skupiny historického šermu, odvěkl Honzu i s Majkou do poměrně tichého kouta:

„Lidičky, mám na vás prosbu. Ozval se mi člověk, který se stěhuje sem k nám na Liberecko. Kdyby se jednalo o někoho obyčejného, mávnu nad tím rukou. Ten maník je ale umělecký kovář a zbrojír, toho by byla škoda. Má totiž problém, nemůže sehnat plac na kovárnu. Nebyla by tam u vás v osadě nějaká bouda, kde by mohl kovat? Bydlení by pro ně nebyl problém, je totiž i čerstvě ženatý.“

Honza se pohledem domluvil s Majkou a odpověděl:

„O žádné boudě nevím, ale mám možná lepší řešení. Po bábince zbyl ve stodole vejminek, tam by se i s kovářkou vešel. A hned vedle je bývalá stáj, kde měl děda dílnu. Je tam i nějaká kovadlina i malá výheň. Vašku, vezmi je a přijed'te se podívat.“

Vaškovi div nevypadly oči.

„Tedy, lidičky, když tohle vyjde, budete mít můj nehynoucí obdiv a my báječného zbrojíře. Kdy se vám to hodí?“

Majka se ozvala:

„No, nám je to vcelku jedno. Což takhle hned v sobotu. Domluv se s nimi a dej vědět.“

Takže v sobotu odpoledne zastavilo u chalupy auto, ze kterého vylezl Vašek následovaný menším robustním chlapem. Z druhé strany auta vylezla slečna Zdenička, spiklenecky mrkla na Majku a zavěsila se do svého společníka.

Prohlídka dopadla úspěšně, pan umělecký kovář jménem Petr Kovář s manželkou Zdeničkou pochválili obydlí i přilehlou stáj. Pak si sedli do chalupy do

kuchyně a nastalo domlouvání takových drobností jako nájem, kdy se chtějí nastěhovat a podobně. Ohromený Vašek s úžasem sledoval, jak se navzájem shodnou, jak kdyby byli domluveni předem. To ale nebylo možné... Podepsala se nájemní smlouva za minimální nájemné, přičemž byl do smlouvy doplněn bod o spolupráci mezi kovářem Kovářem a skupinou histerického šermu Octávius, která byla podmínkou slevy nájmu. Dohodlo se nastěhování na další sobotu. Rozloučili se a Vašek budoucí nájemníky odvezl do Liberce. Teprve poté zjistila Majka chybu v nájemní smlouvě, místo skupinou historického šermu byla překlep na skupinou histerického šermu. Mávli nad tím rukou, že to není překlep, když nejde nácvik, tak všichni pěkně hysterčí. A je tam maximálně tak pravopisná chyba, protože po písmenu **h** by mělo být tvrdé **y**.

Sousedé si už zvykli, že občas někdo přijede, pak se z chalupy ozývá hlahol a z mlatu ve stodole se nese řinčení mečů, jak se piluje vystoupení. Nového přírůstku si nejdříve všiml staříček od sousedů. Odchytl si Majku a zeptal se na to bušení kladiva. Majka se zasmála a prozradila mu, že nyní mají v osadě kováře, který to skutečně s železem umí, dělá pro ně zbroj i zbraně a na zakázku ozdobné věci ze železa. Staříček se rozzářil a chtěl se seznámit. Pan Kovář zrovna brousil ozdobnou čepel kinžálu pro nějakého zbohatlíka z Prahy, nebavilo ho to a tak vyrušení přivítal. Staříček ho překvapil odbornými znalostmi o železe s tím, že to vše má od svého dědy, který býval vyhlášeným kovářem. A že z piety udržuje kovárnu po dědovi v původním stavu, jestli se nechtějí podívat. Chtěli oba chlapi, Petr i Honza. No, zakecali se u toho, seděli na kovadlině a na ponku, probrali práci s železem odshora až dolů. Den tak uběhl, ani nevěděli jak. Na zpáteční cestě si pak Honza s Petrem domluvili nějaké posezení a výměnu informací. Dříve to nešlo, než se Kovářovic zabydleli, pak Majka trčela pár dní v Praze ohledně vážnoucího přísunu věcí na překládání a tím ohrožení smluvního termínu. Nakonec si přivezla novou smlouvu s pozdějším termínem a s navýšenou kompenzací za nucené prostoje. Chtěla se Honzovi pochlubit, jaká je šikovná holka, ale ten pro změnu trčel u zákazníka ve Staré Pace.

Druhý den odpoledne Petr se Zdeničkou zaklepali u chalupy na pootevřené dveře. Byli pozváni do kuchyně, která se jako jednacím sál už osvědčila. Jen co se posadili, už měla Majka první otázku:

„Zdeničko, můžeš mi prozradit, jak jsi tak narychlo sehnala uměleckého kováře?“

Na tykání se shodli už při stěhování, takže Zdenička jen mírně zrůžověla, než odpověděla:

„Věříte na osudové náhody? I u nás je spousta lidí s nadšením pro stará řemesla. Petr se o kovařinu zajímá už roky, dokonce tomu přizpůsobil i vzdělání, je studovaný metalurg. A náhoda je v tom, že spolu už pár let chodíme. Navíc mě požádal o ruku a já svolila. Takže nás tady máte jako skutečné manžele, nic

nemusíme předstírat. A Petr je skutečně velmi dobrým kovářem. Byly trošičku problémy s krycí identitou v tomto světě, ale vyřešilo se to.“

Vyřešil se i problém s kovárnou. Staříček soused se jednou zastavil a přednesl návrh: On je vlastně v celém statku sám, starat se o hospodářství ho už dost zmáhá, takže kdyby pan Kovář souhlasil... Staříček by šel k nám do stodoly na vejminěk a pan Kovář s manželkou by převzali staříčkův statek, který by jim po jeho smrti připadl, jelikož staříček je poslední svého rodu. Navíc by staříček byl nesmírně šťasten, jelikož tajně miloval bábinku Marjorii a teď by bydlel tam, co ona. Pan Kovář se při poradě podřekl, že má nutkání na staříčkův návrh kývnout, jelikož se mu u nás líbí víc než doma. Tam je vše takové sterilní... Zdenička nadšeně přizvukovala a už plánovala stěhování. Takže ano, pan Kovář s manželkou kývli na směnu, staříček zavolal do Liberce advokátu Jakubovi, ten přijel, sepsal novou závěť a nechal ji potvrdit dvěma svědky (Majka a advokátní koncipient) a zase odjel. Časem si u Petr získal proslulost a nechávali si u něj kovat koně koňáci z širokého okolí.

Tak přešly podzimní plískanice, Vánoce i Nový rok. Napadala spousta sněhu, čímž počasí naprosto vyvrátilo varování klimatologů, varujících před globálním oteplováním a teplotami na Vánoce hodně nad nulou. Opak byl pravdou, na Silvestra uhodily mrazy, co neměly pamětníka.

Ještě před tím, na druhý svátek Vánoční, jim odešla mikrovlnka do věčných lovišť. Co teď? No co by, prohlásila Majka, dneska to nějak přežijme a zítra by měl být otevřený Elektroworld v Géčku v Liberci... Druhý den nastartoval Honza auto a jeli do Liberce. Silnice byly kupodivu prohrnuté a sjízdné, takže byli za chvíli v obchodě. Na výběr byl houf krabic, od obyčejných, mechanických po kombinované přístroje řízené mikroprocesory. Nejvíce jim líbila jednoduchá černá mechanická Eta, takže odchytili prodavače, že ji berou. Prodavač pokýval hlavou, řekl, že je to poslední kousek a odešel do skladu pro krabici. Vzápětí se přihrnula korpulentní dáma, typická maloměšťáčka a vykřikovala na celý krám:

„Fandó, pocém, tady mají tu mikrovlnku z letáku!“

Manžel Fanda se přihrnul zrovna v okamžiku, když prodavač sundával mikrovlnku z regálu do krabice. Ženská na to chvíli zírala a pak začala ječet:

„Pané, co to děláte, my tu mikrovlnku chceme! Fandó, řekni mu něco, ať toho nechá!“

Než stačil Fandá něco říct, prodavač se napřímil a s úsměvem prohlásil:

„Bohužel, tato mikrovlnka byla poslední a je již prodaná.“

Fandá bojovně nakrčil čenich a prohlásil, že on to tak nenechá, že tady nikoho, kdo by mu tu troubu vyfoukl před nosem nevidí, načež Honza, stojící mu za zády řekl, že by si měl pořídít brýle, když nevidí. Fandá se otočil a zjistil, že zírá Honzovi na horní knoflíček u košile. To ho vyvedlo natolik z konceptu, že úplně zapomněl, co chtěl říct nebo dělat. Urychleně se dal na ústup následován manželkou, která

vykřikovala cosi o sketách, zbabělcích a Počkej doma! Celý krám se dobře bavil, jak prodavači, tak návštěvníci. Zlatý hřeb tomu nasadil sekuriták u východu, který je tam odchytil. Pán totiž pozapomněl, že v ruce drží dvě balení sáčků do vysavače...

Trhlina bývá v zimě nedostupná...

Přes zimu se nedalo venku dělat nic, mimo sem tam nějaké vycházky do lesa. Tam byl sice klid, severák jim nepochybně neprofukoval zimní bundy, ale snášejší se sních vytvořil vysokou duchnu, sedící jak na zemi, tak ve větvích. Majka se jen zlehka opřela o strom a byla za to odměněna takovým závalem, že ji Honza vyhrabával skoro deset minut... A tak seděli v chalupě, Majka si zdokonalovala islandštinu a starou dánštinu, kterou se mluvilo na dvoře krále Haralda Modrozuba. Honza piloval k dokonalosti rozsáhlý web pro náročného zákazníka. Občas zajeli do Liberce za šermíři. Jezdívají s nimi manželé Kovářovi, Petr se zdokonaloval ve výrobě zbraní a vozíval je k posouzení. Zdenička v sobě objevila vlohy pro výrobu dobových kostýmů, dala se do kupy s dalšími slečnami a paními a šili a zdobili...

Jaro přišlo celkem tradičně v březnu, všude něco rašilo, kvetlo a vzpínalo se. Honza podlehl volání přírody, zryl kus zahrady a Majka začala pěstovat různé druhy zeleniny a bylinek. Nachomýtl se k tomu staříček, prohlédl si, co Majka nasázela a pochválil ji, že z ní bude výborná babka kořenářka.

V tu dobu také Petr učil Honzu zacházet s přístroji v chalupě. Začali od toho, co Honzu zaujalo jako první - příprava teplé vody. Ukázalo se, že bojler je vlastně průtokový ohřívač, akorát se voda neohřívá v nějaké nádobě, ale ve statisících kapilár v pevné hmotě tepelného článku. Na výstupu je mísicí baterie, která hlídá a reguluje teplotu odcházející vody. Tohle všechno se nastavuje na ovládacím panelu po odklopení svorkovnice vedle kotle. Něco podobného v menší velikosti je na záchodě.

Sama chalupa je postavena na betonové desce, která imituje skalní podloží. Pod metrovou deskou je ukryt zdroj energie pro chalupu, obyčejný přívod od ČEZu by nestačil. Samozřejmě, z oficiálního přívodu se odebírá tolik elektřiny, co by asi spotřebovala šetrná rodina. O konstrukci zdroje Petr nic nevěděl, jen že se mu dělá jednou za sto let kontrola a je naprosto bezpečný, tentýž typ se používá na základnách na Měsíci, Marsu a Ganymedu. Také vysvětlil podivné umístění záchodu - na stupínku s několika schody. V tom stupínku je srdce chalupy. Jsou tam umístěny vodní filtry, které ze studniční vody dělají mnohem pitelnější nápoj, a také centrální podlahové vytápění, zajišťující tepelnou pohodu. V kamnech v pokojích se dá topit, o odvod spalin do centrálního komína se starají keramická dmychadla. Lázeňská kamna a kuchyňská pec jsou obhospodařovány stejně.

Studna ve dvoře sice obsahuje vodu, ale je padesát metrů hluboká. Výkonná čerpadla jsou schopna odčerpávat během několika minut veškerou vodu, čímž se odkryje vstup do podzemního útočiště. Konstrukce nad studnou, rumpál se stříškou, se změní na výtahovou kabinu, která je během chvilky dopraví dolů ke vchodu. Toto ale nebudou zkoušet teď, k tomu je lepší noc s bouřkou. Ta zakryje průvodní jevy a zvuky. Kryt byl stavěn v době největší krize studené války. Jeho ubytovací kapacita je padesát osob a zásoby vydrží při normální spotřebě rok. A aby se nemuselo s každým doplněním zásob hned do krytu, skladují se zatím v komoře u záchoda.

To už vyschla louže, která každoročně vznikla v údolí po tání sněhu a trhlina ve skále se stala lépe přístupnou. Jedno sobotní odpoledne se k ní vypravili všichni čtyři. U lavičky na ně již čekal pán, který minule doprovázel Zdeničku. Nyní byl kvůli pohodlí navlečen v kožešinové kombinéze - Čistá syntetika, přísahám! - a z něhož se vyklubal lektor, který je měl seznámit s aktuální teorií o stávající trhlíně. Znělo to zajímavě. Na Zemi je několik podobných míst, na druhé straně jsou místa, kde se podivné jevy dají logicky vysvětlit. Všichni již slyšeli o Bermudském trojúhelníku. Tam není žádná brána, ale vysoce nestabilní klatrát metanu a bouřlivější vulkanická činnost.

Pan lektor navázal:

„Představte si kilometr čtvereční dna, které se ohřeje nad určitou mez. Klatráty se začínají uvolňovat, něco metanu se rozpustí ve vodě, ale většina skončí jako bublinky. Ty stoupají, a jak klesá tlak, stávají se většími. U hladiny to už není voda

s pár bublinami, ale metanová pěna. Nyní přijde na řadu Archemův, ehm, u vás Archimédův zákon. Ponořené těleso a tak dál. Pluje-li oním místem loď, rázem ztratí vztlakovou sílu a poslušna tíhového zrychlení padá ke dnu. Navíc, v dvaceti devíti případech z třiceti uvolněný metan samovolně vzplane, takže se doposud klidně plující loď ocitá v ohnivém infernu. Na nějaké hlášení nebo SOS není čas. U letadel je to podobné, tam se přechází přímo ke druhému kroku. Pokud metan nehoří, zapálí se zcela jistě v proudovém motoru a to tak, že explozivně. Náraz do hladiny by letadlo možná ustálo, ale dole není voda, ale obrovský bazén hořící pěny...”

Lektor vyhrabal v trsu trávy hrníček a šel si nabrat ze studánky. Upil a pokračoval:

„Vznik trhlin v prostoru a mezi prostory zatím není zcela vysvětlen, ale už víme, jak s nimi zacházet. Taková místa jsou poněkud nestabilní, ale selektivně. Tady u této trhliny je to vzájemná poloha několika kamenů. Váš prapředek na tu správnou kombinaci narazil náhodou, když si rovnal zlomenou kost. Vy si vyzkoušíte a zapamatujete kombinaci, kterou se dostanete k nám a naopak, u nás si vyzkoušíte kombinaci kamenů, která vás dostane zpět. A nejlepší je praktická ukázka, tak prosím, Honzo a Majko, pojdte se mnou. Zdenička s Petrem počkají tady.”

Lektor je zavedl do pukliny, ukázal, které kameny se musí pohnout a pak to i předvedl. Puklinu na chvíli zahalilo šero. Pak Majka vyjekla. Venku nebylo slunečné údolí, ale sterilní kachlíčkováná místnost. Ozývalo se ječení alarmu, k tomu blikaly oranžová světla. Lektor si jen povzdechl:

„Tupci. Vědí, že budeme zkoušet přechod, ale alarm nevypnou, i když to dostali přikázáno... No nic, zkuste si toho nevšímat a soustředte se na polohy kamenů ve zpáteční adrese.”

Tentokrát mačkal kameny Honza. Chvilka šera a smálo se na ně prosluněné údolí a Petr se Zdeničkou. Pak lektor zamířil zpět do pukliny s tím, že jde uklidnit situaci a ať si Honza s Majkou zkusí samostatný přechod. Šedivá mlha a lektor byl pryč. Petr na ně povzbudivě kývl a tak vlezli do pukliny. Kameny tentokrát mačkala Majka, šero a místnost. Opět alarm a blikající světla, uprostřed v hloučku postav v oranžových kombinézách lektor, který zrovna někoho velmi hlasitě peskoval. Po jejich spatření poslal Honzu zpátky pro Zdeničku, ať si přijde ty svoje podřízené zpérovat ona. Honza byl za chvíli zpátky i se Zdeničkou, tak lektor poslal v rámci cvičení Majku pro Petra. Majka zalezla do pukliny, chvilka šera a byla pryč. Když se po pěti minutách minutách nikdo neobjevil, poslal pro ně Honzu. Ten byl v mžiku zpět se špatnou zprávou - na druhé straně nikdo není... Lektor se zarazil a skočil do pukliny. Dvojitě šero a byl zpět. Značně zachmuřeně přešel ke skupince a mávnutím ruky utišil dotazy:

„Vyhlašuji tímto stav akutní nouze! “

Jinde

Toto nebylo ani jejich údolí, ani sterilní místnost. Údolí zastírala mlha smíšená se štiplavým kouřem. Tou mlhou pobíhaly nezřetelné postavy, čímsi mávaly a vyrážely nesrozumitelné výkřiky. Opodál znělo říčení vyděšených koní a bolestivé výkřiky. Majka nerozhodně postoupila o dva krůčky, z mlhy se vynořila snědá postava ve špinavém turbanu a cosi na ni vyštěkla. Když se vyděšená Majka nezmohla na odpověď, vytasila postava křivou šavli a chystala se po Majce seknout. Z pukliny vyletěl Petr, levou rukou chytil šavli za záštitu a druhá ruka dopadla jako kladivo na klíční kost, která praskla jako párátko. Stačilo jen trochu rukou se šavlí zakroutit. Její majitel zavyl jako zvíře a padl v bezvědomí na zem.

Petr se sotva stačil otočit k Majce a už tu byli další. Tentokrát žádné snědé obličejy ani turbany, ale bledé špinavé obličejy pod vysokými čákami, oblečené v tmavěmodré uniformě se žlutým zdobením. Dva z nich měli halapartny, které okamžitě namířili na Majku s Petrem. Další, podle šerpy přes hrudník důstojník, zarachotil něčím, co připomínalo němčinu. Majka rozjasnila tvář a odpověděla stejnou řečí. Důstojník vyvalil oči, načež se česky zeptal:

„Chcete tím říct, že jste Slované? To jste nemohli říct hned? Proto jste se prali s tím mohamedánem? Kdo to vůbec je?“

Dva vojáci otočili muže v turbanu, vzápětí odskočili a začali se chvatně křížovat. Důstojník pohlédl na ležícího muže a pousmál se:

„No to je překvapení! Pořádně ten dáreček svažte, pokud uprchne, vlastnoručně vás vykuchám!“

Pak se otočil k Petrovi s Majkou:

„Bud'te rádi, že nevíte, kdo to je. Co teď ale s vámi? Pokud mi slíbíte, že neutečete, pošlu vás s eskortou i s dárečkem do tábora k majorovi von Ulmanovi, ten si vás vyzpovídá.“

Cestou do tábora Majka přemýšlela, jak se vše může během okamžiku zvrtnout. Stačí šlápnout na mokrý kořen, po kterém jí podklouzla noha, načež se Majka do pukliny vřítla hlavou vpřed. Ještě stačila natáhnout dopředu ruce, jinak by si rozbila hlavu. Petr se ji pokusil chytit, dosáhl však je toho, že loktem praštil do naprosto nevhodného kamene. Šedá mlha a byli úplně jinde. Teď šlape pod stráží do nějakého tábora, okolo zuří jakási válka, bůh ví, kdy a jak se dostanou zpět k puklině.

Hlasitý rozkaz vpředu ji vytrhává ze zamyšlení. Eskorta stojí u hliněného valu zpevněného proutěnými koši naplněnými kameny. Hlasy vpředu jsou hlasitější:

„Pane poručíku, mám rozkaz je dovést k majorovi von Ulmanovi!“

„Já vám kašlu na vaše rozkazy. Tady a teď velím já. Takže naposledy: Vězně do šatlavy a ty dva do výslechové místnosti. Já už z nich dostanu, co jsou zač! Naši určitě nejsou, podívejte na to oblečení! Raději půjdu s vámi...“

Majka pohlédne na Petra, ten krčí rameny. Štáb sídlí v polorozpadlém statku, šatlava je v bývalém krechtu na brambory, výslechová místnost ve sklepě hned vedle. Vybavení tvoří stůl s několika křesly, před stolem lavice z klády. Fleky na dřevě i na zemi u lavice nenechávají nikoho na pochybách o stylu výslechu. Na stole stojí dvě petrolejky se zrcátky natočené tak, aby oslňovaly vyslýchané.

Poručík se pohodlně usazuje a hned pokládá první otázku:

„Kdo jste a co tady pohledáváte?“

Majka vykládá podobenství o cibuli, když se poručík zvedne a beze slova Majku praští pěstí do obličeje. Majka leží za lavicí na zádech, z nosu a rozraženého rtu jí crčí krev. Poručík se otáčí k Petrovi:

„Na pohádky nemám náladu. Tak znovu - kdo jste a co tady pohledáváte?“

Petr klidně odpovídá:

„Když nechcete slyšet pravdu, tak co se ptáte?“

Poručík rudne, tasí šavli a opírá ji Petrovi o krk:

„Chci slyšet pravdu, ne pohádky!“

Na potvrzení svých slov trochu na šavli zatlačí. Petrovi začíná stékat po krku pramínek krve, když tu poručíka chytanou za ramena svalnaté ruce a trhnou s ním dozadu. Poručík se potácí, ale bleskurychle se otáčí na narušitele. Když vidí, koho má proti sobě, spouští šavli k zemi, staví se do pozoru a melduje:

„Pane majore, právě vyslýchám dva špio...“

Major ho neurvale přeruší:

„Kdo vám dal právo ignorovat a porušit rozkazy? Ty snad zněly jasně! O žádném mlácení a bodání šavlí nic neříkaly! A kdyby to byli špioni, měli nesčetně možností se ztratit cestou, když doprovázeli eskortu s tím musulmanem!“

„Ale... Mohli být s ním domlu...“

„Držte hubu! Ještě jednou ceknete, tak jdete před vojenský soud!“

„Ale..“

Major postoupil o krok a serval poručíkovi z ramen výložky. U toho vrčel:

„Vy nevnímáte přímý rozkaz! Strážě! Doprovodíte tady poru... ehm, vojína Fučíka na samotku, ještě před tím odevzdá zbraň a cokoliv, na čem by se mohl oběsit! Odchod!“

Pak se otočil k Petrovi, který podepíral otřesenou Majku:

„Omlouvám se, je to tupec. Proč jen jsou všichni intelektuálové takoví pitomci? Tenhle má ještě tak nebetyčně blbý jméno, představte si, že se jmenuje Július!“

Major měl pokoj v podkroví, podstatně lépe zařízený - stůl s židlemi, postel, plechové umyvadlo s velkým plechovým džberem plným vody. Na kraji kamen se stále přihříval hrnec teplé vody, o to se staral majorův sluha, starší důstojný pán s vojáckým držením těla. Ten se také postaral o Majku, našel nějaké čisté hadry a opatrně čistil naražený nos a rty. Major počkal, až bude Majka trochu v pořádku,

pak pokynul k židlím u stolu, kde již sluha kladl ták s chlebem a masem a k tomu džbán vína. Když se usadili, začal major:

„Vím od očitých svědků, že jste vystoupili z pukliny ve skále, která byla prázdná. Tam jste narazili na toho muslimana, ale o tom až za chvílku. Právě toho a jeho bandu jsme honili. Naštěstí si vás všiml oddíl vedený důstojníkem, který nemá v hlavě nas... dáma promine. Ten pochopil, že se děje něco mimořádného a poslal vás ke mně. Do toho se navezl ten blbec Fučík, naštěstí mě vyhledali chlapi z eskorty. Dál to znáte. Teď chci slyšet vaše vysvětlení.“

Majka vykládá o paralelních vesmírech, přidává podobenství o cibuli. Major ji vzápětí přeruší, obrátí se ke sluhovi a rozkáže mu:

„Okamžitě sežeň pana profesora Mahlsteina, i kdybys ho měl vytáhnout z postele nebo z vany.“

Otočí se k Petrovi s Majkou a prosí o chvíli strpení, než dorazí profesor. Zatím ať se občerství, noc bude možná dlouhá. Nečekají dlouho, když se ozve zaklepání a vchází sluha doprovázený rozčuchaným bělovlasým človíčkem. Majka třeští oči, protírá si je, ale stále vidí profesora Einsteina z jejího světa. Tady se sice jmenuje jinak, ale je to celý on. Jestli i tady je geniální... Sluha usazuje profesora Mahlsteina ke stolu a major říká, aby pořádně poslouchal, o čem bude řeč, že ho to bude nesmírně zajímat.

Majka už rutinně vykládá o vrstvách vesmírů i cibule, Petr sem tam doplní drobnost. Když skončí vysvětlování, profesor nadšeně vyskakuje od stolu a nesrozumitelnou němčinou cosi vykřikuje. Pak si uvědomí úsměvy ostatních, otočí se k Majce a zahlaholí:

„Díky, díky, Fräulein! Má theorie o mnohosti vesmírů je potvrzena!“

Plácne majora do ramene, obejmě sluhu a hlasitě všem děkuje, že mohl být přítomen. Pak ho major zarazí, že tentokráte musí oni návštěvě vysvětlit, do čeho to tak vpadli. Profesor se posadí a začne s výkladem zdejší historie:

Z bitvy o Vídeň

„Při druhém obléhání Vídně v roce 1683 se na stranu Osmanské říše postavilo počasí. Bitva k osvobození Vídně, plánovaná a chystaná na září skončila katastrofou. V okamžiku, kdy byla použita hlavní zbraň koalice, patnáct tisíc jezdců polské kavalerie a pět tisíc jezdců německé těžké jízdy, se spustila nevídaná průtrž mračen s krupobitím. Jízda uvízla v rozbahněném terénu a nedostala se vůbec do výchozího postavení. Turecké jezdeckvo bylo na tom podobně, ale jezdci sesedli a s tureckou pěchotou se obořili na Poláky a Němce. Lehčeji vystrojení Turci byli v blátě pohyblivější, než zakutí rytíři. Zvláště německá těžká jízda na tom byla bledě. Jak rytíř upadl, tak se už nezvedl. Mnozí se v tom blátě prostě utopili nebo udusili. Zbytek koalice na tom nebyl lépe, rytíři zapadali do bláta, lučišníkům a balistám přes veškerou snahu navlhly tětivy a zhasly i koše dřevěného uhlí, které se používaly jako žhavý náklad do katapultů. Pršelo celou noc a ráno bylo bitevní pole jednolitá blátivá louže, ve které se potácely hroudy bláta. Turecká pěchota opanovala bojiště. Každou takovou hroudu povalili pěšáci na zem a teprve potom zjišťovali, koho to ulovili. V půli odpoledne pak Turci zahájili proti vídeňským hradbám mohutný útok. K večeru Vídeň padla. Osmanská říše tak měla otevřenou cestu do Evropy. Během dalších třiceti let ji ovládla a zastavili se až na Baltu. Stále se však pokoušeli pokračovat dále, ale Baltické moře byla hranice Osmanského impéria. Navíc byla ve Skandinávii na ně moc zima. To raději dobývali Francii, oslabenou dlouhodobými náboženskými spory, které utichly až po nastolení rovnoprávnost mezi katolíky a hugenoty. Bohužel, politika je svinstvo, takže v okamžiku muslimského vpádu do Evropy francouzský král Ludvík XIV. Rovnoprávnost zrušil a prohlásil protestantské náboženství za ilegální, takže začalo druhé kolo náboženských válek. Muslimové potom rozvrácenou zemi poklidně obsadili. Pevnina byla jejich, sem tam je jako komáři obtěžovali Angličani a Švédové. Proto bylo na západním a severním pobřeží postaveno mnoho pevností s obrovskými balistami, které dokázaly na dálku potopit loď.“

Profesor si nalil trochu červeného vína, upil a pokračoval:

„Naštěstí už jsme silnější. V průběhu obsazování Evropy zamířilo mnoho učenců na dvůr ruského cara Petra Velikého v nově zbudovaném městě Sankt - Petěrburgu. Dostalo se jim veliké podpory panovníka, který se považoval za osvícence a reformátora, který Rusku otevře když ne dveře, tak alespoň okno do Evropy. Objevy na sebe nenechaly dlouho čekat. Cara však především zajímaly ty, které se týkaly vojenství, kdežto jeho manželka podporovala výzkumy týkající se zdraví. To bylo od ní velice moudré, protože car býval často nemocný, zlobily ho ledviny. Po jednom takovém záchvatu ho přinutila poslechnout rady doktora a pít před spaním odvar z kopřiv, jitrocele, zlatobýlu a přesličky, to vše ochucené citónem a medem. Kupodivu si car tuto medicínu oblíbil, takže časem již neměl krev v moči a vůčihledně se uzdravoval. Vládl pak společně s manželkou dlouhá leta, než zemřel v předvečer svých osmdesátých třetích narozenin. Manželka ho přežila o dva

roky. Car Petr vychoval množství dětí, podporoval v nich zdravou soutěživost a hlavně spolupráci. Po caru Petrovi Velikém nastoupil na trůn jeden z jeho synů, který byl nazván Petr II. Imperator. Ten pomocí nových a vylepšených zbraní pokračoval v otcově díle - zbavit svět islámské hrozby v podobě Osmanské říše. Vyhnal z Krymu Turky a Tatary a na obranu Černého moře nechal vybudovat nejdřív pevnost, pak i město s velkým přístavem. V souladu s tradicí pojmenovávat jižně položená města s odkazem na prastarou historii dostalo toto město jméno Sevastopol. Jeho přístav se stal domovem mohutné Černomořské flotily."

Majka to už nevydrží a vychrlí na profesora otázku:

„Jen drobnost... Jaký rok máte teď? “

Profesor se na Majku udiveně podívá, pak si uvědomí, odkud přišla. Použil naučenou vtipnou odpověď:

„Když já nevím, ono se to furt mění...“

Majka vyprskne smíchy, Petrovi jdou také koutky úst nahoru. Ani jeden si neuvědomili sílící napětí v místnosti při poslouchání dávné hrozné historie. Pak profesor dodá:

„Ale když jsem ráno pročítal denní rozkaz, stále ještě bylo datum 7. listopadu 1917...“

Majka se rozchechtá nahlas. Po chvíli se uklidní a osloví zkoprnělé obecenstvo:

„Tento den byl v našem světě proveden převrat v Rusku. Slavná Velká říjnová socialistická revoluce. Tehdy měli v našem Rusku juliánský kalendář a ten se oproti normálnímu opožďoval... Jo, vzbouřili se vojáci a lidi zblbnutí soudruhem Vladimírem Iljičem Leninem, původně Uljanovem. Obsadili křižník Auroru a vystřelili z děla na nějaký palác...“

Nyní se rozchechtal major von Ulman:

„Vovka Uljanov! Nejhorší žák v Rusku! Ten na co šáhl, to zkazil. Tady taky chtěl bojovat za lepší zítřky. Ten se navyváděl věci! Chtěl vyhodit do vzduchu muniční sklad Admirality. Chemici oprášili dávné znalosti žluťásků z Tramtárie a vyrobili po mnohých nezdarech cosi, čemu říkali střelný prach. Kvůli nějakému svinstu prolézali žumpy! Car Imperátor dokonce kvůli tomu vydal zákaz jejich čištění! Jo, zpátky k Vovkovi. Vyzbrojil se konopným provazem napuštěným lojem, který chtěl použít jako zápalnou šňůru k odpálení soudku s prachem, který tam chtěl najít. Trochu to popletl, v muničáku Admirality byly pouze zkušební prototypy dělených nábojů do pevnostních parních děl. Vzteky do fialova prý kusem železa bušil do střely a řval Bouchni, mrcho! Rozléhalo se to široko daleko, takže strážní šli po zvuku. Znáte parní děla? Náboj je z hlavně děla vymrštěn silou páry, proto se používají jen v pevnostech...“

Usmívající profesor navázal:

„Také se mu říkalo kanálový čistič. Kdesi sehnal recept na výrobu jakéhosi plynu, který měl mít nějaké děsivé účinky. Někde něco popletl, nic to nedělalo, tak

to všechno, měl toho sto litrů, vylil do záchoda. Ve stoce to svinstvo začalo reagovat s látkami v odpadní vodě - kyselina močová z moči, čpavek a podobně. Výsledkem byl tak strašlivý smrad, že před ním utíkaly i kanálové krysy a potkani. Samozřejmě, kanalizace není vzduchotěsná, takže se mu podařilo na týden vylidnit celý Pitěř. Ale od té doby je v Pitěru nejčistší kanalizační síť.“

Zasmáli se všichni a tím sezení skončilo. Každý řekl svoje, některé záhady se vyjasnily, jiné zůstaly. Majce a Petrovi přepustil svoji komůrku majorův sluha s tím, že on si ustele na houni u majora, ostatně to nebude poprvé. Pak Majka s Petrem v komůrce osaměli. Chvíli na sebe jen koukali, pak Majka prohlásila, že je sice zvyklá spávat nahá, ale dnes udělá výjimku a že postel je dost velká pro ně oba. Tedy pokud Petr nebude zlobit, pak by šel spát do stodoly na seno...

Návrat

Majce se ráno z vyhrátého pelíšku vůbec nechtělo. Petr byl v noci hodný, starostlivě se k ní stále otáčel zády. Asi se moc nevyspal, protože Majka měla divoké sny a stále se v posteli mlela. Nyní ale už byla vzhůru a zrovna přemýšlela, kam Petr zmizel. Dveře zaskřípěly, pak se otevřely a v nich stál Petr s plným tácem v rukách.

„Major nás prohlásil za své osobní hosty, takže se každý snaží přetrhout, aby nám vyhověl. Tady nám kuchaři posílají menší snídaní, nějaké placky, med, horké kafe a studené mléko. A až se nacpeš, máme se ohlásit u majora, pojedeme se podívat k puklině.“

Netrvalo dlouho, jen co Majka spořádala hromadu placek s medem, klepali na dveře majorova pokoje. Major von Ulman tam nebyl sám, u stolu seděl poručík, který je včera objevil. Za ním stál majorův sluha a měl ruku položenou na poručíkově rameni. Major se pousmál a řekl:

„Včera jsem zapomněl představit pár lidí, tak to musím napravit dnes. Pan poručík, který vás našel a poslal za mnou do tábora, se jmenuje Johannes Neimann. Navzdory německému jménu je to Čech jako poleno, stejně tak tvrdý. Můj sluha je můj bývalý kaprál, který mě jako novopečeného důstojníka dostal na starost. Zhostil se výchovy na výbornou, díky němu jsem, co jsem. Vzal jsem si ho jako sluhu po jeho zranění, když ho chtěli propustit pro špatný zdravotní stav. Jeho jméno je stejné, jako jeho syna, Johannes Neimann. Ano, právě tohoto.“

Všichni se usmívali, jen Majce to nedalo a zeptala se:

„A co ten musulman, na kterého jsme narazili a kterého Petr zneškodnil?“

Majorovi ztuhl úsměv na rtech:

„To je naše skoro národní ostuda. Na moravsko-slovenském pomezí žil už delší dobu nějaký Polák maďarského původu jménem Jerzy Janosz Cziss. Pásl ovce a ve volných chvílích přepadával pocestné, hlavně ty bohaté. Po obzvlášť výnosných přepadech zapadl do nějaké krčmy a hostil celou dědinu. Protože si na jeho jméno vesničané lámali jazyk, říkali mu Moravský Jánošík. Jednou to neodhadl a skončil v osmanském zajetí. Podle všeho naprosto otočil, přijal islám a stal se z něho fanatický Alláhův bojovník.“

Odmíchl se, zahleděl se do neurčita a pokračoval:

„Je to mor a zhouba lidstva, ten islám. Kam musulmani vpadli, ze všeho nejdříve zabíjeli učence a vzdělance, protože věda je prý proti jejich učení... Za celou dobu muslimanské nadvlády jsme nepostoupili o krůček vpřed, spíše o dva dozadu. Jediným ostrůvkem vzdělanosti široko daleko je Akademie v Pitěru a i tam se zabývají prakticky jen vojenstvím a ranhojičstvím, aby vojáka rychle vrátili do boje. No nic, pojedeme. Umíte jezdit ne koni? Pokud ne, dám zapřáhnout kolesku, ale ta lidmi děsně hází...“

Proti jízdě na koni nikdo nic neměl, i tak hostům dali postarší flegmatické valachy, takže u pukliny byli během chvilky. Petr seskočil, Majka z koně sklouzla jak užovka, ani nepočkala jako správně vychovaná žena na podanou ruku. Okolí vypadalo jako po nájezdu divokých prasat. Stromy a keře rozštípaný, vedle skály hrubé ohniště, skála sama očázená. Uvnitř pukliny naházené větve, na nich cáry jakýchsi hadrů. Smrdělo to tam hrozně. Byl vlastně div, že si při příchodu na tento svět nezlámali nohy. Popraskaná skalní stěna však vypadala v pořádku.

Petr se pokoušel vytahat větve a nepořádek, major mu poslal několik vojáků na pomoc. Díky tomu byla puklina během chvilky čistá. Někdo zapálil na ohništi oheň, takže znečistěné větve a hadry končily v něm. Mužstvo se na majorův rozkaz vrátilo do tábora. Majka s Petrem a major s poručíkem a profesorem osaměli. Majka se chytala promluvit, ale Petr ji předběhl:

„Pánové, mám malou prosbu. To, že je tady nějaký průchod někam jinam by se mělo dozvědět co nejmíň lidí. Starosti mi dělá ten poručík, jak se... jo, Fučík. Kdyby tady začal pátrat, mohl by to být problém...“

Major se jen usmál:

„Konečně mohu spojit příjemné s užitečným, zvláště když mi včera nahrál na smeč. Pojede hlídat ujugurské pastevce sobů. S ním si starosti nedělejte.“

Konečně se dostala ke slovu Majka:

„Pánové prominou, musíme se s Petrem na něčem důležitém dohodnout.“

Poodešli o kousek dál a Majka spustila:

„Petře, těm lidem musíme pomoci! Já znám z našeho světa, co je islám za svinstvo. Nevím, jak u vás, ale u nás je to středověká civilizace! A ten major je hrdý, ten si sám neřekne!“

Petr ji přerušil:

„Také jsem nad tím uvažoval a jsem pro. Ale jak to provedeme, zatím nemám tušení. Ale nejdřív se musíme vrátit. Nejlepší bude k nám, tam to určitě bude vypadat jako rozkopnuté mraveniště a Zdenička to tam bude řídit. A jak jsem poznal Honzu, bude taky u pramene.“

S tím se vrátili k ostatním. Petr se mírně pousmál a začal se loučit.

„Pane majore, poručíku, profesore. Bylo mi ctí se s vámi setkat. My se teď pokusíme o návrat. Pokud se nám povede, že ano. Něco mi však říká, že se rozhodně nevidíme naposledy. Tady slečna Majka má zase tušení, že by se profesor dal ke stáru na cestování a objevoval poztrácené vědomosti...“

Major se usmíval, poručík jim zasalutoval a profesorovi se vlhce zaleskl zrak, což napravil mocným troubením do kapesníku. Petr zalezl do pukliny, následován Majkou. Těm zvenku se to jevilo, jako kdyby se skála trochu otřásla, puklinu zaplnila šedivá mlha. Ta se rychle rozplynula, ale v puklině nikdo nebyl. Profesor jen zamžikal a vypadal otřeseně. Major ještě chvíli zíral na skálu, pak se otočil na své společníky:

„Pánové, musíme tvrdit jednu věc - ti dva byli špioni generálního štábu. Vůbec jsme se s nimi neměli potkat! Každý, kdo se o nich jen zmíní, riskuje oprátku. Takhle to budeme prezentovat, že to byla tajná operace. Jasný?“

Každý si to sumíroval v hlavě, takže chvilkové zjevení se postavy v puklině, zkoušející opětovný přechod, vůbec nezaregistrovali.

Návrat se podařil, ale ani jeden místnost u pukliny nepoznávali. Původně jen stroze osvětlená místnost nyní tonula v jasu, podél stěn byly stoly s počítači, záznamovou a vyhodnocovací technikou. Na puklinu samotnou mířilo několik kamer, reflektorů, dokonce bylo vidět dlouhý čumák termokamery. Kus od pukliny byla fosforeskující žlutí nakreslena tlustá čára. A všude spousta lidí.

Když se Majka s Petrem vynořili z pukliny, sál na okamžik ztichl. Pak se rozlehl udivený šum, který přešel do výkřiků. Několik lidí se dokonce rozběhlo. Pak zazněl z amplionů zesílený dívčí hlas:

„STOP! Kdo překročí perimetr, dostane ode mě facku! A druhou od Honzy! A utište se!“

Petr se usmál:

„Celá Zdenička...“

Zdenička na druhé straně amplionů ztlumila hlasitost:

„Ahoj Petře, ahoj Majko. Prosím, zůstaňte ještě chvíli stát, musíme dokončit kontrolní měření. Pro výzkumníky: Prosím o následné kontrolní měření, pateronásobné, s odstupem pěti vteřin. Teď!“

Část davu se vrhla ke kamerám, další část k počítačům, uprostřed osaměla trojice postav - Zdenička, Honza a lektor, který prováděl nácvik přechodů. Po půl minutě, po pěti měření čilý ruch utichal. Zdenička už normálním hlasem zavolala na Petra s Majkou, že můžou přijít. Každý se vrhl do náručí svému protějšku, dámy dojatě popotahovaly, pánové měli taktéž vlhko v očích, ale mužně to překonávali.

Od počítačů se ozval hlas:

„Měření jedna až tři jsou shodná se základním do dvacátého desetinného čísla, čtvrté měření má první odchylku na sedmém desetinném místě a páté měření je prakticky zahlcené šumem.“

Zdenička se tím směrem otočila a téměř uctivě poděkovala všem, kdo se podíleli na měření a vyhodnocení. Pak se otočila k Petrovi a s hraným hněvem zavrčela:

„Ty jeden, já tady schnu na placičku a ty si mezitím užíváš se sousedkou!“, načež se mu opětovně vrhla do náruče, statečně polykajíc slzičky. Majka s Honzou se drželi v náruči, nevnímajíc svět okolo, takže poslední dějství obstaral lektor. Obrátil se na vědce, nechal si ukázat výsledky měření, bodovými reflektory zvýraznit zaměřené kameny a na chvíli zmizel ze světa.

Později se všichni sešli v útulné zasedačce a nastalo hromadné vysvětlování.

Petr na střídačku s Majkou popsali další vedlejší svět, pomalu se nořící z muslimské nadvlády. O majorovi von Ulmanovi, profesorovi Mahlsteinovi a o protivném Fučíkovi. Vyprávění o skopičinách mladého Vovky vyvolalo bouři smíchu. Zdejší sice jméno Uljanov znali, ale tady se utopil v řece Volze ve svých sedmnácti letech. Byla to svého času docela velká událost, proto vešla do kronik. Vovka tady přivedl do jiného stavu rozkošnou čtrnáctiletou dceru gubernátora Simbirske oblasti a utopil se, když nedostatečně ustrojen prchal z jeho sídla v patách s pronásledovateli se psy.

Lektor vyprávěl, co se dělo tady, když vyhlásil stav nouze. Že se Majka s Petrem ocitli někde jinde byla jediné možné vysvětlení. Otázka zněla, kam. Ze všeho nejdřív pořádně zdokumentovali trhlinu a rozložení prasklin. Totéž udělali i v Honzově světě a pak obrázky porovnali. Zjistili jen několik bezvýznamných změn, čímž odpadla jedna hrozba, totiž že tam někde bude jiný vzor. Pak začali měřit, jak se chová skála před, během a po přechodu. Proto bylo tolik kamer s různými filtry namířeno na puklinu. Zjistili zajímavé věci. Při odchodu se stisknuté kameny vrátily do rovnovážného stavu během dvou vteřin po přenosu. Při příchodu začaly vibrovat kameny, které určovaly adresu, odkud jde přechod. Vibrace začínaly půl vteřiny před příchodem a pak postupně vymizely. Délka dozívání vibrací závisela na přepravované hmotě, čím byl přepravovaný objekt masívnější, tím byly vibrace větší a déle dozívaly. Další zkoumání ukončil příchod nezvěstné dvojice, ale v plánu byl vývoj programu na vytipování možných dalších adres. Sice to už nemá absolutní prioritu, ale ten vývoj bude pokračovat, možná až do sestrojení automatizovaného průzkumníka, který by zmapoval dostupné světy.

Další bod programu byl o možné pomoci vedlejšímu světu. Všichni se shodli, že by to bylo zapotřebí, otázka zněla, jak a čím. Vrhout tam veškerou vědu by skončilo katastrofou. Padaly různé návrhy, co vybrat, pak se lektor na chvíli omluvil a zmizel. Během čtvrt hodiny přišel zpět, následován bělovlasým starcem. Zdenička jen vyvalila oči a velice uctivě zašeptala:

„Pane profesore...?!“

Lektor pana profesora představil:

„Dovoluji si vám představit pana profesora Michala Jankovce, administrátora Evropské Akademie, člena poradního sboru Velkého shromáždění, držitele mnoha cen a mimo jiné i mého prastrýce, proto jsem si dovolil ho přivést.“

Profesor se na všechny mírně usmíval, Zdeničce pošeptal něco, po čem dostala barvu vlčích máků, přivítal hosty od vedle, jak nazval Majku s Honzou. Pak se posadil a začal řeč:

„Něco již znám z oficiálních zpráv, něco z drbů, něco mi sdělil prasynovec Michal - ano, je pojmenován po mě - a očekávám, že se zbytek dozvím tady.“

Majka s Petrem vylíčili své dobrodružství a jejich rozhodnutí nešťastnému světu pomoci. Zdenička navázala výzkumem pukliny a Honza doplnil neshody o tom,

jakým způsobem pomáhat. Profesor naslouchal, dělal si tužičkou poznámky do malého notýsku. Poněkud se zachmuřil při zmínce o islámu a jeho dobytí tamější Evropy. Po ukončení vysvětlování chvíli přemýšlel, listoval notýskem a pak začal:

„Úplně na začátek bych chtěl ozřejmit jednu věc. Budu tady mluvit o jistých neveřejných informacích, prosím, nešířte je dále.“

Rozhlédl se po posluchačích a pokračoval:

„Známé světy za puklinou nejsou nyní dva, ale tři. Objevení prvního světa bylo nutno z bezpečnostních i psychologických důvodů bezpodmínečně utajit. Jednalo se o vyspělý svět obývaný bestiemi. Jinak se to nedalo nazvat. Také tam měli něco podobného islámu, nesmírně kruté náboženství pohrdající životy obyčejných a nevyvolených lidí. Měli vědu za nástroj Šajtánův, který lidi odvrací od modliteb a svaté knihy, sepsané jejich prorokem. Nenápadně se různě stěhovali do okolních států, tam se usadili, množili se jako kobylinky a vysávali sociální systém. Až jich bylo dost, začali se bouřit proti normálním lidem, začali vymáhat právo na respektování jejich náboženství a podobně. Někde byli v přesile, tak útočili zákonnou cestou, jinde to byly krvavé srážky. Nejhorší bylo, že část původního obyvatelstva je podporovala proti svým. Pak si zbytek světa uvědomil, že jim zbývá jen několik území, obklopené mořem nenávidného náboženství. V tu chvíli, jako by se probudili. Nastaly obrovské čistky, všichni přistěhovalci museli země opustit. Ti se bouřili, vláda povolala armádu a nařídila rozdat ostré náboje. Tehdy se několik následovníků jejich proroka rozhodlo spláchnout zbytek nevěřících jednou ranou. Obsadili několik základen s nukleárními zbraněmi, nějak přeprogramovali cíle a rakety odpálili. Ne všude to vyšlo podle jejich představ. Stála proti nim ta nenáviděná věda. Několik raket explodovalo při vypouštění, několik odlétlo na původní souřadnice a většinu zbytku sundala protibalistická ochrana. Odvetný útok srovnal se zemí největší sídla a nejposvátnější místa jejich náboženství doslova odpařil z povrchu zemského. Pak se probudily nedostatečně vypnuté obranné počítače a začaly odpalovat zbylé rakety. To byl konec. My jsme měli kliku, že jejich puklina byla v úzké zakroucené rokli, kam se nedostalo přímé záření a ani moc spadu. Navíc jsme v tom bludišti našli provizorní bunkr s popisem událostí, proto tohle všechno víme.“

Profesor se odmlčel, otřel si čelo a pokračoval:

„Z tohoto objevu vyplynuly některé další události. Jistě si vzpomenete na učebnice historie a na zmínku o jediném meteoritu, který unikl vznikající Vesmírné ochraně a naprosto zničil Mekku a široké okolí? O hrdinné posádce raketoplánu, která se pokusila meteor odklonit z kolizní dráhy, ale vybuchl jim motor a oni shořeli v atmosféře? Nebyl by kus vody, docela mi vyschlo v krku?“

Zničení města Mekka meteoritem

Dostal džbán s vodou, ledem a několika plátky citronu. Napil se, zamlaskal a pokračoval:

„Krycí historka byla vymyšlena skvěle, skutečnost však byla úplně jiná. V Mekce tehdy probíhal Pan-Arabský kongres. Ten měl několik cílů. Jednak se měly všechny islámské státy spojit do jediného Alláhova státu. To by nebylo nejhorší. Pár let před tím byl navrhnut a začal být prováděn plán postupné plíživé islamizace světa. Na kongresu se měly domluvit největší islámské špičky na obrovské podpoře toho plánu. Samozřejmě, nic se neutají, a tak o kongresu i o plánech věděli vysocí představitelé tří největších států. Udělali si malou telekonferenci a shodli se, že tohle není to, po čem by bažili. Jeden stát dodal vyspělou techniku, druhý pořádné motory a třetí nosiče i s piloty, vše pod záminkou těžby nedostatkových surovin nejdříve zkušebně na Měsíci, posléze i na asteroidech. Hned druhý den odstartovalo z několika míst na zemi několik misí k Měsíci. Bylo to přesně na den měsíc před zahájením Pan-Arabského kongresu. Ano, na Měsíci se těžilo, vznikala obrazový materiál, jak vzniká první měsíční důl, úpravna, habitaty... Tohle vysílání mělo na Zemi obrovský úspěch. Na odvrácené straně Měsíce zatím vznikala Projektil. Ten tvořilo čtyři raketoplány pospojované břichy k sobě tak, že mezi nimi byl volný prostor. Ten se začal vyplňovat měsíční horninou, pomocí slunečních zrcadel přetavovanou na kompaktní tvar. Vše bylo baleno do matně tmavé folie, která zakrývala celý výtvar, čímž ho ve vesmírné noci činila neviditelným. Pak, v předvečer kongresu, se Projektil vydal k zemi. Samozřejmě, rozpohtovat takový

kolos chtělo plný výkon oněch raketoplánů i dalších pomocných motorů. Úder na Mekku byl naplánován na druhý den kongresu, kdy mělo být oficiální zahájení spojené s modlitbou u Kaaby, což si každý řádný muslim neodpustí, takže i opozdilci spěchali, aby byli přítomni. Projektil už byl oficiálně objeven a veden jako uhlíkový chondrit, který by měl v atmosféře shořet. Pak začal hřát jeden z motorů spojených raketoplánů, takže hrozilo, že Projektil svůj cíl mine. Byl proto povolán záložní raketoplán, který pod záminkou pokusu posunout objekt jinam ve skutečnosti projektil přesně zaměřil. Pak byly vypnuty všechny motory, trajektorie byla správná a o zbytek se postarají zákony balistiky a gravitace. Zbylá obsluha raketoplánů přestoupila do toho záložního, ten vyslal zprávu, že mu odešly motory a není schopen se od meteoritu odpoutat. Pak, kryt Projektilem, se pomaloučku polehoučku odplížil mimo viditelnou oblast.“

Profesor Jankovský už začínal chraptět, takže se odmlčel, napil se, vykloktal a dokončil vyprávění:

„Projektil dopadl na Mekku, čímž prakticky uťal islámu hlavu. Celý svět byl zhrozen událostí a začal pomáhat. Stovky a tisíce dobrovolníků i profesionálů se nahrnulo do arabských zemí, přivlekli stovky tun pomoci a pomáhali a pomáhali. Obyčejní lidé viděli, že to nejsou žádní žrouti novorozeňat, jak je líčí imámové. Islám začal odumírat. Navíc se objevila fáma, že zničení Mekky byl Alláhův trest za to, že se dotyční začali považovat za něco lepšího, odhodili příslovečnou pokoru a chudobu původních muslimů. Marně kazatelé štváli proti fámě, na to už byla příliš zakořeněná. Občas byl nalezen zvláště fanatický kazatel, jak se udušený válí v poušti se svázanýma rukama a chumlem listů z koránu nacpaným do krku. Časem takové oboustranné excesy ustávaly, muslimové se začali zařazovat do normální společnosti, ti odvážní konvertovali k jinému náboženství. Zlom pak nastal, když Češi postavili v Port Sudanu pivovar a vařili speciální pivo pro muslimy. Bez alkoholu, s příchutí fíků, datlí, medu. To vozili přes Rudé moře do Arábie. Arabům nesmírně zachutnalo, bylo osvěžující a bez alkoholu... Brzy byla v Rijádu slavnostně otevřena Česká pivnice. Muslimské pivo bylo hlavním podávaným nápojem, pro turisty však bylo k dostání i klasické pivo. Pak někteří Arabové ochutnali i to normální pivo a zjistili, že je účinky srovnatelné s palmovým vínem, takže ten démon alkohol není tak hrozný, jak tvrdí kazatelé. To byl jeden z posledních hřebíčků do rakve islámu.“

Jeskyně divů

Po profesorově vyprávění nastalo dlouhé ticho, které porušila Majka:

„Kdy to bylo? Říkal jste, že se to učí v dějepise... Který rok si píše dnes?“

Profesor se zamyslel a pak odpověděl:

„Který máme rok? Když já nevím, ono se to furt mění... Co na mě tak zíráte?“

Jak Majce, tak i Petrovi div nevypadly oči. Nakonec odpověděl Petr:

„Vy musíte být domluveni! Přesně takhle nám odpověděl profesor Mahlstein ze třetího světa, když se ho Majka zeptala na aktuální rok!“

Profesor se pousmál s tím, že v jeho věku ten čas letí jako splašený, takže toto úsloví bude rozšířené více. Pak však zvažněl:

„Letos je rok 2387, takže pád Projektilu na Mekku byl v roce, ehm, 2054. To je rozdíl, ejhle, přesně 333 let.“

Chvíli se už jen tak nezávisle bavili, pak profesor shromáždění rozpustil s tím, aby si každý představil, jak by mohla výpomoc dalšímu světu vypadat. A že se za pár dní ozvou. Oba Michalové odešli ke svým domovům, zbylá čtveřice zamířila do místnosti s puklinou, přenést se domů. Všichni se už velmi těšili do postelí, nejlépe do svých...

Major von Ulman balil. Jánošík byl odchycen pomocí té podivné dvojice z vedlejšího světa. Statek je opraven a změněn na malou pevnůstku, ve které zůstane poručík Johannes Neimann se svým oddílem, jen tak pro jistotu. Ostatní se odeberou do kasáren v Rovensku, pan profesor Mahlstein domů do Jičina a když to dobře půjde, tak koncem roku odejde major do výslužby. Bude si v klidu užívat bohaté renty ve vedlejší statečku, který svému milovanému veliteli zvelebili vojáci. Dobrovolně, nikdo je nenutil.

Major si ještě naposledy vyjel na koni, podívat se k puklině ve skále, která tak zasáhla do jeho života. Cestou přemítal, jak asi ta podivná dvojice dopadla, když se zarazil. I když poznával okolí, po puklině nebylo ani stopy. Jen skála s pár popadanými kameny u úpatí. Major chvíli zmateně jezdil po okolí, nakonec se vrátil ke skále. Ano, je to tady, poznává klády, na kterých seděl! Nakonec slezl z koně, došel ke stěně a zabušil na ni. Poctivá skála!

Pak se za ním ozval veselý hlásek:

„Divíte se, pane majore?“

Major se bleskurychle obrátil. Kousek od něj stála ta dívčina ze sousedního světa, jak si ona říkala... Majka. Oblečená jako nejobyčejnější venkovanka, vlasy zcuchané, ušmudlaný obličejík. Vedle ní chlap oblečený jako žoldněř, za pasem pořádný meč, kudlu, přes to všechno špinavě zelený plášť, na nohou vysoké kožené ohrnuté boty, podle různých vypouklín schovávající v sobě několik dalších zbraní. Ten původní chlap to ale nebyl, na to by dal major ruku. Tak se jen usmál

a odpověděl:

„Zajisté se divím, slečno Majko. Tady přece byla ta puklina, ze které jste s vaším tehdejším průvodcem vylezli. Kde je mu konec?“

„Petr je u své cástorky. Toto je Honza, můj muž před Bohem i před lidmi.“

Major se zarazil:

„Potkat ho kdekoliv jinde, vůbec bych si ho nevšiml. To je jeho normální oděv? To jste asi lhala, jak jste daleko ve vývoji před námi!“

Majka se dál klidně usmívala:

„Ale vůbec ne. Vy u vás nemáte lidi, kteří pro zábavu dělají něco jiného? Honzu baví hrát si na středověkého válečníka, se skupinou ostatních jezdí po světě a předvádějí, jak se tenkrát žilo a bojovalo.“

Major se zarazil:

„Ehm, ano. I král občas chodí mezi lidi jako obyčejný kmán. A když už jsme u toho, jak moc umí ovládat ten meč, co se mu plandá u pasu?“

Místo Majky odpověděl Honza:

„Což to zkusit, pane majore?“

Major se jen usmál a začal si rozepínat plášť. Honza také shodil vše, co by mu překáželo. Pak stanuli proti sobě a Majka jim šátkem odmávla začátek. Soupeři chvíli obcházeli okolo sebe, sem tam cvičně vyzkoušeli toho druhého. Po chvíli se major osmělil a začal útočit více na tělo. Ač se považoval za vcelku dobrého v zacházení s mečem, Honzův meč byl vždy tam, kam mířil. Pak se Honza nějak divně pootočil, majorův sek šel do prázdna a vzápětí major cítil jen lehké plácnutí zprava přes krk, následované plácnutím do levého boku. Major odskočil, svěsil meč a zvedl druhou ruku.

„Dost, stačí. Skutečně šermujete jen pro zábavu? Tady byste byl vyhlášeným šermířem široko daleko. Takhle mě nachytat. Jak jste to provedl? A co to máte za meč, vypadá masivně, ale vy s ním máváte jako s klacíkem!“

Honza se široce usmál:

„Ten zbrojír ty meče taky dělá jen pro zábavu, jinak je to studovaný odborník na práci s kovem. A znáte ho, byl to ten, co se sem propadl s Majkou. A jestli chcete ukázat ten úskok, tak ten se dělá takhle...“

Za příští hodinu se toho major naučil víc, než za půl roku na kadetce. Nakonec toho pro únavu nechali oba, sedli si na povalený kmen k Majce a major se vrátil k původnímu problému - kam zmizela puklina.

Vysvětlení bylo jednoduché. Petrovi stále nešli z hlavy různí šťouralové typu bývalého poručíka, nyní vojína Fučíka a prosadil maskování. Puklina byla překryta falešnou stěnou z umělého kamene, věrně napodobující skálu. V té stěně je několik kukátek a tajné dveře. To proto, aby mohli občas proklouznout na tento svět, vždyť slíbili panu profesorovi Mahlsteinovi různé cestování a objevy. Kdepak je vůbec pan profesor, jak se má?

Major odpověděl, že se pan profesor má vcelku dobře, že se těší domů do Jičína, ale určitě by se ta cesta dala odložit, když jsou tu takoví vzácní hosté. Pak porozprávěl, jak ho jeho vojáci mají rádi a opravili a zvelebili stateček kousek od toho, kde major bydlel. A jestli by tam nechtěli chvíli bydlet, zatímco by pan Honza cvičil vojenský oddíl vybraných mužů pod vedením poručíka Johanna Neimanna. Majka s Honzou jen zírali. Chtěli se domluvit s majorem na nějaké historce, která by jim umožnila pobyt v blízkosti. Major se jen v duchu usmíval. Dobře ty dva odhadl! Navíc, jestli jim skutečně předají nějaké vědomosti! To by bylo slávy! Ale to musí jít přes profesora, on je větší odborník.

Pan profesor Mahlstein byl objevením Majky s Honzou překvapen, stejně tak poručík Neimann. Na toho učinil Honzův zjev velký dojem, takže velice rád podlehl nabídce cvičného souboje. Neunikl mu majorův úšklebek, ale nedbal ho. Major je vycvičen v poli, nezná žádné jemné finesy... O tom, že leckteré finesy nezná ani on sám, pochopil poručík během čtvrt hodinky. Na Honzu se ale zlobit nemohl, ten vše zvládal s profesionálním klidem. Nesnažil se poručíka znemožnit, neposmíval se mu, podával mu ruku, aby mu pomohl vstát. Navíc se mu zdálo, že Honza neútočí naplno a že v jiném případě by byl poručík na kolenou během několika málo minut. Tou dobou se už okolo nich shromáždila skoro všichni muži z poručíkovy jednotky a se zájmem sledovali souboj.

Po skončení souboje se major krátce domluvil s poručíkem a vyhlásil, že je Honza ochoten trénovat ty, kteří si chtějí zlepšit své bojové umění. Jako první se hlásil poručík, hned po něm dvě třetiny jeho mužů. Zbytek se hlásil druhý den, jen co si nechali vyprávět o fantastickém souboji.

Major odložil o pár dní svůj odjezd, taktéž profesor. Dobře udělali. To odpoledne je pozvala Majka na malou svačinku. Krmě byla prostá, avšak výborně připravená. Největší překvapení přišlo po jídle. Jen co Majka sklidila ze stolu, položil na něj Honza svůj bágl. Chvilíčku se v něm přehraboval, pak vytáhl trubkovité pouzdro, které vypadalo jako ze dřeva. Z pouzdra vyklepal Honza potrhaný a ušmudlaný svitek. Chvilí jej držel v ruce a pak řekl:

„Slíbili jsme panu profesorovi cestování a objevy. K tomu se musí vázat nějaká věrohodná historka, nemůže jen tak z ničeho nic začít sypat objevy z rukávu. Tento svitek bude muset být objeven, ukazuje cestu k archívu vědeckých znalostí. Vy to tady znáte líp, kde by bylo vhodné ho objevit?“

Poté podal svitek profesorovi. Ten ho opatrně rozbalil, začetl se do něj, ukazoval si písmenka a tiše si šeptal. Pak svitek podal majorovi:

„Tento stateček má jakousi divnou studnu, vypadá jako napůl zasypaná. Možná by ji chtělo vyčistit. Ovšem, svitek musí být lépe zabalen, aby ho voda nepoškodila. Je to možné?“

Honza se na chvíli zamyslel, pak prohlásil:

„Pouzdro je ze dřeva. Škvíra by se mohla zamáznou smolou, pak pořádně zabalit

do promaštěného hadru, to by mohlo vodu zadržet na dost dlouho.“

Major se zvědavě otázel:

„Dokážete to dostat dolů do závalu? Je tam ledová voda...“

Honza se jen pousmál při vzpomínce na svůj speleologický výcvik v Moravském krasu a přikývl. Naopak měl otázku k majorovi:

„Jak moc je studna vydatná? Aby vůbec šla vyčistit.“

Major si posteskl:

„Ta je hned suchá. Stačí akurát na jednu vanu a pak se musí půl hodiny čekat, než se zaplní.“

Honzovi to stačilo:

„Pouzdro umístím zítra v noci, pár dní to tam nechám usadit, takže čištění může začít za týden.“

Týden uplynul jako voda. Vojáci už měli za sebou pár lekcí výcviku. Honza je trochu mořil s teorií, jak se pohybovat, jak lépe držet meč, jak dýchat... Někteří sice reptali, ale když si vyzkoušeli, že jenom pokrčením ramen a přizvednutím loktů se mohou nadechnout o kus víc, takže nejsou hned udýchaní, reptání přestalo.

Z Majky se zatím stala zdatná ranhojička, ošetřující různé modřiny, naraženiny a odřeniny, takže byla také oblíbená. Pár vojáků sice mělo postranní choutky, ale při vzpomínce na Honzův souboj s poručíkem si nechali zajít chuť. Po pár dnech se Majka zmínila o problému s vodou, která stěží stačí na běžný provoz domácnosti. A že studna je něčím zasypaná a kdyby se našlo pár ochotných rukou, které by pomohly Honzovi s úklidem ve studni...

Další den odpadl výcvik, místo toho se konaly přípravy na čištění studny. Z několika klád vojáci sroubili velkou kozu, na kterou upevnili kladku na vytahování okovu se sutí. Několik ochotných paží vytahovalo ze studny jeden džber vody za druhým, až zbyla ve studni jen louže. Jako první se do studny nechal spustit poručík, který po vytažení popsal, jak to tam dole vypadá. Nějaké kameny, písek, trámy a polena... Ve studni se střídali muži malí vzrůstem, ale silní, kteří tam měli dost místa. Hromada materiálu kus od studny byla větší a větší. Pak se ze studny ozvalo volání o nějakém objevu, něco zabaleného a zašitého v mastném hadru, co zní na poklep dutě. K objeviteli se nechal spustit poručík, aby se podíval, co to je. Stejně museli vybrat ještě tři okovy kamenů a rozdrčeného dřeva, aby nález uvolnili. A jako by to byla pověstná žába na prameni, po uvolnění podivného pouzdra to pod nohama zapraskalo, suť poklesla o půl metru a do studny se začala proudem valit voda. Poručík poslal v okovu svého muže nahoru i s pouzdrem. Prázdný okov přilétl vzápětí. Byl nejvyšší čas, poručíkovi už sahala ledová voda až k pasu a klepal se zimou jako osika. Nahoře na něj čekala Majka s dekou a horkým čajem, který se průběžně hřál v hrnci na plotně. Tento byl navíc vylepšen koňskou dávkou vodky. Tomuto nápoji se chemici v Pitěru hodně věnovali a podařilo se jim

dovést ho skoro k dokonalosti. Poručík do sebe čaj obrátil jako hrnek vody, chvílku lapal po dechu a podle svědků mu z uší a nosu tryskala pára. Pak zavelel na uklizení náradí a rozchod. Pouzdro pak nakázal odnést panu profesorovi, že ho prosí, ať s otevíráním počká na ostatní, on že se jde převléci do suchého. Hepčí.

Pan profesor rozhodl, že průzkum pouzdra bude probíhat v jídelně mužstva, je tam dost místa pro zvědavce i dost světla, protože je to rohová místnost. Počkal, dokud se nedostavil major s poručíkem a Honza s Majkou. Za napjaté pozornosti obecenstva rozstříhl mastný hadr. Pod ním byl další umaštěný hadr, tentokrát omotaný motouzem. Další stříhání, a objevil se kus polena, upatlaný od smoly. Podrobná prohlídka objevila úzkou škvíru poblíž jednoho konce polena. Škvíra byla plná zaschlé smůly. Profesor ji vydrápával šídlem, až narazil na dřevo. Zkusil pohnout oběma částmi proti sobě a měl pocit, že se pohnuly. Chvilku s nimi různě kroutil, pak se domluvil s poručíkem, který držel menší kus a profesor zkoušel kroutit zbytkem. Nějaké vůle tam byla, ale poručík neudržel menší konec, a proto zavolal jednoho za svých mužů, který býval kovářem a měl v rukách pořádnou sílu. Ten nyní držel menší kus, větším lomcoval poručík. Ozvalo se zaskřípání, zapraskání a poleno se rozpadlo na dva kusy. Jeden byl dutý, ten menší v něm seděl jako zátka.

Dutý kus podal poručík profesorovi. Ten nahlédl dovnitř a vyvalil oči. Požádal o kus plátna na přikrytí stolu a pak začal opatrně vysypávat obsah. Nejdříve vypadlo několik zlatých mincí, pak podivně tvarovaný železný klíč a nakonec umolousaný svitek papíru. Profesor ho opatrně rozbalil, chvíli do něj brejlil, pak si přivolal na pomoc majora. Potichu se nad svitkem dohadovali, zatímco ostatní seděli jako na trní. Nakonec major povstal, odkašlal si a začal mluvit:

„Našli jsme tady zajímavou listinu. Podle ní by kousek odtud měl být úkryt a v něm mnoholetá práce několika desítek vzdělanců, kteří ale nestačili kvůli muslimskému vpádu vyjít se svými objevy na veřejnost. Zabezpečili proto úkryt a rozešli se do světa. Několik jich zůstalo poblíž, pro případ brzkého vyhnání muslimů. Bohužel, léta ubíhala a muslimi tady byli pořád. Pak se jejich statek ocitl uprostřed nějaké šarvátky, takže zbyla jediná možnost: Měli pro podobný případ připravené pouzdro, do kterého by uložili popis cesty a klíč k úkrytu. Také se tu hovoří o nějaké mapě, ta ale v pouzdru nebyla.“

Major se rozhlédl po kruhu soustředěných tváří a pokračoval:

„Úkryt by měl být někde u skály nazvané Čertova ruka. Asi by bylo nejlepší, když to tam poručík Neimann se svými lidmi prozkoumají pod záminkou hledání stop po dalších vzbouřencích. Další podrobnosti sdělím zítra při ranním rozkazu. Zatím rozchod.“

Ranní rozkaz následujícího dne byl naprosto mimořádný. Poprvé nebylo třeba honit opozdilce, tahat je z postelí a podobně. Dokonce ani svolávání neproběhlo. Muži se trousili na dvůr dlouho před dobou rozkazu, mnozí v očích plamínky

vzrušení. Tak nějak mimochodem se seřadili do tvaru, stáli a čekali na majora. Ten se skutečně za chvíli objevil, následován poručíkem, profesorem a Honzou. Poručík zavelel Pozor, major si stoupl na schůdky na verandu a začal:

„Jako první věc jsme po dohodě s poručíkem přijali pana Honzu do stavu v hodnosti výcvikového kaprála. Když už vás cvičí lépe bojovat, ať je to oficiální a něco z toho má i on.“

Mnoha mužům se na tváři objevil úsměv. Honza si rychle získal jejich náklonost. Nechoval se povýšeně, jak to mnozí cvičitelé dělají, pomáhal, měl s několika nemehly svatou trpělivost. Major pokračoval:

„Dlouho do noci jsme společně studovali starobylý svitek. Je psán směsí latiny, germánštiny a češtiny, to vše prokládané alchymistickými znaky. Zhruba na sever je skála, které se má říkat Čertova ruka. Při pohledu z dálky se prý podobá ruce, kterou čert vystrkuje nad povrch zemský. Pod ní je údolí a v něm skála, která na sobě nese znak alembiku. Pan profesor našťestí našel ve svých knihách, jak takový znak vypadal. V jídelně visí několik papírů s nákresy toho znaku. Tento znak by se měl nacházet na skále ve výši deseti stop pod malým převisem. Takže hned po rozkazu odejde skupina deseti mužů pod vedením nového výcvikového kaprála, najde vhodné místo na polní ležení a začne s terénními úpravami. Ostatní připraví vše pro přesun na nové působiště a pro delší pobyt. Deset mužů zůstane strážit pevnůstku, dohodněte se sami. Víím o několika marodech a zraněných...“

Po snídani vybral Honza deset siláků, naložil je i sebe jako soumary a vyzbrojení štábní mapou odešli. Podle ní to měl být kousek vzdušnou čarou, ale jestli nejste pták, tak vám to mezi skalami nepomůže. Samé obcházení skal, kopců, křovin, to se hned ze tří kilometrů stane dvanáct. Zbytek mimo devíti mužů, kteří měli zůstat strážit pevnůstku, začalo do jídelny snášet věci potřebné pro zbudování polního ležení. Profesor si přinesl tři knihy, nic jiného prý nepotřebuje. Po poručíkově opatrném dotazu, jestli hodlá v tomto oblečení i spát, se praštil do čela a odešel se sbalit pořádně. Nakonec mu musel pomoci majorův starý sluha. Chvilku před polednem byli sbaleni, vyfasovali od kuchařů komisárek, špek a uzené, pak se i ti sbalili a byli připraveni na cestu. Pocestuje se jim o něco pohodlněji, kuchyňské náčiní spolu s několika neskladnými kusy ponesou tři nákladní koně. Spolu s nimi cestovala i ranhojička Majka, které nikdo neměl to srdce naložit na záda plnou polní.

Naštěstí měl Honza báječný nápad. Vyhrabal u majorova sluhy kus ukořistěného muslimského praporu, který ho zaujal jásavě zelenou barvou. Ten nařezal na proužky, které při pochodu vázal na stromy a keře podél vyzkoušené cesty. Hlavní voj se tudíž držel fáborků a nemusel si zdlouhavě vyhledávat vlastní cestu. Kuchaři s Majkou, cestující na konci, měli pak za úkol tyto fáborky sbírat, přece jen vypadaly nepatříčně a budily by pozornost. Pouze jeden jim unikl, ten ale jen tak nikdo nenajde. Mladý srnec doplatil na svou mlsnost, když si pochutnal na šťavnaté

větévce. Cancour se zaklesl mezi zuby, nešel spolknout ani vyplivnout a při běhu mlátil nebohého srdce přes oko. Tak to aspoň líčili ti, co šli vepředu. Jen pro úplnost: Díky zelenému círu byl srnec viditelný, proto byl brzy uloven a byl z něho báječný guláš.

Plynul již třetí den pobytu v táboře, ale požadovanou skálu se stále nepodařilo najít. Profesor se v tichosti zeptal Honzy, jestli neví, kde ta zatrolená skála leží, když už donesl ten svitek. Honza odvětil, že jen dostal svitek a úkol vhodně ho umístit. Taky už ho to štve. Profesor zalezl do stanu a už snad posté četl text. Pojednou ho zaujal dosud opomíjený slovní obrat skála dole pod... Jak tak třímal před sebou v jedné ruce opis textu, ve druhé stránku mapy, viděl, že dole pod může znamenat na mapě i něco jiného než údolí. Pokud drží mapu svisle, severem nahoru, pak dole pod může být kousek na jih! Hned jak se vrátil major s poručíkem, spěchal je profesor s Honzou seznámit s novou teorií. Dle mapy bylo kousek na jih celé skalní město, tam by se daly najít stovky úkrytů! Major vyhlásil na odpoledne odpočinek, že mají novou stopu, ale hledání bude náročné.

Také bylo. Vojáci se rojili po skalním městě, sem tam někdo uklouzl, sjel po kameni nebo si o něj rozbil koleno či nos. Majka měla plné ruce práce, ale marně přesvědčovala ovázané, aby se nevraceli do skal. Všichni vojáci byli plni nadšení, alespoň se pořádně vyblbnou. I kdyby nic nenašli, tímhle prolézáním skal byl splněn ne jeden klukovský sen. To nemohlo zůstat bez odezvy, těsně před polednem se ozvaly jásavé výkřiky. Znamení bylo nalezeno! V úzké roklince, napůl zaplněné směsí kamenů, klád a trnitých keřů. Jak později přiznali někteří vojáci, nikdo si tam nechtěl zlámat nohy, tak tam ani nelezli. Pak si přece jeden dodal odvahy... Vojáci začali upravovat přístup, protože pustit do té směsi profesora bylo hazardovat s jeho zdravím. Proto bylo také podrobnější zkoumání přesunuto na ráno. Dnes se k roklince postaví pořádná hlídka.

Nejen profesor nemohl dospat. Sotva se rozednilo, začaly se ze stanů trousit nedočkavci. A jelikož to major řekl jasně, že odchod bude až po snídani, měli kuchaři najednou houf pomocníků. Díky nim byla vydatná snídaně hotova během chvílky. Jediný, kdo zaspal, byl major. Toho vzbudil až opožděně troubený budíček. Major vystrčil hlavu ze stanu, očekáváje mátožné postavy, lezoucí ze stanů. Místo toho ohromeně zíral na muže, téměř připravené k odchodu. Opodál dojídali snídani poručík s Honzou a pár opozdilců. Kuchaři již měli díky pomocníkům umyté nádobí a náčiní. Ranhojička Majka seděla na kládě, houpala si nohou a kontrolovala obsah zdravotnického vaku. Pak si major uvědomil, že začíná být středem pozornosti. Mávl nad tím rukou, vrátil se do stanu a začal se urychleně oblékat. Na stan padl stín a ozval se hlas, že před stanem má snídani. Do toho se ozval profesorův hlas, který kohosi poučoval o nevhodnosti takové snídani, neboť vřelá káva v kombinaci s plackou jde, ale naprosto se nehodí ke studenému naloženému solenému

hovězímu. Raději vylezl před stan:

„To hovězí vemte sebou, bude se hodit. Já si v klidu vypiju kafe a za čtvrt hodiny vyrážíme. Spokojeni?“

Pro tohle ho jeho muži milovali a šli by za ním do pekla a zpátky! Choval se jako člověk, ne jako něco stojícího nebetyčně vysoko nad odpadem. I takové poznali...

Nebyla to ani čtvrt hodinka a major už velel k odchodu:

„Do tvaru! Jídlo a houně pro hlídku máme? Tak pochodem v chod. Levá... Zrušit krok, spíš dávejte pozor na cestu, bude to klouzat.“

Ani noční hlídka nezahálela. Přes noc držela hlídky, vždy jeden z trojice spal, střídali se po dvou hodinách. Tak se to dalo vydržet, aniž by moc ochabla pozornost. Ráno zahnali spát toho, co byl vzhůru nejdéle, dva zbylí začali upravovat roklinku, ale stále jedním okem sledovali okolí, takže majora se zbytkem mužstva uviděli jako první. Patříčně na to zareagovali, pročť byli majorem pochváleni za bdělost a doporučeno, aby se najedli, zabalili do houní a šli také spát.

Došli se rozdělili, siláci uvolňovali kmeny a kameny, méně silní je odnášeli mimo prostor roklinky, zbytek se různě prostřídával, dočišťoval uvolněný prostor, popřípadě se staral o kuchyňský oheň a pomáhal kuchařům. Ti to měli nejjednodušší. Nad oheň postavili velkou trojnožku, na řetěz pověsili kotel a vařili hovězí guláš. Majka odchytila Honzu, prošmejdili okolní les a vrátili se hromadou hřibů. Kuchaři zajásali, a dali se do práce - nakrájet houby, na pánvi na másle osmahnout kus cibulky, na ni houby, podusit a nasypat do guláše. Zakrátko se začala od kuchyňského ohně linout dráždivá vůně.

V tu dobu nastal v roklince rozruch. Ještě zdaleka nebyli na úrovni země, když narazili na pravidelně poskládané ploché světlé kameny. Zavolali profesora, ten se přihnul, podíval se na dlažbu a prohlásil, že je to jasně lidská práce, ať pokračují, ale dávají pozor na nepravidelnosti. Na ty začali přicházet celkem brzo. Mezi dlažbou z velkých kamenů se jakoby náhodně proplétaly cestičky z tmavých oblázků. Nakonec narazili na místo, kde se cestičky setkávaly. Z tmavých oblázků byl utvořen metrový kruh, v jehož středu trůnil vcelku pravidelný pětiúhelníkový kámen. Muži přivolali profesora, majora a zbytek velení a spokojeni se odebrali zdlábnout guláš, který jim již delší dobu voněl pod nos. Ať si láme hlavu profesor, od toho tady je...

Profesor si nejdříve těžkou hlavu nedělal. Vždyť stačí odhrábnou hrst valounů a přístup je zajištěn. Jenže ouha, valouny se ani nehuly, jako kdyby byly k podkladu přilepené. Nemohl, chudák, znát technologii usazování kamenů do betonového lože, pomyslel si Honza, který si již domýšlel, co je mu divného na kamenné dlažbě. Nahlas však neřekl nic. Profesor tedy šel na kolena a začal pečlivě čistit kámen. Ostatní si sedli na neuklizenou kládu u stěny a cpali se gulášem z kameninových misek. Vyrušil je profesorův bolestný výkřik. Běželi se podívat, co

se děje, a našli profesora klečícího u kamene s rukou položenou na prostředek kamene. Vlastně ne, ve středu kamene byl malý otvor a z něj trčel profesorův levý malíček. Major pohlédl na profesora a zeptal se:

„Co jste tady vyváděl, propána?“

„Co by, zkoumal jsem ten zatrolený šutr! Uprostřed byl malý kamínek, který se mi podařilo vyviklat z té díry a tu jsem chtěl prozkoumat...“

Major jen kroutil hlavou:

„Jako malé dítě, do všeho strkat prsty. To vás nenapadlo, že by to mohla být klíčová dírka pro ten podivný klíč, co jsme našli v pouzdře?“

Profesor pokýval hlavou:

„No, napadlo, ale chtěl jsem to prozkoumat. Pak mě ten prst něco sevřelo... Moment!“

Profesor pomaličku vytáhl prst z díry a začal ho zkoumat:

„Už mě to pustilo. To je zajímavý...“

Major ho zarazil a poslal pro klíč. Honza ho měl doprovodit, aby si to přemýšlející profesor nezamířil, kam nemá. Za pět minut byli oba zpátky. Honza vedl profesora za ruku jako malé dítě.

Major bez okolků sebral klíč duchem nepřítomnému profesorovi, který stále zkoumal pochroumaný a špinavý malíček. Nařídil Honzovi, ať profesora usadí na kládu a vrátí se.

Všichni přihlíželi majorovým pokusům strčit klíč do díry a pootočit s ním. Klíč do díry vlezl jen třetinou délky a pak se zasekl. Honza to chvíli pozoroval, pak zašel do lesa. Vrátil se s tenkou větvičkou. Tou se pak chvíli štóural v díře, pak si od majora vzal klíč a opatrně ho za stálého pootáčení zasouval do díry. Všichni slyšeli tenké cvaknutí, klíč poposkočil, ale dal se bez problémů zatlačit dále. Zbýval už jen kousek klíče, když se klíč zarazil o doraz. Klíč šel pootočit jen o malý kousek vpravo, zato vlevo se otočil skoro o celý kruh. To už přihlížel i profesor, který měl z větší dálky lepší přehled. Odstrčil jemně Honzu i majora, naklonil se nad kámen a zatáhl za klíč. Kámen se trochu nadzdvihl, ale profesor ho neudržel, takže zapadl zpět.

Pro změnu teď odstrčil profesora major, rozkročil se nad kamenem, chytil klíč a zabral. Kámen téměř vyskočil z díry. Major se zapotácel, ale rovnováhu udržel. Položil kámen vedle díry a zvědavě se zahleděl dovnitř. Nebyl sám, takže málem vrazil do ostatních. Díra byla vysypána drobným štěrkem, ze kterého trčel okraj kovové trubky. Ta byla prázdná. Poručík vzal hrst štěrku a hodil ji do trubky. Ozvalo se několik nárazů a nakonec zašplouchání. Profesor mezitím zkoumal kámen, který sloužil jako poklop. Přivolal si na pomoc Honzu a obrátili kámen vzhůru nohama. Kámen byl zevnitř vydlabaný a v dutině se nacházelo cosi, co nikdo nechápal - kus kovové trubky, ve které byl vsunut kus dřeva. I ostatní postávali okolo, jen profesor vyskočil na nohy s radostným výkřikem:

„To je ten správný klíč! Vy to nevidíte?“

Narážel jen na nechápavé obličej, a tak pokračoval:

„Ta trubka a dřevo ukazuje, že do té trubky v zemi musíme strčit nějaký kmen, aby se něco stalo! Už chápete? Majore, změřte, jak ten kmen má být tlustý, vy, Honzo, zkuste nějak změřit, jak má být ten kmen dlouhý. Vy si určitě poradíte.“

Poradil. Na kus motouzu přivázal kámen a pomalu ho spouštěl do trubky v zemi. Nakonec profesorovi zahlásil dva a půl metru. Ten byl spokojen a spolu s majorem a poručíkem odešli hledat vhodný kmen. Určitě nějaký bude v té hromadě, co vytahali z roklinky. Netrvalo dlouho, a vojáci vedeni poručíkem donesli požadovaný kmen. Po chvíli dorazil profesor s majorem. Ten nesl lano, které upevnil kus od kraje kmene. Profesor vojákům vysvětlil, co mají s kmenem udělat a ti se pustili do práce. Dva umístili kmen na kraj trubky, další dva začali pomalu zvedat druhý konec. Major pomocí lana korigoval svislici. Když už to vypadalo, že kmen sklouzne do trubky, major lano přitáhl. Kmen se opřel o okraj a přibrzdil. Postupným povoláním a přitahováním lana docílil major, že kmen jen pomalu sklouzával do díry. Pak majorovi lano nějak proklouzlo a kmen vjel do trubky jako blesk. Ozvalo se temné zadunění, doprovázené skřípotem kamene o kámen. V koutku roklinky, kde skála tvořila převis, začala klesat kamenná dlažba. Nepravidelně, některé kameny sjely kousek, některé více, až utvořily schodiště k otvoru ve skále. Někteří vojáci se křížovali, většina ale propukla v jásot. Někteří se i pohnuli směrem ke schodům, když tu zaburácel majorův hlas:

„Stát. Ke schodišti se nikdo nepřiblíží na méně než pět kroků! Jako první nahlédne profesor, doprovázený Honzou. Doneste pochodně... Ne, pochodně ne. Doneste petrolejky, měly by být u kuchařů. Nechceme to tam podpálit.“

Vojáci se vrátili se třemi petrolejkami. Zapálili je, profesor s Honzo vzali každou jednu a zamířili ke schodišti. Opatrně našlapovali a slézali dolů. Po pěti minutách se vynořili. Honza raději vedl profesora, který byl údivem téměř mimo, pod paží jako malé dítě. Na světle se ale profesor rychle vzpamatoval:

„Majore, je to ono. Hned na začátku jsou vidět věci, až oči přecházejí. Teď ale máme problém - musíme to tady hlídat. Je to tady sice opuštěné, ale čert nikdy nespí. Já tady s Honzou počkám, necháte nám tady tak pět nejlepších vojáků a s poručíkem si vezmete na povel přestěhování tábora na louku před roklinkou. Nebudu klidný, pokud tady nebude houf vojáků!“

Major uznal profesorovy vývody, nechal Honzu, ať si vybere, jako výcvikový kaprál jistě ví o nejlepších a se zbytkem odklusali. Na místě zůstali i kuchaři, kteří měli většinu vybavení sebou.

Průzkum šel pomalu. Honza až obdivoval ty tvůrce z dalšího světa. To muselo dát přemýšlení! Tedy, pokud to není nějaká hra, kterou hrají tamější dětičky... Hned za kamenným schodištěm byla krátká, oválná chodbička. Ta končila plochou skalní stěnou. Teprve při bližším zkoumání bylo objeveno, že to není rostlá skála,

ale cosi na způsob posuvných dveří. Daly se posunout vpravo o pár centimetrů, takže bylo možné zahlédnout pokračování chodby. Hned vedle dveří byla nádherná kresba živými barvami, znázorňující dvojici lidí, kteří cosi prováděli se čtvercovými kameny v mřížce. Kameny se ale dalo hýbat i ve skutečnosti, takže bylo nutné najít nějaké řešení. Na to nakonec narazil Honza, když si všiml v hromadě nakreslených poházených knížek jedné otevřené právě na vyobrazení mřížky s kameny. Ty byly poskládány tak, že uprostřed zel otvor. Na přesunování kamenů neměl trpělivost, takže řešení nechal plně na profesorovi. Po dvou dnech slavil profesor úspěch, podařilo se mu poskládat kameny přesně obrázku. Jak později říkal:

„Něco cvaklo a z otvoru uprostřed vylezl takový váleček z podivné hmoty, na konci vroubkovaný. Tahal jsem, nic. Tlačil jsem, nic. Pak jsem s ním zkusil otáčet. Na jedno stranu to šlo lehce, takže jsem motal a motal, až mi dřevěněly prsty. Pak jsem si všiml, že s každým pootočením se kamenná stěna o malinký kousek zasouvá do stěny. Šel jsem se podívat, ale ten zatrolený váleček se začal točit na druhou stranu a skála se zase zavírala. Naštěstí přišel jeden z vojáků, aby mě zavolal na večeři. Poslal jsem ho pro další a pak jsme točili a točili. Jakmile se skála zasunula do stěny, tak to cvaklo, váleček se zasunul, kameny zachrastily a srovnaly se do původního nastavení. Skála ale zůstala otevřená. Hned za ní byla další oválná chodbička, tentokrát vysoká a široká a celá pomalovaná. Ty barvy přímo zářily! A na druhém konci zase stěna, tentokrát kovová!“

Nakonec dorazil major, přikázal odtáhnout profesora na večeři, protože on by na jídlo zcela zapomněl. Nicméně, hned po večeři se profesor vrátil. Nástěnným malbám nevěnoval pozornost, namísto toho zamířil ke kovové stěně pátrat po dalším klíči k otevření. A skutečně tam byla podobná kresba jako předtím, jenže tentokrát skutečně jen namalovaná. Zobrazovala dvě mřížky, jednu čtvercovou vlevo, druhou úzkou vpravo. Ve čtvercích úzké mřížky byla kolečka, skoro všude bílé, ale někde tmavější, jakoby zamáčknutá.

Profesor si povzdechl. Takže zpět na začátek chodbičky a studovat malby. Na to by neměl být sám, kdyby se mu něco stalo... Náhle ucítil příšernou únavu. Vystoupal po schodech, odpotácel se do stanu a záhy o sobě nevěděl.

Přírůstky

Profesor prospal devatenáct hodin a probudil se jen díky tomu, že mu do stanu svítilo škvírou odpolední slunce. Hned, jak vylezl ze stanu narazil na poručíka. Toho právě potřeboval, jelikož se mu přes noc rozležel v hlavě nápad na přizvání dalších odborníků a potřeboval jeho pomoc. Poručík mu jen řekl, že takhle v podvečer už nic zařizovat nebude a sdělil mu délku profesorova spánku. Pak zkoprnělého profesora odvedl k majorovi a cestou přibral Honzu s Majkou. U majora dostal najíst a teprve potom mohl vyrukovat se svým plánem:

„Nejdřív nějaké vysvětlení pro naše hosty, Majku s Honzou. Jak víte, byli jsme dlouhou dobu pod machometánským útlakem. Jako v každé zemi, co dobyli, jejich první starostí bylo zničit vše, co jen připomínalo výzkum a vědu vůbec. V Praze to odnesla staroslavná Karlova univerzita, učenci byli vyhnáni a budovy buď zbořeny nebo přebudovány na skladiště. Podařilo se zachránit jen zlomek věcí, hlavně knih. Jediná přípustná kniha byl jejich Korán, vše ostatní padlo za oběť ohni. Sice vznikala ohniska vzdělanosti, hlavně okolo vyhnaných profesorů, ale i ty byly dříve nebo později musulmany objeveny a rozkotány. Několik ohnisek přežilo jen jako tajné spolky s přísnými pravidly i tresty. Bohužel, bylo to nutné, lidská žvanivost je prevít. Po osvobození vyšly tyhle spolky na povrch a začaly postupně obnovovat vzdělanost národa.“

Profesor upil vína a pokračoval:

„Jeden takový spolek je v městě Kolíně, strategicky umístěném na řece Labi. Sám jsem byl jeho členem. Vede to tam profesor Mlejnek, který také zastává funkci vědeckého rady. Ten by pobyt tady potřeboval jako sůl, je stále zahrabaný v nějakých vlhkých sklepeních plných prachu a zbytků knížek, které ještě nezničila voda nebo potkani. I pro obě jeho manželky...“

Majka mu skočila do řeči:

„Cože?! Jaké manželky? On je snad musl, ehm, musliman?“

Profesor pobaveně zavrtěl hlavou:

„Nic takového, profesor Mlejnek je Čech, pravý ateista! Musíte si uvědomit, že po válce zbylo hrozně málo mužů. Navíc, je to omezeno tím, kolik manželek dokáže muž uživit a každá další manželka musí mít souhlas všech původních členů domácnosti. Přivést další ženu může kdokoliv za stejného předpokladu. Mám dokonce dojem, že celkový počet manželek je omezen na čtyři, aby nevznikaly harémy.“

Na Majce bylo vidět, jak si oddechla. Profesor pokračoval ve výkladu:

„Navíc mají ženy prakticky stejná práva jako muži. Samozřejmě nepůjde žena kácet dřevo do nevlídného lesa a ani muž se nedá na vyšívání. I když, existují výjimky... Kde jsem to... Aha. Takže jsem chtěl požádat pana poručíka spolu s několika vojáky o doprovod do Kolína a pak zpátky i s panem profesorem

Mlejnkem.“

Poručík jen pokrčil rameny a prohlásil, že on je připravený kdykoliv, takže ho major pověřil přepravením profesora do Kolína.

Jen co profesor s eskortou odjel, zmizeli z tábora i Majka s Honzou. Pouze major znal pravý důvod, ostatním musela stačit krycí historka o tom, že ranhojička potřebuje doplnit zásoby bylinek a Honza ji nechce nechat pobíhat po lese samotnou.

Důvod byl ovšem úplně jiný. Například lákavá představa vany plné horké vody s voňavou pěnou, která se nacházela v chalupě vedlejšího světa. Také bylo vhodné se sem tam na chalupě ukázat, aby nevznikl mylný dojem opuštěnosti. Sice ve stodole na vejminku bydlel staříček, hned vedle měl kovárnu Petr, ale náhoda je svině...

To, že mají návštěvu, bylo zřejmé už z dálky. Ze zápasště ze stodoly znělo řinčení, výkřiky ženské i mužské a sem tam zaúpění. Pohled do stodoly odhalil prapodivný výjev. Na mlatě stál Zjizvený Kuba se svým jedenapůlručním mečem, oblečen jen v lněných kalhotách neurčité barvy a kožené vesty na holém těle. Proti němu stál drobný mladíček, sotva dvacetiletý, vymóděný do apartního džínového oblečku. To by nebylo tak hrozné, ale mladíček třímal okovanou dvoumetrovou jasanovou tyč a zle Kubovi zatápěl. Okolo mlatu sedělo porůznu několik lidí, mezi kterými se vyjímal dívka oblečená skoro stejně jako mladíček na mlatě a také stejně ozbrojená. Právě se skláněla k Markétě, která si nechávala říkat Xena. Markéta se na dívku křivě usmívala a držela si mokré hadr na bouli na hlavě. Chválabohu, žádná krev. Zrovna v ten okamžik se ozvalo plácnutí, jak mladíčková hůl zlehka narazila na Kubovo stehno. Kuba zvedl ruce a prohlásil, že nestíhá a že se vzdává. Teprve teď ostatní zaregistrovali Majku s Honzou, kteří se opírali o veřej vrat.

Honza se hned zajímal, co to odchytili za podivnou dvojku. Z šera stodoly se vynořil šéf šermířů Vašek Netopýr a hned hlásil:

„Je to podivné, ale v Liberci je nějaký magnet na šermíře a podobné zjevy. Tahle dvojka jsou sourozenci Volfovi, sami si říkají Vlčata. Před měsícem se přistěhovali do Liberce k babičce, rodiče se halasně už přes rok rozvádějí a oni u toho nechtějí být. Osmnáct jim bylo, tak se sbalili a odjeli. Natrefili na nějaký náš plakát, přišli ke klubovně zrovna v okamžiku, kdy jsme se chystali jet sem. Tak jsme je naložili, stavili se u nich doma pro hole a od té doby tady dostáváme jeden výprask za druhým. Mimo chodem, holka se jmenuje Magdaléna a klukovi dali jméno po nějakém vzdáleném dědovi Richard.“

To už Magdaléna s Richardem stáli u nich a obdivně zírali na Majčino a Honzovo oblečení, načež Magdaléna drcla loktem do bráchy a prohlásila:

„Zírej! Tenhle ohoz jsme měli mít, když jsme se šli představit!“

Richard se ale jen tak nedal:

„Hele, Magi, kdo to mohl tušit? Přece jsme se šli jen podívat, kde bývají. Přijít o půl hodiny později, tak se mineme.“

Pak se otočil k přihlížejícímu Honzovi a obdivně dodal:

„Ale máte to tady parádní. Tiše závidím!“

Honza se jen pousmál:

„Domluvte si tady s Vaškem nástup a můžete tady být pečení vaření. A teď nás prosím omluvte, máme za sebou únavnou cestu a těšíme se na sprchu.“

Otočil se a následoval Majku, která již kráčela k chalupě.

K večeru všichni až na Kubu odjeli. Ten seděl na lavičce a přimhouřenýma očima hleděl do neurčita. Honza si přisedl a nadhodil:

„Jsi nějaký zádumčivý. Co se děje?“

„Hmm, jak to říct. Štve mě celý svět. Už jsem zase nezaměstnaný, ve firmě proběhla reorganizace a já byl první na řadě. To víš, nedostudovanej kluk z děcáku nemá moc šancí. A jak to vypadá, Vladěna mi brzo dá kopačky, už si začíná stěžovat na to, jak vypadám. Na celém těle jizva vedle jizvy...“

Kubovi se říkalo Kuba proto, aby se odlišil od šéfa advokátní poradny Jakuba. Fyzicky byli velmi odlišní. Kuba byl mohutný chlap, celý zjizvený. Nebylo to od karate ani od juda, které skoro celý svůj život cvičil, až to dotáhl na mistra. Příčina byla zcela prozaická. Naprosto začátečnická skalka, bohužel extrémě erodovaná. Pod Kubou se utrhł chyt, takže sjel po skále z necelých tří metrů, ani se neodřel. I dopad by ustál, kdyby se mu pod nohy nepřipletl ten ulomený kousek skály. Jednak si vyvrátil kotník, jednak ztratil rovnováhu. Další problém byl, že skalní práh, kam dopadl, byl jen půl metru široký, porostlý mechem a hned vedle byla nehluboká roklinka, zarostlá prakticky vším, co má trny. Akáty, plané růže a ostružiny. Do toho vpadl Kuba po hlavě. Předloktími si chránil tvář a oči, takže téměř neviděl, kam padá. To byla první fáze. Druhá byla v tom, jak se z toho křoví dostat. Nahoru to nešlo, stěny byly moc příkré. Kuba marně vzpomínal, na kterou stranu je cesta ven kratší. Nakonec se pustil jižním směrem, tam by měla být i lesní cesta, kterou se sem dostal. Jak sám později říkal, naprosto ztratil přehled o čase, jen šel, rozhrnoval a roztrhával trnité chuchvalce. Škrábance přibývaly, nešlo se všemu vyhnout. Pak klečel v kaluži na lesní cestě a opatrně si oplachoval ruce plné trnů, aby pak pokračoval stále dál a dál. Na té cestě to málem vzdal, bylo horko, slunce páliło, potil se, pot štípal v ranách, zbytky trika nesnesitelně dřely, ale sundat nešlo, jak bylo krví přilepené k zádům. Pak zaslechl přibližující se zvuk motoru, ze zatačky vyrazil lesnický teréňák a smykem u něj zabrzdil. Vyskočili dva chlapi, pomohli mu na korbu a vyrazili zpátky. Další vzpomínky má Kuba matné a přerušované, hlavně proto, že lesáci do něj nacpali prášky proti bolesti, ale místo vody je musel zapít vodkou. Prý jim to poradili doktoři pro rychlejší nástup utlumení bolesti. Pak vyjeli z lesa na nějakou okresku, tam se před ně zařadili

policajti s majákem a sirénou a hnali se dál. To už zabraly prášky kombinované s alkoholem, takže přestup z tereňáku do záchranářské helikoptéry, stojící na parkovišti před jakousi hospodou, vnímal jako ve snu. Probudil se po týdnu.

Kuba měl kliku jako Brno. Sluncem rozžhavené skály dělají skvělou termiku, kterou využívají piloti kluzáků. Velice nízko nad lesem zkoušel nadšenec kluzák s pomocným motorem poháněným energií z fotovoltaiky na křídlech. Ten zahlédl Kubu, padajícího ze skály do křovinaté rokle. Rychle udělal kolečko okolo skály, ale nikde nikoho neviděl. Napadlo ho, že tam ten člověk někde leží se zlomenou nohou. Začal žhavit rádio, potichu si nadával, že toho půlku věcí zapomněl. Pak vylezl Kuba z křoví. Při pohledu na krvavou hroudu začal pilot jednat automaticky a vyřvával výzvu na všeobecném kanále. Ozvali se mu vojáci z blízké základny. Vychrlil na ně souřadnice a co se to dole děje. Ověřili si ho na jiném kanále a začali zařizovat záchrannou akci. Vojáci měli prioritu, takže se jim podařilo sehnat lesáky, kteří byli jen pár kilometrů od míst, kde se nehoda stala. Lesáci našli Kubu tam, kde to pilot popsal, poslední kilometr jeli po krvavé stopě. Dali o tom zprávu, že je to skutečnost, takže vojáci poděkovali pilotovi a ať se někdy staví sepsat protokol, zburcovali leteckou záchranku a policajty, aby dělali lesákům cestu k vrtulníku.

Ne všechny škrábance se zhojily beze stop. Přes veškerou snahu v některých zůstaly nečistoty, některé zhnisaly a někde museli doktoři rozříznout kůži, aby se dostali k zadřeným kamínkům a kouskům dřeva a trnů. Když se v nemocnici prohlížel v koupelně ve velkém zrcadle, přepadaly ho z jeho vzhledu chmurné myšlenky. Ty ale čile zaháněly sestřičky, medičky a sem tam i návštěva kamarádů. Navíc mu dlouhý pobyt v nemocnici přinesl nečekané plus - přestal kouřit. Ten týden v umělém spánku mu pomohl překonat nejhorší abstinenci příznaky, pak už to bylo snadnější. Později začal pod dohledem rehabilitační sestry cvičit, zpočátku opatrně, s ohledem na jizvy. Jeho kůže už nebyla tak hladká a poddajná, ale nakonec se rozhýbal. Po propuštění z nemocnice byl ještě půl roku doma a už po týdnu se příšerně se nudil. Pak zahlédl plakát vystoupení šermířů, na kterém byl dodatek, že hledají další členy. Šel se na vystoupení podívat a zaujalo ho to. Odchytil šéfa souboru, který se zpočátku lekl, co mu ten zjizvený kolohnát chce, pak porozuměl a přijal ho do souboru. Za dva roky se Kuba vypracoval na šermíře, který zvládne jedenapůlruční meč jednou rukou, o palcátu a podobných zbraních nemluvě. Pak se potkal s Honzou, rok strávil u Lamberských rytířů a když se ti rozpadli, zamířil do světa. Nakonec se setkali v Liberci u tamějších šermířů, k nimž ho dotáhla Majka. Teď sedí s Honzou a Majkou na zápraží jejich chalupy a vedou chmurné řeči. Nakonec se Honza tázavě podíval na Majku a ta řekla:

„Kubo, ty bys potřeboval pořádný zápřah. Třeba cvičit skoro stovku chlapů, takovou malou středověkou armádu ve světě, kde neexistují palné zbraně.“

Kuba se na Majku zmateně podíval, ale to už pokračoval Honza:

„Představ si cibuli. Představ si, že existuje mnoho světů a ty světy jsou

poskládány vedle sebe jako vrstvy v cibuli...”

Ten večer šli spát velmi pozdě. Do Kuby jako kdyby někdo nalil kýbl životní síly a kýbl optimismu. Ne někdo. Honza s Majkou. Kamarádi. To byla pro něj výzva! V prostředí, kde záleží na tom, co člověk umí a ne, že je to sirotek z děčáku, na kterého koukají přes prsty! Nakonec odpadla Majka, pak začal zívát Honza. Kuba si šel lehnout do stodoly do sena, jak si to tady navykl. Ještě dlouho trvalo, než usnul.

Druhý den ho Honza s Majkou odvěkli vedle k sousedům. Tam narazili na staříčka, jak cosi řeší s Petrem. Petr při pohledu na Kubu zajásal, a už ho tahal na dvůr ke zkušebnímu špalku. Tam ležel meč, nad kterým srdce znalce zbraní zaplesalo. Skoro dvouručák, lehce namodralá čepel, masivní záštita, dřevěný jílec obšitý kůží a velká mincová hruška. Petr ho vzal, vrazil Kubovi do ruky a šel pro poleno. Kuba meč obhlížel, klepal na čepel, zkoušel ostří a pak s ním zkušebně mávnul, prostě láska na první pohled. Pak ho Petr obrátil ke špalku, na kterém napříč leželo tlusté poleno. Kuba na Petra chvíli tázavě koukal, pak se rozkročil, procvičil si ramena, zvedl meč nad hlavu a ťal. Kusy přeseknutého polena odlétly daleko stranou a meč se zabořil do dubového špalku. Jak Kubovi, tak i Honzovi div nevypadly oči. Kuba opatrně vypáčil meč ze špalku, ale pak mu ho sebral Petr s tím, že ho hned dostane zpátky, ale musí mu přizpůsobit pochvu. Anebo by chtěl skončit jako Conan nepřemnožitelný?

(Pro vysvětlení: Existuje povídka, kdy se obnažený meč připleče Conanovi mezi nohy a od těch dob mluví Conan fistulkou...)

Pak se Kuby ujala Majka se Zdeničkou, ze které se stala vrchní návrhářka a šička dobových oděvů. Po několikahodinové proceduře vypadal podobně jako Honza ve vedlejším světě, ale trochu víc uválený a potranější. Toho dne šli spát brzo, druhý den bude náročnější.

Chvilku před polednem stáli už před trhlinou. Honza se podíval na Kubu, který se chvěl jak plnokrevný kůň na startu, pak mu chlácholivě položil ruku na rameno:

„Klid, žádnou paniku. Pokud bys chtěl couvnout, máš poslední možnost!“

Kuba se křivě pousmál, zavrtěl hlavou a naznačil Majce, že Dáma první. Majka ho v trhlině požádala, ať se kouká ven, pak přišla chvilková závrať a byli někde jinde. Vypadalo ta jako umělá jeskyně. Jak vysvětlila Majka, je to ochrana proti několika zdejšími příliš zvědavým jedincům. Honza mezitím průzory zkontroloval okolí a pokynul, že mohou jít. Teprve venku Kubovi došlo, že je skutečně někde jinde. Krajina se diametrálně lišila od klidného údolí. Pokácené stromy, rozrytá země, zbytky ohniště...

Pak je Honza pobídl, že k ležení je ještě kus. Dorazili do zmatku, jelikož těsně před nimi dorazila malebná kavalkáda, skládající se ze dvou profesorů, dvou manželek jednoho z nich, tří roztomilých dcerušek, o kterých matinky prohlásily, že je nenechají doma samotné napospas všem chlapům v okolí, několika sloužícími

obého pohlaví a velkého žebříňáku s ještě větší hromadou Naprosto Nezbytných Věcí.

I v samotném táboře byly vidět změny. Přibyly dvě roubenky, jedna pro rodinu profesora Mlejnka, druhá, větší, pro majora se sluhou, profesora Mahlsteina a kuchyň. Vše to zbuntovali chlapi z jednotky, když se dozvěděli, jaká má přijet vzácná návštěva. A jelikož nevěděli, co by na to říkal major, vzali to přes jeho sluhu, starého kaprála. Ten přišel k majorovi a prohlásil:

„Pane majore, chlapi si myslí, že byste se měl přestat povalovat a šel jim ukázat, jak a kam mají postavit roubenku pro rodinu profesora Mlejnka. O něj přímo nejde, ale ženskou část rodiny by nikdo neměl nutit spát v houni na zemi...“

Major se zasmál, vylezl ze stanu, svolal mužstvo a pak už to běželo jako na drátku. Jak byli rozjetí, postavili i obydlí pro majora, profesora a kuchyň. O kus dál bylo vidět rozestavěný lazaret, kde bude působit i bydlet Majka s Honzou. Všem bylo jasné, že hlídat takový objev bude dlouhodobá záležitost, tak se snažili o co největší pohodlí.

Honza se uvelebil na pařezu s tím, že chvíli počkají, až ten největší zmatek pomine. Stalo se to celkem brzo, bylo vidět, že profesor Mlejnek drží rodinné otěže pevně v rukou. Rodina už byla nastěhovaná, žebříňák i s volským spřežením se otáčel ke zpáteční cestě, když se z lesa vynořil Honza s Majkou a Kubou. Tábor utichal, všichni se k nim otáčeli, major dokonce vyšel zpět z roubenky. Ty dva vpředu přece znají, je to Honza s Majkou, ale kdo je doprovází? Impozantní postava, o půl hlavy převyšující Honzu, široká ramena a všude na odhalené kůži jizva vedle jizvy. Prostě, už od pohledu rváč k pohledání. Prošli tábor až k majorovi, za zády postupně narůstající chvost zvědavých vojáků. Honza se zastavil, vypjal se do pozoru a zameldoval:

„Pane majore, poslušně hlásím návrat k jednotce.“

Major se jen ušklíbl a zeptal se:

„A koho jste to přitáhl?“

Honza se jen tak nedal:

„Pane majore, rád bych vám představil svého přítele, učitele a rádce Kubu. To je ten muž, který mě učil používat meč. Jen tak na okraj, s vypětím všech sil se mu dokážu ubránit maximálně pět minut.“

Od vojáků se ozval užaslý šum. Všichni měli v paměti Honzův souboj s poručíkem a pár dalších ukázkových soubojů.

Major jen přimhouřil oči a pátravě se podíval na Honzu:

„A co když ho vezmu do stavu místo vás?“

Kuba postoupil vedle Honzy a vypjal se do celé své majestátnosti, až musel major zaklonit hlavu. Honza se bezstarostně usmál:

„V tom případě bude potřebovat pomocníka, který se bude věnovat těm horším...“

„Dobře. Ve vašem případě jsem měl šťastnou ruku, doufám, že ani teď neprohlopím.“

Kuba zapadl do role staršího výcvikového kaprála, jako by se pro ni narodil. Ze všeho nejdříve si ověřil znalosti mužů, a to tím nejjednodušším způsobem - nechal je na sebe útočit. Někteří do něj bušili, jako hluchý do vrat, jiní na to šli techničtěji. Nikomu se však nedařilo Kubu nějak vážněji ohrozit. Konec tohohle zkoušení si nenechal ujít nikdo, měl to být ukázkový souboj Honzy proti Kubovi. Taky že jo. Seky mečem občas připomínaly kovové blesky, jiskry létaly na všechny strany, řinčení mečů bylo ohlušující. V ten okamžik se všechny tři dospívající dcery profesora Mlejnka do Kuby zamilovaly! Zatím jen platonicky, ale všechny doufaly, že k reálnému naplnění dojde také.

Po tomto souboji si major pozval Kubu na neformální pokec. Jen tak mezi řečí major prohlásil, že docela věří tomu, že byl Kuba Honzovým učitelem, ale rozhodně to nebylo na tomto světě. Kuba sebou škubnul, major se jen ušklíbl a prohlásil, že on umí zachovat tajemství. Pak už jen dodal, aby se měl Kuba na pozoru, že muži občas nováčky zkoušejí. A aby, pokud možno, nikoho nezabíjel. Kuba mu to slíbil.

Došlo k tomu hned další den. Kuba právě prohluboval studánku, která přestávala stačit vojenskému táboru, když tu po něm skočili čtyři největší rváči. Nikdo pořádně nevěděl, co se stalo, ale rváči leželi v různých polohách okolo Kuby, někteří lapali po dechu, jiní dělali opatrnou inventuru kostí a zubů.

Nyní již přispěchal major s poručíkem a hned se zajímali, co se to vlastně stalo. Místo Kuby odpověděl Honza:

„Právě jste viděli mistrnou ukázkou bojového umění Jemné ruky. Dřív nebo později by na to stejně přišla řeč, takže dnes večer u společenského ohně povypráví Kuba svůj životní příběh.“

Ten Honza s Kubou pilovali ještě na chalupě před odchodem k puklině. Večerní oheň byl takový slavnostnější, byli přítomni všichni členové domácnosti profesora Mlejnka, dokonce i majorův starý sluha si dal říct. Kuba seděl na kládě mezi Honzou a majorem, a když se šum hlasů utišil, začal vyprávět:

Táta byl voják, máma markytánka. Dětství prožil ve vojenských táborech. Pak byl vojenský tábor po prohrané bitvě vydrancován, ženy znásilněny tak brutálně, že většina nepřežila. Byla mezi nimi i Kubova matka. Sám Kuba, když se pokoušel matku bránit, dostal mečem naplocho přes hlavu. To byl první jizva. Všichni ho považovali za mrtvého, tak ho nechali ležet uprostřed mrtvol. Probral se v noci chladem a odpotácel se ze zničeného tábora do lesa. Tam žil několik následujících let. Lovil zajíce do oka, prakem veverky a bažanty, z kožek ulovených zvířat si šil oděv. Pak ho jednou odchytil hajný a dovlekl ho před lenního pána.

Pán byl dobře naladěný, vyposlechla si Kubův příběh a rozhodl, že tento človíček je ideálním společníkem pro jeho rozmazleného syna. Snad od něho ten jeho fracek

něco pochytil. Jelikož si byl vědom povahy svého syna, vydal přísný zákaz zasahovat proti Kubovi, pokud to přikáže jeho syn. Kuba se tak dostal k vynikajícímu vzdělání. Koexistence vznešený syn a lesní tulák se ukázala životaschopná. Idylka skončila v okamžiku, když lenní pán zjistil, že dcera jeho nejoblíbenější konkubíny, na kterou si dělal zálsk, je s Kubou v jiném stavu. Uznal sice, že si na ni nevyhradil nárok, skutek však již byl dokonán. Kubovi se dostalo doporučení na pár let se vydat na zkušenou do světa...

Kuba moudře uposlechl, osedlal koně, naplnil sedlové brašny zásobami, rozloučil se a odjel. Toulal se světem, jako průvodce karavany se dostal do Orientu, pak s další karavanou pokračoval dále na východ. Pil kumys v mongolských jurtách, spal s ženami i dcerami, které mu, poslušni svých zákonů pohostinnosti, Mongolové nabídli. Všichni byli spokojeni. Pak se na žádost pastevců, kterým něco pustošilo stáda jaků, vydal hledat škůdce. Objevil ho tím nejhorším možným způsobem, propadl se do brlohu samice sněžného leoparda s mlád'aty. Samici s vypětím sil zabil, mlád'ata od sebe odkopal a krváčeje z mnoha ran se pokusil odplazit co nejdál. Dál měl temno.

Probudil se u šamana v jeho jurtě. Léčení bylo zajímavé. Šaman dával svým manželkám i dcerám sníst různé bylinky, které zapíjely množstvím vody. Močit chodily do jedné nádoby, jejímž obsahem šaman podrápaného a pokousaného Kubu poléval. Tři nejmladší dcery, které byly ještě panny, měli jediný úkol - olizovat Kubu po celém těle a to co nejčastěji. Ač to znělo podivně, zabíralo to.

Další způsoby léčby Kuba s ohledem na přítomné dámy vynechal.

Téměř uzdravený Kuba dostal od šamana popis, jak se dostane k člověku, který ho zavede dále do hor do kláštera, kde ho dají pořádně do kupy. Šaman ho dostal z nejhoršího, vyrval ho smrti z náručí, ale uzdraven ještě zdaleka není. Kuba našel svého člověka a spolu putovali výš a výš do hor. Ač bylo v údolích parné léto, nezdá se stávalo, že se probouzeli v závějích sněhu. Poslední den se sněhem prodírali. V okamžiku, kdy si Kuba myslel, že lehne a už nevstane, se za zákrtem cesty objevilo údolí. Zjevení jako z pohádky. Kuba s průvodcem stáli po kolena ve sněhu a zírali na prosluněné stráně s hloučky jaků, sem tam skupinka chýší, potok končící v jezírku uprostřed údolí, ve kterém se spokojeně čvachtal houfec dětí.

Průvodce se rozloučil. Prý kdysi provedl něco špatného a tak má přístup do údolí zapovězen. Kubovi ho bylo líto, ale zároveň obdivoval jeho sebeovládání. Pomalu sestupoval do údolí, okolo jezírka s dětmi, mezi kterými zahlédl i několik téměř dospělých dívek. Dál po cestičce podél potoka ke klášteru, který se tyčil na konci údolí.

V klášteře strávil dva roky meditacemi, cvičením a tréninkem bojových umění. Nejvíce ho zaujalo umění Jemné ruky. Posledního půl roku trávil nejvíc času v kovárně vedle přírodního jevu, díky kterému bylo v údolí příjemně. To ho opat vedl po mnoha schodech, jeskyněmi, průrvami stále dolů, až se ocitli v obrovské

prostoře, v jejímž středu se majestátně valila řeka lávy. Tam bylo království podzemních mnichů, kteří již po mnoho generací nespátřili denní světlo. V kovárně na břehu té žhavé řeky ukuli podzemní mniši meč, který od té doby nosí. Ukáže ho zítra za denního světla.

Kuba dovyprávěl. Z ohně také už zbyla jen žhavá hromádka. Posluchači se postupně probírali z opojení, pomalu se zvedali a odcházeli spát. Kuba si přes sebe přehodil houni a také se chystal se ke spánku. Obě matinky rozhodně zakázaly nesmělý návrh dcerunek, že by Kubovi dělaly společnost, aby se tady sám nebál. Během chvilky Kuba osaměl.

Ač Kuba vyčistil studánku, vody se stále nedostávalo. I major se ušklíbal nad bahnitou příchutí ranní kávy, a to kuchaři ještě nezačali ani vařit oběd. Vyslal proto na všechny strany skupinky vojáků, ať prozkoumají větší okolí na zdroje vody. Kuba s Honzou samozřejmě nesměli chybět, a právě oni narazili na poklad. Major už měl zapsanu polohu několika dalších studánek, když k němu přišli:

„Asi půl kilometru na jihovýchod je malé údolíčko, ve kterém je bahnisko. To napájí malý potůček, který druhou stranou odtéká. Vypadá to, že odtok byl už kdysi dávno zahrazený. Kdyby se hráz opravila a vylepšila, byl by z údolíčka vynikající zdroj vody. Kdybyste mohl uvolnit pár chlapů se sekerami a lopatami, dali bychom to do kupy.“

Major zapřemýšlel, pak řekl:

„To o bahnisku mi hlídka hlásila, ale že to byl rybník se nezmínili. Za trest budou tvořit základ stavební skupiny, pár dobrovolníků určitě najdete také. Odchod, tu hlídku vám sežene poručík.“

Ochotných rukou se nabízelo dost, nedostávalo se nářadí, hlavně seker. Ze všeho nejdřív si všichni šli prohlédnout dané místo. Tam si chlapi nechali ukázat, kde Honza vidí tu neexistující hráz. Když jim ji předvedl, poněkud schlípli. Honza potom rozdělil úkoly a sám se zapojil do práce. Bylo nutno vyčistit odtok od různého nepořádku, kamenů, větví a bahna. Jedna skupina se domluvila a začala přinášet klády z hromady po vyklízení roklinky.

Na druhý den byl hotov lazaret a oprava hráze se pořádně rozjela. Honza narýsoval, kam až bude sahat voda a přikázal vykloučit stromky a keře v dané oblasti. Kuba zatím vyměřoval uložení klád a jejich zatlukání do dna. Další skupinka míchala hromadu jehličí, bahna a suché země, až se Kubovi líbila hustota směsi. Samozřejmě, neobešlo se to bez vtípků, že se obrovi udělalo špatně, popřípadě že dotyčný řečník měl dnes ráno přesně takovou, akorát voněla jinak. V půlce odpoledne se už hráz rýsovala, těsnící hmota byla napajcována na klády položené napříč, prostor budoucího jezírka byl prost stromků a keřů, takže Kuba zavelel k uzavření díry ve spodku hráze, kterou doposud vesele bublal potůček. Poslední kus polena byl na svém místě, zaplácnut těsnící hmotou. Všichni pomocníci

si posedali okolo budoucího rybníčku a sledovali Kubu, jak se bos, jen v plátěných kalhotách brodí v rozrůstající se louži a sem tam plácne do hráze travnatý drn. Nakonec se Kuba rozplácl v už dost velké louži, slastně zachrochtal, prohrábl si vlasy a vylezl na pevnou zem. Během následujících hodin, až do soumraku, jeho příkladu následovalo čím dál víc vojáků. Podle přibývající vody odhadl Kuba, že bude rybník plný okolo poledne dalšího dne. Při té příležitosti obešel studánky a prameny, které by mohly rybníčku dodávat vodu, a trochu je prohrábl. Pravděpodobně to mělo lepší účinky než čekal, protože rybníček byl plný už ráno. Ten den dostali dobrovolníci speciální úkol: Až si kuchaři naberou čistou vodu, bude v rybníce aspoň jeden muž a bude vířit bahno. Na nechápavé pohledy vysvětlil, o co jde. Když bude v těsníci hmotě malá dírka, tak z ní bude čistá voda strhávat další částečky a díra se bude zvětšovat. Naopak, bahnitá voda se nečistot zbavuje, ty se usazují na dně i v různých škvírách, dírkách a prasklinách, čímž hráz vlastně ucpávají. A to je přece účel!

Ani profesori nezahláli. Profesor Mahlstein se pochlubil okolnostmi nálezu dřevěného pouzdra, luštěním zápisu i hledáním označeného místa. Pak ozřejmil problémy při nalezení vlastního vchodu do úkrytu a luštění hádanky u prvních dveří. Přiznal prozatímní neúspěch při otevírání druhých dveří a pak nápad, že by na to nemusel být sám. Profesor Mlejnek průběžně žasl, divil se a napětím nedýchal, to když mu Mahlstein líčil, jak z blbosti strčil do zámku malíček a tam ho cosi chňaplo a nechtělo pustit. Pak sestoupili do úkrytu, prošli první uzávěrou do skromně osvětlené chodby. Hlídací voják na požádání rozsvítil více lamp, až byla chodba dokonale osvětlená. Profesor Mlejnek se podívoval jasným kresbám, ale jeho očička už šmejdila po podrobnostech. Bylo vidět, že je zkušený výzkumník, protože téměř okamžitě našel několik kreseb, které by mohly souviset s mřížkou nakreslenou u dalších dveří.

Tak to šlo několik dní, pak se od roklinky ozvalo jásání. Páni profesori našli všechny podklady na vyluštění druhé hádanky. O něco déle jim trvalo nalezení funkční mřížky. Nalezl ji profesor Mlejnek, který si protahoval namožený krk. Mřížka byla umístěna nad kovovými dveřmi ve výši téměř čtyř metrů. Ještě půl dne museli profesori vydržet, tak dlouho totiž trvalo postavit pevné lešení, aby uneslo člověka a nespadlo. O trochu rozruchu se postaral Honza, když navrhl na práci s mřížkou Majku, jelikož váží nejmíň, profesora Mahlsteina nevyjímaje. Profesori chvíli zírali, pak se podvolili. Nakonec stála Majka na lešení, pod lešením stáli Kuba s Honzou jako první pomoc, pokud by se dělo něco nepatřičného a v půlce chodby oba profesori. Zbytek zvědavců vykukoval zpoza prvních dveří. Majka volala na profesory, co kde vidí, profesori se přehrabovali v papírech a volali zpět na Majku, co má kde zmáčkout. Pak se ozvalo jemné zacinkání, pár dalších mechanických zvuků a kovové dveře se začaly pohybovat. Nikoliv však do strany, jak všichni očekávali,

ale začaly se zasouvat do podlahy. Pak to zadunělo, jako kdyby na něco narazily a dveře se zastavily. Oblý vrchní konec zůstal trčet půl metru nad podlahou. Za dveřmi byl veliký, kulatý sál s vypouklým stropem. Ze sálu vedly krátké zamřížované chodbičky s policemi u obou stěn. Na policích krabice, jedna vedle druhé. A uprostřed stropu bylo slunce nebo alespoň něco, co se slunci podobalo. Zářilo to úplně stejně... Výsledný dojem kazilo poleno, postavené na výšku kus od vchodu, na polenu pak kus šedivého papíru zatížený obyčejným kamenem.

Oba profesori se už už hrnuli dovnitř, ale byli odchyceni Kubou s tím, že nejdřív půjde on, jelikož je nejvíc postradatelný a díky výcviku v klášteře je víc pohotový. Sice chvílku reptali, ale hádejte se s někým o hlavu větším a silnějším než oba dohromady. Sledovali Kubu, jak opatrně překračuje dveře, ujde dva kroky a pozorně se rozhlíží. Pak zase kousek, už je u polena, tam se sehne a zkoumá zblízka vršek polena, papír i kámen. Kámen opatrně nadzdvihne, stejně opatrně vezme papír a kámen položí zpátky. Kuba čte, co je napsáno na papíře, vraští nad tím čelo. Pak se už volnějším krokem vrací ke dveřím a gestem přivolává profesora Mahlsteina, aby mu potvrdil, co je na papíře napsáno. Profesor málem rejdí nosem po papíře, dává za pravdu Kubovi a ten ho posílá i s papírem k netrpělivě přešlapujícímu profesoru Mlejnkovi. Kuba se otáčí vlevo a mizí za stěnou. Není pryč tak dlouho, jak se ostatním zdá. Již normálním krokem přijde ke dveřím, překročí je, sedne si na oblý vršek, usměje se na Majku a řekne:

„Takže, dámo a pánové, právě se nacházíme na kraji pokladnice znalostí všeho druhu. Dopis v pouzdře neuváděl tak zcela pravdu. Jistě, byl tady úkryt vzdělanců, ale ti tady byli jen z jednoho jediného důvodu: rozšifrovat zde uložené písemnosti. Jsou tu obytné prostory, ložnice a společný sál. V něm je další hromádka popsaných listů papíru, letmo jsem nahlédl. Toto místo je tam popsáno jako pobočný archiv Univerzity v Atl Antisu. Víte někdo, o co se jedná?“

Zkáza Atl Antisu

Do užaslého ticha zazněl hlas profesora Mlejnka:

„Já... Já nevěřím! Vidím ty divy okolo, ale přesto nevěřím! Do teď byla pověst o Atlantidě brána jako pohádka, jako výmysl, představy učence a filosofa Plaigóna o ideálním státu! Já se zblázním! Vždyť to vidím na vlastní oči a když si loknu vodky na probrání, budu to vidět dvakrát!“

Profesor Mahlstein kývl na Majku, neboého profesora Mlejnka chytili pod pažemi a odváděli z chodby. Bylo slyšet pouze Mlejnkovo bédování, Mahlsteinovo uklidňující brumlání a Majčino ujišťování, že malá štamprdička vodky a pořádný spánek, to je to, co právě potřebujete, profesore!

Ticho po odchodu profesora přerušil až major:

„Tak, konec zírání! Všichni mimo pánů Honzy a Kubu odchod do tábora, přezkoumat zabezpečení, posílit ostrahu! A pošlete sem profesora Mahlsteina.“

Vojáci se spořádaně vrátili do tábora a major se obrátil k Honzovi a Kubovi:

„Pánové, předpokládám, že právě vy dva jste předurčení k základnímu prozkoumání těchto prostor. Je to sice kamufláž, jak nám předat vědomosti ztracené díky muslimské okupaci, musí to ale zůstat mezi námi. I přesto bych byl opatrný, na nic nesahat, pokud si nabudete naprosto jistí, co to udělá. Dejte se do díla, já jdu překopat zabezpečení. Bylo by blbé, kdyby se nám sem vetřel nějaký špion. Á, profesor Mahlstein. Profesore, pověřil jsem Honzu a Kubu počátečním průzkumem, doufám, že je budete doprovázet.“

Profesor jen udýchaně hlesl:

„Ano, právě proto sem tak klušu. Mlejnek spí, paní Majka mu dala vypít něco na spaní.“

Po majorově odchodu Kuba zasyčel Honzovi do ucha:

„O jaké kamufláži to major mluvil?“

Honza odpověděl nahlas:

„Nemusíš šeptat, pan profesor je poslední z místních, kteří ví, o co se jedná...“

Převyprávěl Kubovi mírně očesanou verzi o průchodu do několika paralelních světů, o tom vyspělejším a jak se ocitli Majka s Petrem tady. O muslimské okupaci a o snaze pomoci zaostalému světu tak, aby to vypadalo uvěřitelně, proto ta šaráda s Atlantským Archivem. Profesor doplňoval humorné detaily, třeba jak málem utopili poručíka ve studni, ze které dolovali pouzdro s popisem, co kde najdou.

Kuba na Honzu zíral jako na zjevení a pomalu mu docházelo, co vlastně ten nenápadný kluk dokázal. Jeho úcta k němu rostla. On sám by byl mimo z poloviny věcí, které musel Honza s Majkou ustát. A také, jakou nesmírnou odpovědnost na sebe Honza vzal, když ve snaze pomoci kamarádovi v potížích ho sem vzal. Kuba nakonec Honzu přerušil:

„Fajn, díky za vysvětlení. Řeknu ti, já bych to asi nezvládl... No nic, pustíme se

do zkoumání? I profesor se už vydýchal...”

Ukázalo se, že základna není moc veliká. Z prvního kruhového sálu vedlo osm zamřížovaných chodbiček s plnými policemi. Dále tam byl průchod do podobné kulaté místnosti. Tady nebyly zamřížované chodbičky, ale výklenky se stolem a lavicí, vyrobené z jednoho kusu... Skály? Betonu? Plastu? Prostě studovna. A další chodbička, tentokrát do obytných prostor. Opět kulatá místnost s výklenky, ale místo stolů a lavic byly v každém výklenku dvě lůžka. Na nich zteřelé slamníky plněné senem a houně. Dva větší výklenky, v jednom byla kuchyně s krbem, umyvadlem a blokem uprostřed, který asi sloužil jako pracovní plocha. Poslední velký výklenek byl záchod a koupelna dohromady. Tam byla zajímavostí vana. Vypadala jako vytesaná ze skály, v nejnižším místě byla díra. A na stěně u vany nakreslené obrysy rukou - modrý a červený. Profesor zvědavě položil ruku na ten modrý. Kámen, na kterém byl obrys nakreslen se mírně zabořil do zdi, dole více. Ze vzniklé škvíry vytryskl pramínek vody. Studené. Profesor cukl rukou a kámen se vrátil na své místo. Pak opatrně zlehka zmáčkl ten červený. Kámen se pootočil jako ten druhý, ale nic nevytrysklo. Ze škvíry se ozvala série čvachtavých zvuků, bublání a zurčení. Nakonec, jakoby neochotně, začala zpoza kamene vytékat voda. Také studená. Kuba si klepl do čela, řekl Moment a odběhl. Za chvíli byl zpátky a vysvětloval:

„Netopíme, neteče teplá voda. Hned tady za zdí je kuchyňský krb. Když strčíte hlavu dovnitř a pozorně posloucháte, slyšíte jakoby tekoucí vodu v nějaké prostoře. Takže, aby tekla teplá voda, musí být v provozu krb. Vymazlené!”

Profesor se zarazil:

„Vyma... Co? Jak jste to říkal?”

Kuba se zarazil. Použil doma oblíbený obrat, který tady ale neměl souvislost. A tak jen řekl:

„Neřešte to, profesore. Tím jsem chtěl říct, že je to pěkně vymyšlené...”

K tomu nešlo už nic dodat a tak se všichni vrátili do druhého sálu. V jednom z výklenků byla malá hromádka šedivých papírů. Hned na tom prvním shora byl stručný vzkaz pro případné nálezce:

„Pro ty, kdož toto místo naleznou:”

Toto jest náhradní archiv University ve městě Atl Antisu. V dalších poznámkách jsou uvedeny podrobnosti, nyní jen stručně. Na celém světě jest několik takových archívů. Byly vybudovány pro případ nějaké katastrofy jako byla ta, která zničila domov a vlast zakladatelů města Atl Antisu. To jest jiná historie.

Město Atl Antis se nacházelo na ostrově Thera. Severní části ostrova dominovala vysoká sopka, o které se zakladatelé domnívali, že je již vyhaslá. Ta spadala na severní straně příkře do moře, ale na jižní straně ostrova se svah svažoval velmi pozvolně až na hranici moře. Právě na tomto svahu vyrostlo město. Minula staletí. Učenci na Univerzitě schraňovali Vědění, které bylo postupně doplňováno

i v náhradních archivech. Žití ve městě bylo pohodlné, do každého domu bylo zavedeno korýtko s čistou vodou, která po použití odtékala podzemními kanály do boční zátoky. Některé paláce byly připojeny i na rozvod horké vody, která v pravidelných časech tryskávala ze země poblíž sopky. Pak jednoho dne, při konjunkci Uranuse s Neptunem, nastal příšerný hřmot. Ostrov se chvěl, lidé padali, neudrží se na nohách. Ptactvo nebeské zmateně poletovalo, až téměř zakrylo oblohu. Hřmot náhle ustal a nastalo hrobové ticho. Jen zvolna se vrátil obvyklý denní ruch. Nic jiného vidět nebylo než to, že tam, kde tryskávala vařící voda jest nyní jezírko vřící vody a pronikavě smrdící po zkažených vejcích. Po několika dnech hlásili mořeplavci, že na severní straně vznikla úzká trhлина od moře až do poloviny svahu sopky.

Následně začaly být rozváženy do archivů poslední novinky. Bylo též navrženo několika váženými občany, jestli by nebylo lepší opustit město. Může to být katastrofa stejného druhu, před kterým utíkali zakladatelé města. Senát moudrých nakonec rozhodl, že se nejdříve pošlou výpravy do okolních zemí, kam by bylo nejlepší se uchýlit. Avšak někteří bojácnější občané toho využili, naskládali svůj majetek na lodě a odpluli spolu s výpravami. To byli ti, kdo přežili.

Nikdo přesně neví, co se na ostrově událo. Pouze z dálky bylo vidět sloupec kouře, později v noci zespodu osvícený rudým přísvitem. Pak bylo slyšet ohromující hřmot, vyvalily se obrovské vlny a sloup kouře nahradilo oslnivě žluté kopí, vržené do oblak. Posléze se zval zvuk, jako kdyby nějaký obr trhal tlustou mokrou látku. Zlaté kopí zmizelo, nahradil ho obrovský kopec vody s párou. Mezi tím probleskovaly obrovské rudé blesky. Z kopce vody vyletovaly obrovské kusy rozžhavených skal. Pak se kopec vody začal uprostřed propadat, ale o to víc narůstala velikost vlny valící se od ostrova. Vlna se řítí rychlostí splašeného koně, takže některé lodě dostihla na moři. Ty se pouze převrátily, chvíli se různě motaly ve vlnách a pak většinou vyplavaly na hladinu. Lodě u pevniny dopadly hůře, vlna je uchopila, nadzdvihla a odnesla daleko od moře, kde se většinou roztříštily po dopadu na zem.

Podstatně hůře dopadly okolní osídlené ostrovy, Paros, Naxos a Adamantas. Z některých vysoká vlna spláchla vše živé a nepřípevněné. Ostrov Kréta, kolébka Minojské civilizace byl nejdříve zasažen zemětřesením, které bořilo budovy. Obyvatelstvo v panické hrůze prchalo z města na pobřeží. Tam je však zasáhla následná vysoká vlna. To znamenalo prakticky konec Mínojců.

Teprve po mnoha dnech, až se moře i obloha vyčistily, se některé lodě odvážily k ostrovu Thera. Ke své hrůze našli pouze zbytky ostrova. Prakticky celý vnitřek ostrova zmizel ve vlnách. Pouze uprostřed se z malého kopečku, sotva vystupujícímu nad hladinu, vinul pramének štiplavého kouře.

To vše bylo rozepsáno na několika listech papíru, další důležitá informace byla však až na tom předposledním:

Do chodbiček chráněných mříží je vstup možný až po vyluštění rébusu v předcházející chodbičce, skoro na jejím konci. Mříž u první chodbičky je otevřená stále, stačí ji zatlačit doleva, pak téměř celá zmizí ve skále. Vyvarujte se však pokusů rozbít mříž násilím! Jednak to nejde, jednak po chvíli vyšlehne blesk na všechny poblíž mříže! Nezabije, ale člověk na chvíli ochrne. Takto jsme přišli o bratry Bartoloměje a Mojmíra, neuposlechli varování, které krvavě rudě vystoupilo na stěně vedle mříže. Po té ráně bleskem opustili úkryt, když ho prohlásili za dílo ďáblovo. Snad ho neprozradí...

Zbytek papírů zaplňovaly filozofické úvahy, pozdravy následníkům a instrukce, jak zacházet s vanou. Práci s kameny odhadli správně, Honzovi však vrtalo hlavou, čím ucpávali odtokovou díru. V papírech to bylo napsáno jasně - použili poleno, které zarazili do otvoru a poté zase vyviklali. To poleno poté použil poslední z nich, aby na něm nechal zprávu u vstupu. Přežil ostatní, pohřbil je v okolních lesích vždy u paty nějakého statného stromu. O sobě napsal jen že:

„Oči se kalí, dech se stává trhaným, raději odejdu z úkrytu, abych zde nestrašil. Přeji následníkům hodně úspěchů. Matouš“

Přepad

Všichni tři zůstali chvilku zamyšleně sedět okolo stolu s papíry. Po chvíli se profesor zvedl, že se jde podívat jen na začátek první chodbičky, co tam je za spisky. Honza s Kubou ho samozřejmě doprovázeli, aby neudělal nějakou nepředloženost. Dobře udělali, našli profesora, jak lomcuje mříží. Honza ho od mříže odtáhl a ptal se:

„Co se děje? Chcete vyzkoušet sílu toho blesku?“

Profesor rozčileně odvětil:

„Když ta mříž nejde otevřít! Tahám, tlačím a nic!“

Kuba se jen jemně dotázal:

„A nebude to tím, že jste se pokoušel otevřít tu poslední? Co když ta první je na druhém konci?“

Profesor na Kubu zíral jak na strašidlo, pak přešel ke druhému konci chodbiček. Jemně zatlačil na mříž a ta lehce, jako po másle, zajela do zdi. Stejně lehce ji profesor ze zdi vytáhl a chodbičku tím zavřel. Pak se otočil k odchodu:

„Už mi to nemyslí. Děkuji, pánové, za to, jak se o mě staráte...“

Honza jen mávl rukou:

„To nic, každej máme občas slabou chvilku. Už na to nemyslete, běžte se najíst a pořádně prospat. My půjdeme také.“

Při odchodu zvolnil Honza krok a když se dostatečně vzdálili od profesora, řekl Kubovi:

„Zvládneš to tady chvilku sám? Vezmu Majku a půjdeme se podívat, jestli mi nezbořili chalupu. Vrátime se během noci nebo ráno.“

Kuba se usmál. Byl rád, že žádný majetek nevlastní, tak jen řekl:

„V klidu běžte, já to tady pohlídám. Dostal jsem zajímavý nápad na kamufláž té soutěsky, ještě to proberu s majorem, tak se při návratu nelekněte...“

Netrvalo to dlouho, už věděli o všelijakých zkratkách, tak za hodinu byli v chalupě. Majka si zamluvila koupel jako první, tak se jí Honza zeptal, jestli nebude chtít časem umýt záda. Majka se usmála:

„Nejdřív za hodinu, budu si hrát na lachtana.“

Honza jen přikývl a šel se podívat, jestli chalupa za těch pár dní neutrpěla žádnou škodu. Na lavičce před vejminkem narazil na staříčka, jak soustředěně maluje písmenka do velkého tlustého sešitu. Při pohledu na Honzu se rozzářil:

„To jsou k nám hosti. Jak je ve světě? Představ si, na stará kolena jsem se dal na psaní! Starý člověk nic na práci než to vzpomínání nemá, tak zaznamenávám, co se mi kdy událo. Je zajímavé, že co se stalo před šedesáti lety, to si pamatuji jasně, ale co bylo předevcírem. Jo, vzpomněl jsem si! Sháněl se tady po Majce nějaký Pražák, frňák nahoru, auto pomalu větší než chalupa... Nevím, co chtěl, nesvěděl se.“

Honza se raději vydal do chalupy zkontrolovat mobil. Ten byl zahrnutý nepřijatými hovory, ale všechny byly z utajeného čísla, až na dva od advokáta Jakuba. Od něj měl také SMS zprávu Okamžitě mi kdykoliv zavolej!

Honza se zarazil a honem vytáčet Jakubovo číslo. Telefon ještě ani nezazvonil, když to Jakub vzal:

„Ahoj, kde se flákáš? No, to je jedno. Ať jsi kdekoliv, mazej na chalupu. Máš tam Majku?“

„Jo, leží ve vaně. Chceš s ní mluvit?“

„Nechci. Je živá a zdravá?“

Honza zpozorněl:

„Jistě, je. Co se děje?“

Jakub si ve sluchátku zhluboka oddech:

„Jsi v průšvih, kamaráde. Kdosi po ní potřeboval něco urgentně přeložit, tak se po ní sháněl. Mobilem byla nedostupná, tak tam k vám zajel. Vy nikde, chalupa opuštěná. Sháněl se po ní v jejím bývalém bydlišti, tam o ní samozřejmě také nevěděli. Tak si šel postěžovat k nějakému kamarádovi, který dělá u kriminálky. Slovo dalo slovo a je na tebe vyhlášené celostátní pátrání ve věci vraždy své manželky. Pán v protokolu brečí, že Majku miloval a ona kvůli tobě zrušila již domluvenou svatbu. Již tehdy jsi se mu nezdál, navíc se od ni necháváš vyživovat a určitě sis ji vzal jen pro peníze.“

Honza si povzdechl:

„Asi vím, o koho jde. Majka se zmiňovala o nějakém otravném otrapovi, který ji chtěl mermomocí dostat.“

Jakub však pokračoval:

„Na zítřek ráno je naplánována veliká akce. Přijede celá mordparta z Prahy a hodlají ti obrátit chalupu vzhůru nohama. Také mám u nich kamarády ještě ze studií, tak to vím. Všechno má začít přesně v šest ráno, takže mě čekej tak o půl šesté. Sedneme si na lavičku před barák a budeme pozorovat cvrkot. Majka by měla být někde poblíž, ale ne přímo na ráně, náhoda je blbec... Měj se a nenech si tím kazit noc.“

Honza ukončil hovor a šel za Majkou do koupelny. Podle očekávání Majka vypěnila:

„Ten idiot! Teď to posral úplně! Ví, že je v podmínce kvůli stalkingu a nesmí se přiblížit blíže jak kilometr! Doufám, že tady zítra bude, ale budeš mě muset držet, abych mu nevyškrábala oči!“

Honza to ještě trochu vylepšil. Není totiž mrzutějšího policajta, než když nemůže někam dojet autem. Domluvil se přes staříčka s dalším sousedem, který pojede druhý den ráno vláčet pole. Bohužel, právě na tom kousku silničky, kde je z jedné strany les a z druhé podmáčené pole, mu praskne pneumatika u toho velkého kola u traktoru, hned po tom, co projede advokát Jakub z Liberce. Soused mínil, že je

stejně zralá na výměnu, ale potřeboval by... V létě bude vdávat dceru, a vystoupení šermířů, kteří zabrání únosu nevěsty by mohlo mít veliký úspěch. Tohle mohl Honza bez problémů slíbit, podrobnosti se dohodnou časem. A advokáta Jakuba soused zná taky, loni mu pomohl s polem, které uvízlo u jezedů.

Jak potom soused vypravoval, byla to sranda veliká. Z prvního auta vylezl jakýsi papaláš a začal nepřičetně řvát, ať s tím krámem okamžitě zmizí, že mají důležité posláním. Když uslyšel, že dřív než za dvě hodiny to nebude, a možná i později, vystřídal všechny barvy duhy, načež zalezl zpět do auta. Další dvě auta se rozhodla místo havárie objet po poli. Přejela pěkně za sebou nájezd přes příkop, ujela asi deset metrů, když se přední auto začalo bořit čumákem do bahna. Druhé, jak se hnalo za ním, to neubrzdlilo a nabouralo to před ním. Pokus vyjet akorát odhazoval bláto od protáčejších se kol, až seděla obě auta na bříše. Poslední auto si couvlo, našlo lesní cestu a rozhodlo se přejet přes vhodný palouček. Právě pro ten případ tam mají lesáci ve vysoké trávě schovaný pěkný žulový patník. Místní o něm vědí, jiní se to dozví, až do něj narazí a prorazí si chladič. To jsou ti šťastnější, ti, co mají smůlu si nakrápnou olejovou vanu a tím pádem navíc platí pokutu za znečištění životního prostředí.

Policajtům nezbylo nic jiného, než z aut vytahat náklad na silnici. Ti na poli to měli zpestřené občasným uklouznutím a pádem do bláta. Z hromady věcí si pak vybírali potřebné součástky a začali se do nich strojit. Neprůstřelné vesty, parky, kukly, vysoké boty, přílby. Dva psi si zatím s psovody udělali procházku po lese, aby nebyli zavření v sluncem postupně ohřívajícím se autě. Ti na silnici na tom byli podstatně hůř, většina oblečení byla černá.

S velkým zpožděním se přepadový oddíl vydal k vesnici, následován papalášem a jakýmsi civilem. Tak je zpozorovala Majka, opatrně vyhlížející z kuchyňského okna. Přepadový oddíl musel přejít louku za barákem, protože chalupa měla hlavní vchod ze dvora. Před posledním rohem rozdal velitel zásahu pár posledních rad, načež oddíl vyrazil na zteč. Muži hulákali, psi štěkali a tomu všemu klidně přihlíželi dva muži klidně sedící na lavičce u dveří.

První se začal cítit trapně velitel zásahu. Přestal vyřvávat, gestem zklidnil své muže a volnějším krokem zamířil k lavičce. Něco z adrenalinu v něm zůstalo, tak vztekle zavrčel:

„Legitimujte se!!!“

Starší muž udiveně nakrčil čelo:

„Žádný pozdrav? Žádné kouzelné slovíčko prosím?“

Honza Jakuba zarazil a klidně se se velitele zeptal:

„Občanku mám uvnitř. Mám si pro ni dojít?“

Mezitím došel i papaláš s civilem. Tehdy Majka uznala, že je ta správná chvíle pro její výstup. S otázkou Honzo, co se tam děje? se objevila ve dveřích. Muži si jen povzdychli. Děravé triko, kterým prosvítá opálená kůže, pánské trenýrky a pod nimi

dlouhé opálené nohy. Pohledem utkvěla na veliteli a nevině se zeptala:

„Vy někoho hledáte?“

Velitel zalapal po dechu, ale papaláš se rozječel:

„Kdo je ta ženská? Nestůjte tady jako solné sloupy a zajistěte ji!“

Tím na sebe přitáhl pozornost. Ještě větší Majčinu pozornost však upoutal civilista. Zrudla, přiběhla k němu a začala ječet:

„Ty se po tom všem opovažuješ sem přijít?! Nejdřív mě málem zničíš život a teď tohle? Nemáš náhodou soudně zákaz se ke mně přiblížit blíže než kilometr? Co tady děláš, ty kreténe?“

Oslovený kretén jen pípl:

„Ale Maruško...“

Tím to zpečetil. Honza vystartoval, ale první facce zabránit nedokázal. Civilista si ustlal v příhodně umístěné blátivé louži, vyděšení sousedovi holubi zakroužili nad statkem. Majka se zmítala v Honzově náručí a ječela na něj další a další nadávky. Papaláš obezřetně couval z epicentra, velitel zásahu začal odkládat součástky výstroje, totéž gestem nakázal kolegům. Pak se obrátil k Jakubovi, klidně sedícímu na lavičce, a zeptal se:

„Prosím vás, víte, co se děje?“

Jakub poklepal na lavičku vedle sebe, velitel se posadil a přivolal svoje lidi. Jakub ho obšťastnil příběhem o zhrzeném a odmítnutém nápadníkovi, který si řekl, že to tak nenechá. Začal Majku obtěžovat na veřejných místech, psal jí maily, SMS, nechával jí vzkazy u zaměstnavatelů. Proto se také Majka odstěhovala z Prahy do Liberce, kde vstoupila do šermířského spolku. Tam poznala Honzu, vzali se. Pak Honza zdědil chalupu a nějaké peníze, takže by už pracovat nemuseli. Ale pracují stále, protože je to baví. A protože jsou oba u šermířů, občas vyrazí pár kroků do lesa, kde trénují společné vystoupení, naposled to byla hádka hradní paní, která načapala manžela při nevěře. Žádná velká zvěř tady nežije, její polekání tudíž nehrozí, místní je znají, občas se tady sleze celá skupina a ve stodole na mlatě trénují.

Velitel pokýval hlavou a zeptal se, jestli dotyční pomůžou sepsat protokol. Jakub se obrátil na Honzu s Majkou, kteří mezitím dorazili. Honza vlekl za límec civilistu a Majka se hned obrátila na velitele:

„Je tady drobný problém. Tady pan Štěpán Huhlal je v podmínce. Byl odsouzen za stalking vůči mé osobě, ale jak vidno, podmínky porušil tím, že se přiblížil ke mně blíže než jeden kilometr, jak zněl rozsudek. Převezmete si ho hned nebo mám volat 158? A mám pocit, že Honza také chce něco říct.“

Honza od Majky převzal štafetu:

„Jo, chci. Podávám na zde přítomného pana Huhlala trestní oznámení za křivé obvinění ze spáchání zvláště závažného trestního činu a zároveň pro pomluvu, neboť mi uškodil šířením nepravdivých informací o mé osobě. Převezmete si ho

hned nebo mám čekat, až Majka zavolá policii?"

Velitel mávl na své muže. Pouta zacvakala, jak na rukou, tak na nohou. I jeho muži slyšeli Jakobovo vypravování. Pak se rozhlédl a vytáhl vysílačku:

„Kapitáne, kdepak jste?“

A z vysílačky se ozvalo:

„Chrrr v autě. Pospěšte s tím. Už jste zatkli toho chlapa a tu ženskou?“

Velitel se nevesele usmál a přepnul na vysílání:

„Řekl bych, že byste se měl urychleně vrátit. Jednalo se o křivé obvinění, porušení podmínek odkladu trestu a možná ještě něco dalšího. Přepínám.“

Chvilku se nic nedělo, pak se ozval unavený hlas:

„Mě na tom furt něco nesesedělo... Zkur...chrrr... jdu, za chvíli tam jsem.“

Velitel u sebe nechal jen dva lidi, zbytek i se zatčeným poslal k autům. Pak ještě za nimi křikl:

„A zkuste se dohodnout s tím traktoristou, jestli už uschopnil traktor, jestli by vás nevytáhl...“

Pak se otočil k Honzovi s Majkou:

„A my půjdeme sepsat ten protokol. Ten třetí pán je...?“

Jakub se mírně uklonil:

„Jakub Crha, jméno mé. Vlastním v Liberci advokátní kancelář a jsem i právním zástupcem rodiny Sokolíků. Řešili jsme nějaké rodinné otázky, když jste nás přišli navštívit. Ovšem při sepisování protokolu o dnešních událostech bych rád byl, jsem očitým svědkem.“

V tom mu musel dát za pravdu i přicházející a značně schlíplý kapitán. Již mu došlo, že dnešní akce nebude znamenat veliké plus v kariéře, ale spíše velkou černou kaňku. Pod pečlivým Jakobovým dohledem byl sepsán protokol, který vyhovoval všem stranám. Korunu tomu nasadil Jakub, když při loučení nechal pozdravovat plukovníka N. Kapitán lehce znejistěl, když slyšel jméno svého nadřízeného. Na nevyřčený dotaz Jakub upřesnil, že spolu sedávali v jedné lavici a Jakub mu dával opisovat domácí úkoly...

Když všichni v pozdním odpoledni odjeli, řešil Honza s Majkou kardinální otázku: Vrátit se do zaostalého světa hned nebo to nechat na ráno? Jednodenní zpoždění už měli, tak se rozhodli vyrazit brzo ráno.

Dorazili do tábora ještě v ranním šeru, před budíčkem, přesto byli odhaleni. Na dohled od sebe stály dvojice strážných, projít nepozorovaně bylo nemožné. Na otázku, co se děje, jestli je to kvůli nim byli odkázáni na poručíka. Přesto by bylo vhodné počkat, až sám vyleze ze stanu, neboť šel spát nad ránem. Honza s Majkou uposlechli rady a posadili se na lavici u kuchyně. Jeden z kuchařů jim donesl kaši s medem a s poznámkou, že to určitě potřebují. Koukali na něj udiveně. Problém vysvětlil Kuba, který přišel odněkud z lesa:

„Když jste se dlouho nevraceli, musel jsem si vymyslet nějakou historku.“

Bohužel mě nenapadlo nic lepšího, než vás dva prohlásit za náruživé milence, kteří když se dají do díla neznají dne ani hodiny. Samozřejmě je potom dlouhý spánek.“

Majka se culila jako sluníčko a Honza nad tím mávl rukou. Na nějaké pověsti mu nezáleželo. Horší byly další zprávy.

„Mlejnek se probudil a trval na tom, že se musí nález oznámit výš. Sebral profesora Mahlsteina, majora, ten k výpravě přiřadil třicet ostřílených vojáků a vyrazili do Brna. Při odjezdu vydal příkaz k nepřetržitému hlídkování... Co se děje“

Na jedné straně paseky vypukl poplach. Skupinka vojáků, doposud poklidně posedávající na kládách uprostřed, se zvedla a poklusem zamířila k místu poplachu. Kuba nakrčil nos:

„To se mi nějak nezdá. Při útoku z té strany mají slunce v očích, to bude nějaký podraz.“

Na potvrzení jeho slov se od nedaleké dvojice, napůl schované za křovím, ozvalo zdušené zachroptění. Kuba s Honzou vyskočili a hnali se k hlídce. Zbýlý voják se právě bránil dvěma útočníkům a z lesa vybíhali další. Kuba s Honzou do toho vpadli jako uragán. Ti dva útočící bandité ani nevěděli, kdo je skolil. Pak se všichni tři otočili k útočníkům z lesa. Ti na okamžik zaváhali, což se jim stalo osudným. Kuba skočil dopředu a mávl ledabyly mečem. Poslední výtvar kováře Petra slavil žně. Skoro vodorovně letící meč nebral ohledy na nějaké krky a hrudníky, zastavil se až ve třetím těle. Vlastně to vypadalo i romanticky - tři rudé pulzující fontány krve. To stačilo, aby se zbylá dvojice banditů obrátila na ústup. Málem se jí to povedlo, ale v tom Majka vykřikla:

„Honzo, Kubo, sejměte je! Je to Fučík s nějakým Arabem!“

Kuba s Honzou vyběhli a sekli utíkajícím po nohách. Oba utíkající se s výkřikem skáceli, ale obránci se s tím nespokojili. Dvě rády mečem naplocho ty dva ničemy uspaly. Nic již nebránilo je odzbrojit a svázat. Také rozruch na druhé straně tábora ztichl, pak přiběhl posel a hlásil, že všichni bandité byli pobiti. Poslův zrak náhle padl na svázaného Fučíka. Chvíli na něj zíral, pak si odplivl a prohlásil:

„Nojo, hajzl zůstane hajzlem. To bude mít major radost, až ho uvidí. Jak to vidím, půjdeme s předstihem stavět šibenici...“

Kuba se na něj obrátil:

„Sežeňte poručíka a pár chlapů se sekerami, potřebujeme postavit klícky pro ty dva ptáčky. Musíme se postarat, aby nám neulétli!“

Posel pokýval hlavou a odběhl. Během chvílky dorazil poručík, Fučíka neuznal pohledu, ale sklonil se nad Arabem. Po chvíli se narovnal a prohlásil:

„Ten ksicht mi připomíná někoho z oběžníků. No nic, počkáme na majora, ten má pro tyto věci lepší čich.“

Klece byly již skoro hotové, když se Arab začal probírat. Nejdřív jen zblble koukal, než zjistil, že je svázaný. Pak začal svou hrdelní arabštinou ječet a nadávat.

Kuba naklonil hlavu a pozorně naslouchal. Pak na zajatce vychrlil jednu jedinou větu. Zajatec se zarazil, zbledl, ale zmlkl. Honza se udiveně podíval na Kubu a polohlasně se zeptal:

„Od kdy umíš arabsky?“

Kuba rovněž polohlasně odpověděl:

„Měli jsme v děcáku skoro rok jednoho palestinského kluka. Táta se mu odpálil někde v Rakousku ve vlaku, máma mu trčela ve vězení a babička, která se o něho v Česku starala, zemřela. Tak skončil u nás. Podrobnosti později, teď musím k poručíkovi.“

Odkráčel pár kroků a zahlásil:

„Umím trochu tu jejich hatmatilku. Ten zajatec vyhrožoval, že nás všechny zabijí. Ne on, ale někdo jiný. Radil bych vytvořit hlídky, ať pročešou i větší okolí.“

Poručík se usmál a prohlásil:

„Vás je na kaprála škoda. Až se vrátí major, doporučím mu vaše povýšení na podporučíka. To s těmi hlídkami je dobrý nápad, tak si to vezměte na starost. Mimochodem, co jste mu řekl, že tak zkrátí?“

„Nic moc, jen když bude vyvádět, tak ho nechám sežrat za živa divokými prasaty. Když nemají nějaký speciální pohřeb, tak se nedostanou do nebe. A prase je pro ně extra fuj nečistě zvíře, tak by to bylo tuplem.“

Poručík se zachechtal, ale pak se zeptal:

„A kde byste sehnal nějaký divoký prase?“

Kuba s klidnou tváří odpověděl:

„Jak je teď rybník bývala bažina. Tam bylo pár stop a kus rozrytého a zvaleného bahna. To dělají jen divoká prasata...“

Honzovi však stále něco vrtalo hlavou:

„Poslouchej, Kubo, proč jel Mlejnek s doprovodem do Brna? Není Praha hlavní město a blíž?“

Kuba zachmuřeně pronesl:

„Jo, bejvávalo. Praha bylo hlavní město a proto skončilo tak, jak skončilo. Nejdřív musulmani zlikvidovali vzdělanost v podobě Univerzity Karlovy, pak ji po nějaké rebelii srovnali se zemí celou. Navíc ji museli zničit sami Pražáci, kdo se pokusil z toho vyvléct, toho podržili a nechali ležet na místě pro výstrahu ostatním. Po osvobození se vláda potulovala po zemi, nakonec skončila v Brně na Špilberku. Bohužel nahoře, ne v kasematech.“

„Takže Brno je teď hlavním městem? Čeho vlastně?“

„Jmenuje se to Českomoravská země a máš pravdu, Brno je hlavní město.“

„A Slovensko?“

„To taky neexistuje. Existuje Felső-Magyarország, neboli Horní Uhry s nevýznamným zastoupením v Parlamentu v Budapešti.“

Honzovi došla ještě jedna věc:

„Hele, Kubo, když Mlejnek odjel nahlásit nález na nějakou vládu, máme pro ně nějaké ubytování, pokud se někdo přijede podívat?“

Kuba se uchechl:

„Víš, že mě to už taky napadlo? Poslal jsem několik vojáků do pevnůstky, ať uklidí pár ložnic mužstva. Pro páprdy z vlády to bude až moc dobré ubytování...“

Po těchto slovech se otočil a šel organizovat průzkum okolí. Vojáci vyrazili v šestičlenných skupinách různými směry. Poručík seděl na schůdkách u kuchyně a jen pozoroval, jak to Kubovi jde. První skupiny se začaly trousit se soumrakem, ostatní, až na jednu, v krátkých intervalech po ní. Žádná nic podezřelého nenašla. Poslední skupina přišla chvilku před půlnocí a způsobila v táboře hotový rozruch. Jednak měla dva raněné, naštěstí jen lehce, a také přitáhla kořist a tři zajatce - chlapa s rozbitými ústy a dvě ženské zabalené do tmavých hadrů. Ti byli svázáni dost neobyčejným způsobem - klacek vodorovně přes ramena a němu byly přivázány ruce u zápěstí, lokte a ramene. Velitel skupiny pak hlásil poručíkovi:

„V malé roklince měli několik přístřešků z větví, ale bylo jich tam jen šest. Chvíli jsem zvažoval, že pošlu pro posily, pak jsem si všiml, že dvě jsou ženské. Poslal jsem Malého Honzíka s Josefem lesem okolo na druhý konec roklinky s tím, že mají zkusit trefit kamenem některého z nepřítel. On je Honzík obstojné práce. Taky jo. Najednou letěl vzduchem šutr a trefil jednoho přímo do huby. Samozřejmě se Honzík ukázal, ale hned zalezl do křoví. To už se na ně hnali ostatní muslimani. My jsme se jim hnali do zad, ženský začaly cosi ječet, takže se na Honzíka s Josefem hnál už jen ten s rozbitou hubou a ostatní se obrátili proti nám. Tady musím poděkovat Kubovi a Honzovi za jejich výcvik, ti tři se rvali jako ďáblové. Do toho se motaly ty jejich ženské, až si je vzal na starost Franc a zneškodnil je. Jinak by nám snad i oči vydrápaly. Mezitím Honzík s Josefem zpacifikovali svého útočníka, načež těm našim třem vpadli do zad. Vzdát se nechtěli, museli jsme je zabít. Nechávat jsme je tam nechtěli, tak jsme odtáhli kus do lesa a tam jen zaházeli větvemi. Zvířátka chtějí také jíst... Co zbylo, nese osel, který také patří ke kořisti.“

Poručík nešetřil chválou, jak mužstva, tak i jeho velitele za strategické uvažování. Kus pochvaly se dostalo i Kubovi s Honzou za výcvik. Nakonec je poručík poslal spát a nařídil hlídání zajatců ostatním, kteří za sebou neměli tak namáhavý výpad. Vše ostatní mohlo počkat do rána.

Ráno se přihnal na zpěněném koni posel, že páni profesoři spolu s několika lidmi z vlády jsou na cestě k táboru, tak ať počkají s jakoukoliv činností, až dorazí. A taky jo. Chvíli před desátou se objevilo čelo průvodu. Dvacet jezdců pod vedením majora Ulmana, pak dvě bryčky s profesory a členy vlády, následované zbytkem vojáků. Shodou okolností projely bryčky malým seřadištěm a zarazily se až u klecí s Fučíkem a arabským zajatcem. Profesoři jim nevěnovali pozornost, ale pánové z vlády valili oči. Pak projevili přání podívat se zblízka, koho tu vlastně ulovili. Araba vyvedli z klece, aby se vláda mohla pokochat. Arabský důstojník využil situace,

začal sebou mohutně cloumat, až si uvolnil pravou ruku. Bleskurychle sáhl dozadu za opasek, ale tenký dlouhý nůž už nestačil použít. Kuba zúročil svoje zkušenosti z kurzů sebeobrany, které absolvoval i vedl. Důstojník stál na špičkách, sípavě dýchal a vypadal, že mele z posledního. Kuba ho držel za zkroucenou ruku a jen nad ním kroutil hlavou.

„Tak ty prý jsi elitní Alláhův bojovník, jo? To i moje sestřička umí víc. Navíc, co dělá elitní Alláhův bojovník tak daleko za frontou? Profesore, jaká je odměna za dopadení muslimanského špiona?“

Profesor Mlejnek jen zíral.

„To byl krásný zákrok! Jak jste to udělal? No, to je zatím jedno. Za dopadení nějakého zapomenutého či skrývajícího se muslimana je pět set zlatých korun. Za aktivního dva a půl tisíce. Za tohohle nevím, ale odhadl bych to na deset tisíc.“

„To je hodně nebo málo?“

„Za stovku se dá dva měsíce velmi slušně žít.“

Major Ulman se přišel podívat blíže na zajatce.

„Víte, koho jste ulovili? Toto je šéf muslimanských špionů! Neznám nebezpečnějšího člověka! Umí se výtečně přetvařovat a je velmi zákeřný! Kolik lidí ho nakonec zmohlo? Pět? Šest?“

Když se dozvěděl, že na Araba zbyl Kuba, protože se Honza zabýval Fučíkem, jen pokýval hlavou. Pak se otočil ke Kubovi:

„Pane Jakube, bude z vás malý boháč. Za toho chlapa je 75000 zlatých korun za živého a 25000 za mrtvého. Jak vidím, je živý. Budete si ale muset dojet do Brna a předvést zajatce. To víte, úřední šiml... I když... Máme tu několik pánů z vlády, určitě sepíší vhodnou formou potvrzení o nároku na odměnu, že?“

Ozvalo se mnohohlasé souhlasné ujišťování. Major jen pokývnul hlavou, tím pustil Araba z hlavy, ale byl před ním další problém:

„Fučíku, jak dlouho se paktujete se nepřítelem? Nemusíte odpovídat, tipnu si. Není to náhodou od té doby, kdy váš oddíl padl do muslimanské léčky a vy jste se jakoby zázrakem zachránil, když jste si byl odskočit do houští? Ač jste si myslel, že nepřežil nikdo mimo vás, opak byl pravdou. Zachránil se ještě šikovatel, který sháněl do houfu zatoulané kozy od trénu. Ten si dobře pamatoval, jak jste se před muslimanama plazil a škemral o život a nabízel, že prozradíte vše, co víte.“

Na chvíli se zahleděl na seřadiště, kde několik mužů se sekýrami dokončovali šibenici. Pak pokračoval:

„Jak se koukám, moji muži mě již znají. Na seřadišti stojí úplně nová šibenice,. Mám pocit, že budete mezi prvními, kdo ji použijí. Za nesplnění rozkazu v bojové situaci, za paktování se s nepřítelem a za vraždu mých vojáků vás odsuzuji k smrti oběšením. Stětí hlavy, jak se to obvykle dělá u vojáků by byl pro vás moc nóbl konec. Pořádně ho i s tím muslimanem hlídejte, ať je nehoníme po lese, když už přišli sami na návštěvu.“

Přihlížející Majka tiše řekla Honzovi:

„To bylo rychlé.“

Majorův výtečný sluch ho opětovně nezklamal. Pohlédl na Majku:

„Milá Majko, co byste s takovými chtěla dělat? Zavřít do vězení, odkud mohou uprchnout a páchat dále ty svoje alotrie? Navíc, tento člověk zradil svůj národ, který se přísahou zavázal ochraňovat.“

Majka se majorovi jen mírně uklonila, načež vysekla pukrle jako šlechtická dcera. Major se mírně usmál a odkračel. Už to vypadalo, že divadlo skončilo, ale od vozu se ozval nepříjemný hlas:

„Kdo je ta... ehm... ženština? Nebyly markytánky zákonem zakázány? Ať je to kdo chce, nechci ji tady vidět. Vyhod'te ji z tábora!“

Major se zarazil v půlce kroku, pak se otočil k vozu:

„Pane poslanče, být vámi, šetřím slovy. Nevíte, o koho se jedná...“

Hrubý hlas ho přerušil:

„Vidím ušmudlanou couru. Platí, co jsem řekl!“

V Honzovi se vzedmula veškerá frustrace posledních dní. Dvěma kroky byl u vozu, hrábl dovnitř, zaťal pěst na kravatě i náprsence a vyvlekl muže ven. Tam ho sice postavil na zem, ale je proto, aby se muž po facce svalil na zem jako žok. Honza se postavil nad muže a vztekle syčel:

„Ta žena je moje manželka před Bohem i před lidmi. Vy jste ji právě hrubě urazil! Žádám satisfakci!“

Muž na zemi začal ječet:

„Majore, okamžitě ho zatkněte, vztáhl na mě ruku! Toto si nenechám líbit, nařizuji popravu na zítřejší ráno! Tak co je, nestůjte tam jako solný sloup!“

Major se nevesele usmál:

„Já vás varoval. Ten muž je jeden z mých poddůstojníků a vy jste právě velice hrubě urazil jeho zákonitou manželku. Pokud vyžaduje satisfakci, musíte mu ji dopřát. Jde o jeho důstojnickou čest. Doporučuji, pane poslanče, abyste se dále neztrapňoval a přijal. Navrhují facky do první krve, ať to máte rychle za sebou.“

Muž na zemi zbledl, zrudl a vypěnil:

„Fackovat? Mě? Šlechtice? V žádném případě! Navrhují souboj na šavle, teď hned!“

Major si jen povzdechl a k přihlížejícímu Honzovi jen prohodil:

„Pokud možno ho nezabíjej, buď tak hodný.“

Zvěst o urážce ranhojičky Majky a o nadcházejícím souboji se bleskurychle rozšířila. V mžiku bylo prostranství plné, jen soubojový kruh zůstal volný. Po něm si pyšně vykračoval Honzův soupeř a pošvihával nádherně vypracovanou šavlí. Uprostřed kruhu stál major a vydával poslední pokyny. Zavolal soupeře, postavil je čtyři metry od sebe. Chvilí čekal a pak dal pokyn k zahájení boje. Poslanec vyrazil kupředu s ječivým výkřikem a chystal se bodnout. Bylo to jeho oblíbené zahájení,

výkřik většinou soupeře vyděsil. Ne tak Honza. Ten si počkal, dokud poslanec nebyl dostatečně blízko a potom přes ruku jemně cvakl do soupeřovy šavle. Poslušna zákonů akce a reakce šavle změnila směr a zabodla se do země. Pan poslanec by se jistě uplatnil jako kejklíř, neboť vytvořil báječný přemet, ukončený nedůstojným žuchnutím na zem. To si nenechal Honza ujít a v rámci bojové psychologie pronesl k ležícímu muži:

„Říkal jste, že chcete bojovat, a zatím se tady válíte po zemi!“

Od přihlížejících se ozvaly salvy smíchu. To vybudilo poslance natolik, že vyskočil jako srnka. Už se nevrhl bezhlavě na Honzu, ale začal ho pomalu obcházet. Sem tam naznačil výpad, na který Honza odpověděl mdlým naznačením krytu. Pak se poslanec odhodlal dotáhnout naznačený výpad až do vítězného konce, neboť Honza již jen postával a tvářil se znuděně. K překvapení pana poslance stačil Honza nejen uhnout, ale i poslanci nastavit nohu, takže ten opětovně ryl nosem v zemi. A další Honzův proslov:

„To by mě zajímalo, co je na té zemi tak zajímavého!“

Další smích davu. Další vyskočení, další obcházení, tentokráte na opačnou stranu. Poslanec naznačil další výpad, pak přišel s novinkou, kterou se naučil poměrně nedávno, takže ji většina šermířů neznala. Bod šel do prázdna, ale poslanec neuskočil, ale začal se plynule otáčet okolo osy a šavli táhl za sebou. Tím dostane meč díky rotaci velikou průraznost, které nic neodolá. Taky však narazila kosa na kámen, vlastně špice Honzova meče na poslancovu šavli kousíček od záštity. Ozval se trhavě pukavý zvuk, jakým umírají kvalitní zbraně. Čepel se zabodla o kus dál do země, poslanci zůstal jen asi palcový kus. Honza se k němu otočil zády a odcházel. Poslanec třesl oči na zbytek šavle, pak ji pustil na zem, vytáhl od pasu dýku a rozběhl se za vzdalujícím se Honzou. Ten zaslechl dupot, otáčel se, ale major zasáhl dříve. Prakticky jen namířil meč, o ostatní se postarala setrvačnost. Poslanec, oči upřené jen na Honzu, najednou zjistil, že stojí, nemůže popadnout dech a z hrudníku mu trčí meč, který drží major. Pak začal vykašlávat krev, podlomila se mu kolena a sklouzl z majorova meče. Ještě něco zachroptěl, pak vyvrátil oči a jeho dech se vytratil.

Major sklonil zkrvavený meč, rozhlédl se po ztichlém prostranství a pak zvučně prohlásil:

„Pohana byla smyta krví. Souboj proběhl podle pravidel, pan poslanec byl odzbrojen. Tím souboj skončil. Já jsem jen musel zamezit zákeřnému útoku. Kdo bude tvrdit něco jiného, je lhář. Skončil jsem. Mužstvo rozchod, ostatní pány prosím ke mně do kanceláře.“

Otočil se a s přáním, aby se nenašel další blbec, odcházel. Vojáci se trousili ke stanům, Honza s Majkou k lazaretu, pánové z vlády se tiše šourali za majorem. Jediný Kuba se odvážil zavolat na majora, že je tady ještě problém s třemi zajatci, které přivedla hlídka prozkoumávající okolí. Major se poslušně vrátil ke Kubovi,

načež mu řekl:

„Já vás budu muset skutečně povýšit, jak říkal poručík Neimann. Jeho povýším na kapitána a vy půjdete na jeho místo. Budete mít vlastní odpovědnost, ať se se vším nemusíte obracet na nás. Připravte se, vyhlásím to zítra při nástupu. A teď se půjdeme podívat na zajatce.“

Nechal si povyprávět, jak to celé proběhlo, i on pochválil velitele hlídky s tím, že zítra bude pochválen veřejně při nástupu a pak se konečně dostal k zajatcům. Tam projevil mírné nadšení, když v muži s rozbitými ústy objevil hledaného muslimanského důstojníka. Jelikož to byl nepřítel a byl dopaden se zbraní v ruce, skončí zítra na šibenici hned po Fučíkovi a muslimanském špionovi. S ženami se odmítl zaobírat, předá je pánům z vlády, v jednom z oběžníků bylo cosi o převýchovných táborech pro ženy, tak ať se o ně postará vláda. A jelikož se už zešeřilo, odmítl se zabývat čímkoliv jiným.

Sepsané poklady

Druhý den bylo pošmourno, ale nepršelo. Major vyhlásil slavnostní nástup na počest pánů z vlády. Při té příležitosti udělil veřejnou pochvalu hlídce, která porazila nepřátelskou skupinu. Jejím veliteli pak připadla poukázka na odměnu za dopadení hledaného nepřátelského důstojníka. Jako další bod programu bylo povyšování. Jak major slíbil, povýšil poručíka Johannese Neimanna do hodnosti kapitána a na takto uprázdněné místo povýšil pana Jakuba Schwerta. Mužstvo oběma provolalo slávu, Jakobovi o chloupek radostněji a mohlo se přistoupit ke zlatému hřebu nástupu, k věšení zločinců a nepřátel. A ač byla šibenice festovní, měli být odsouzení popraveni postupně. Jako první přišel na řadu šéf muslimských špionů, hned další po něm muslimský důstojník. To již Fučík nevydržel a s hysterickým jekotem padl na zem, svíjel se jako v posledním tažení, načež se pokusil odplazit se pryč. Major jen pokývl, Fučíka se ujali dva muži a napůl ho donesli, napůl dovláčeli pod šibenici. K ještě větší ostudě se Fučík strachem pomočil a pokálel, takže hrozně smrděl. Major měl sice přichystán malý proslov, ale vzhledem k situaci od něho upustil. Další nesnáz spočívala v tom, že se Fučík odmítal postavit na špalek pod smyčkou, a když ho vyzvedli, okamžitě spadl. Toto již nebyla poprava, to byla komedie. Nakonec zasáhl čerstvě jmenovaný poručík Schwert, dal Fučíkovi svázat ruce a za ty ruce ho nechal vytáhnout do vhodné výše. Mávání hlavou nebylo Fučíkovi nic platné, smyčka se usadila na jeho krku. Pak muži, kteří stále drželi lano k Fučíkovým svázaným rukám, na povel lano pustili. Poslední ječivý výkřik utnutý v půli, zachroptění, chvilka zmítání a bylo po všem.

Po nástupu šlo mužstvo na snídani a Honza odchytil Kubu:

„Poslouchej, kde jsi přišel k tomu jménu? Pokud vím, tak ti dali v děcáku jiné, takové hloupé...“

„No, on to vymyslel major. Před nástupem jsme to probírali a i on uznal, že příjmení Kuřátko by v této situaci vypadalo hodně nezvykle. Nakonec si vzpomněl, že na kadetce měli učitele nauky o chladných zbraních, a ten se jmenoval Schwert, což je česky Mečír. Tak jsem nyní poručík Schwert.“

Dopoledne odjeli také pánové z vlády, poté, co nakoukli do nalezeného úkrytu a viděli ty bedny písemností. Vezli sebou i obě zajatkyně, které se do bryčky nyní krásně vlezly, když ubyl roztahovačný hrabě poslanec. O oné události byl sepsán úřední zápis ve dvou vyhotoveních, jeden vezli pánové sebou, druhý odpočíval ve spisech u majora.

Pak byl konečně úřední šiml nakrmen a mohl jít s pokojem přežvykovat a trávit. Pro oba profesory tím začínala perná práce, neboť již nic nebránilo ve zkoumání písemností. S velkou slávou, neboť u toho byly přítomny manželky a dcerunky, velení i pár zástupců vojáků, otevřel profesor Mahlstein tu správnou mříž a s profesorem Mlejnkem vešli dovnitř. Po chvíli dohadování zvítězila první krabice

v prostřední polici vlevo, také, proto, že byla zelené barvy oproti ostatním šedým. Byla odnesena vedle do studovny a otevřena, načež se ukázalo, že jde o rejstřík s podrobným popisem, co která krabice obsahuje. V každé takové krabici jsou balíčky s popisem, co všechno je zapotřebí znát k dokonalému pochopení informací v balíčku obsažených. Pro ukázkou byly popsány požadavky potřebné k výrobě sekery:

- těžba a zpracování dřeva;
- těžba a zpracování uhlí nebo výroba dřevěného uhlí;
- těžba a zpracování železné rudy;
- znalost kovářské práce pro ruční, malosériovou výrobu;

Oba profesoři si přizvali majora a zahloubali se do seznamu, čímž pro ně přestalo okolí existovat. Jako první se začaly nudit dcerunky, pak matinky, které musely zvýšit hlas, aby profesora Mlejnků vytrhly z tranzu a oznámily mu odchod. O zbytek se postarali novopečený kapitán s novopečeným poručíkem. Ti si pak s Honzou sedli na kládu v roklince a vychutnávali klid. Honza si vzpomněl na poznámku, co Kuba jednou utrousil a hned se zeptal:

„Ty, Kubo, ty jsi chtěl nějak zakamuflovat tuhle roklinku, ne? Teď se už můžeš rozhodnout sám, už jsi šarže...“

Kapitán ožil:

„Nad tím jsem už také uvažoval, řekněte, co jste vymyslel vy.“

Kuba se podrbal na hlavě:

„No, ono mě to napadlo, když zradil Fučík a dotáhl ty Araby. Něco jako poslední úkryt. Představte si středem roklinky dvě stěny z kamení a vepřovice, dva metry od sebe, aby tvořily chodbu. Esovitě zakroucenou, aby z jednoho konce nebylo vidět na druhý. Zastřešení z klád a klacků, přes to větve a zaplácané tou hmotou, co se s ní těsnila hráz. U východu z roklinky pořádná pevná vrata. To celý zase zaházené lesním nepořádkem, ostružinami, všelijakým trnitým houštím. Nějaké ostružiny upevněné i na vratech, aby nebyly přímo do očí.“

Kapitán Neimann mhouřil oči, jak si představoval výsledek, pak se bujaře rozchechtal:

„Naprosto báječné! Ještě pár takových nápadů a budete taky kapitán, poručíka uděláme tady z Honzy. Tak se zvedejte, práce to bude jak na kostele!“

Když se podařilo profesory přesvědčit, že by se mohli občas i najíst, čekalo je venku překvapení. Nad schůdkami k jeskyni se již tyčila lomená střecha z klád, propletená klacky a šlahouny ostružin. Na ni navazovala klikatící se dvojice kamenných zídek, zatím vysoká jen po kolena. Podobná stříška jako u jeskyně překrývala otevírací mechanismus. U východu ze soutěsky se rýsoval náznak masívní brány. Kousek od soutěsky prohrabávalo několik mužů jámu napůl plnou

jílovitého bahna, vedle hromady jehličí vznikala finální výrobek, již známá hmota, kterou Kuba použil na utěsnění hráze. Touto hmotou se lepily kameny ve stěnách. Stavba zdí z vepřovic byla zamítnuta po rozumné námitce, co s takovou stavbou udělá první déšť, navíc když bude zatížená. A tak se trojice vojáků trousí po okolí a přinášejí do tábora různé balvany a kameny, co se oddrolily ze skalních stěn.

Major se po kapitánově vysvětlení ani moc nedivil, pouze podotkl, že měl něco podobného v plánu, ale Kubův nápad je propracovanější. Při té příležitosti se kapitána Neimanna zeptal na to, jak vychází Kuba s mužstvem, když je teď Kuba poručík. Odpověď ho překvapila:

„Jak to říct. Když vše šlape, jak má, je Kuba kamarád. Toho se hned pokusil zneužít jeden z těch horších. Kuba si ho odvedl kus do lesa. Nikdo neví, co mu řekl, ale když se maník vrátil, byl z něj naprosto vzorný voják. Když trochu haprovala spolupráce mezi pracovními skupinkami, Kuba se mírně naštvál a začal vrčet. To se stavěly do pozoru i obě manželky profesora Mlejníka. Zatím se ještě nenaštvál pořádně, a všichni doufáme, že se toho nedožijeme...“

Major si už po několikáté připomenout, že Kuba je vlastně příchozí z jiného světa, tak dokonale zapadl do své role. Vlastně to nebyla role. Kuba nic nehrál, Kuba žil. Od Honzy se major doslechl o Kubových trampotách v tom jeho světě. Zdálo se, že se Kuba narodil na špatném místě a až Honza ho přivedl tam, kam patří. Major si jen v duchu povzdechl: Dejte mi pět tisíc takových mužů a přeořu Evropu! Raději si šel sednout na lavičku u své roubenky. Tam ho také našel Kuba, když přicházel z obchůzky. Sedl si vedle majora a zeptal se:

„Pane majore, ehm, nezlobíte se, že jsem vás obešel a začal uvádět svoje představy do praxe?“

Majora to docela zarazilo, tak mu chvíli trvalo, než odpověděl:

„Milý Kubo, proto jsem vám dal šarži. Je to teď vaše práce, ale, pozor, také odpovědnost! A co že tak najednou?“

Kuba se chvíli ošival, ale pak se rozhovořil:

„Víte, majore, v mezích možností jsme začali dobře. Dům pro profesory, dům pro vás se sluhou a kuchaře, rybníček s čistou vodou... A jsme u prvního problému. Kuchaři se musí plahočit přes celý tábor pro vodu. Samozřejmě, najdou vždy dost ochotných rukou, které pomohou, ale je to určitá nesnáz. Mám v hlavě určitý plán, jak by se tenhle prozatímní tábor dal přeměnit na věde..., ehm, učenecké městečko. Potřeboval bych někoho protřelého, kdo se na něj podívá, až to někdy nakreslím, a zkritizuje, popřípadě schválí.“

Major dloho nepřemýšlel:

„Víte co, necháme planého teoretizování a půjdeme ke mě. V koutě zahálí, opřena o zeď, stolní deska. Pomůžete mě ji pověsit na zeď, něco na čmárání se také najde a můžeme začít budovat město. Jak se bude jmenovat?“

Nyní byl mírně šokován Kuba. Takovou vstřícnou reakci neočekával. Pak mu ale

došlo, že povýšením Neimana i jeho se major zbavil většiny práce, takže by se mohl i nudit. Pak ho něco škodolibého napadlo a tak majorovi Ulmanovi vesele odpověděl:

„To mě vůbec nenapadlo. Jak ho pojmenovat? Což takle Ulmanov. Anebo ho nazveme Ulm, vás jmenujeme starostou a budo to vyřešeno. Budete skutečným mužem z Ulmu, nejen jménem!“

Major se bouřlivě rozchechtal a Kuba se přidal. Nezvyklý zvuk vylákal z Mlejnkova domečku matinky i s dcerunkami. Ty se nyní tlačily ve dveřích a nevěřícně sledovaly dva chlapy na lavičce, jak se chechtají, mlátí se do zad a vůbec se nechovají dospěle, ale jako malí kluci.

Za necelý týden byla soutěska k nepoznání. Při pohledu shora vypadala jako nehluboký výmol zapadaný větvemi a zarostlý ostružiním, při pohledu z louky byly vidět jen popadané stromy, opřené jedním koncem o skálu. To byl dodatečný nápad kapitána Neimanna. Popadané stromy tvořily zástěnu, ukrývající vrata, aby nebyly na první pohled viditelné. Hned za dveřmi byl kamenný výklenek s několika petrolejkami a soupravičkou na rozdělování ohně. Přeci jen, chodba byla dost tmavá.

Tou dobou už byl nákres městyse Ulm, prozatím umístěný na stolní desce pověšené v majorově obydlí, mnohokrát přepracovaný. Kubovi s majorem se podařilo zatáhnout do diskuze i oba profesory, manželky profesora Mlejnkova i několik vojáků, kteří se o to začali zajímat. Název Ulm, žertem nadhozený Kubou, vešel ve všeobecnou známost a začal se tak nazývat i tábor. Tak byl major už teď skutečným mužem z Ulmu... Bral to s humorem.

Vyměřování nového umístění staveb se ujmul profesor Mlejnek. Ten v táboře omládl alespoň o patnáct let. Tak to tvrdily jeho manželky a nebyl důvod jim nevěřit. Čerstvý vzduch, pravidelná strava, i když k ní byl často donucen a hlavně pohyb se podepsalo i na nich. Zbavily se přibývajících tukových polštářků a za chvíli mohly dělat svým dcerunkám konkurenci. Ne, že by si nějaký voják na něco troufl, každý byl pod bedlivým dozorem ostatních. Každá z žen v táboře by mohla projít nahá táborem a jediným ohlasem by byl opatrný dotaz, jestli nechtějí něco na sebe.

Vyměřování spočívalo v tom, že profesor Mlejnek stál na kládě, aby měl přehled. Poblíž postávala jedna z manželek ve funkci zapisovatelky. Několik vojáků drželo rovné klacky, na pokyn je stavěli na určená místa a mezi nimi se proplétaly dcerunky a provazem s uzly označujícím míry měřilo různé vzdálenosti. Když vše sedělo, zapisovatelka zapsala naměřené hodnoty a tyče nahradily tlustší klacky, sekyrou zatlučené do země. Po takovém náročném úkolu si Mlejnkova rodinka posedala na kládu, cpala se uzeným s chlebovými plackami a oddechovali. Vojáci jim všem bez rozdílu nosili v miskách maliny, jahody či jiné dobroty.

Po nich nastupovala další četa, která terén srovnala aspoň trochu do roviny a udělala rýhy pro základové pásy. Ty byly z kamenů lepených už oblíbenou hmotou. Hlína ze základových rýh se tím hned zužitkovala, jehličí bylo volně dostupné pár kroků v lese, zbývalo jílovité bahno. To se těžilo v rybníčku v místě bývalého bahniska. Při tom došlo k události, která výrazně ovlivnila život v Ulmu.

Bahno se těžilo tak, že se nohama nahmatalo vhodné místo, tam se zapíchl větev jako znamení. Jinak to nešlo, voda byla zkalená a také její metrová hloubka nepřispívala k přehlednosti. Na označeném místě se pak těžilo ručním vybíráním kusů jílu. Pak, na kraji jílového ložiska, si vojín Vocásek o ostrý kámen rozřízl nohu. Majka se zdravotnickým vakem posedávala poblíž, protože o drobná poranění nebývala nouze. Toto však byl vážnější případ. Kamarádi donesli Vocásku na druhý břeh k Majce. Ta nad tím nadělením krčila čelo. Vocásek měl dlouhou ránu na šlapce nohy, skoro přes celou plochu. Bude ji muset srovnat, vyčistit a pak pořádně stáhnout, aby dobře srostla. Preventivně nalila do vojáka pořádný kus vodky, čímž mu otupila vnímání bolesti. Pak toutéž vodkou několikrát propláchla ránu a dlouho a po kouskách uvazovala ránu pruhy plátna. Nakonec obvaz, dotýkající se rány, navlhčila vodkou jak prevenci proti bacilům. Voják dostal přísný zákaz tu nohu jakkoliv namáhat. A jelikož ona sama nemohla stále sedět nad jedním pacientem, domluvila se s matinkami a vyžádala si nejstarší Mlejnkovu dceru Adélku, která jí už delší čas pomáhala s ošetřováním.

Při zkoumání, o co se to vlastně Vocásek poranil, se zjistilo několik zajímavých věcí. Těsně pod povrch vystupovalo skalisko s nějakou dírou, ve které byl napasovaný kámen. To by nebylo až tak zajímavá jako to, že okolo kamene tryskal pramínek ledové vody. Při pokusech pohnout s kamenem se tryskající pramínek zvětšoval či zmenšoval, až to kohosi přestalo bavit, vrazil do největší škvíry klacek a s pomocí kamarádů pořádně zabral. V klacku zapraskalo, od kamene se ozval skřípavý zvuk a v hlubinách země to zabublalo. Kámen vylétl ze svého uložení a vojáky rozhodil mocný proud vody. Všichni pak stáli okolo a vyjeveně zírali na nevídaný jev - kopec vody.

Tímto nenadálým přítokem se podstatně zvýšilo množství vody tekoucí přes hráz. Honza na to hleděl a přemýšlel nad možnostmi využití. Major byl rychlejší. Došel k Honzovi a řekl:

„S tím už by se dalo něco dělat, že? Nahnal jsem profesory do archívu, ať v zápisech urychleně najdou něco jednoduchého, ale účinného na využití vodní síly.“

Profesoři slavili úspěch. Již po třech dnech začala pod hrází vyrůstat stavba vodní pily. Ne, že by tato konstrukce byla úplně neznámá, ale popis obsahoval různé vylepšení. Jediný problém představovaly metrové pilové listy, pro ty ale major s několika vojáky odjel do kováren v Kolíně. Vezl sebou nákresy vodního hamru, který dával možnost kovářům podstatně zdokonalit a zjednodušit jejich práci. Tyto nákresy předal svému příteli Františkovi Střízlíkovi, který sloužil v Kolíně

jako oblastní policejní rada. Poseděli, popili, pomluvili každého a každou, na které si vzpomenu. Poté, co si pan rada Střízlík poslechl, co major dělá, projevil přání tato místa navštívit. Jako policejní rada mohl z titulu své funkce kamkoliv, přesto se raději domluvil předem. Major pokýval hlavou a zanaříkal nad dlouhými výrobními lhůtami i pro vojenské zásobování. Pan rada pochopil, listy byly urychleně vyrobeny a už čtvrtý den se mohli hotovit k odjezdu. Pan rada sebou vezl pět svých nejlepších mužů, které hodlal jako nevinné a nic netušící oběti předhodit Kubovi, aby je zkusil naučit se něco z jeho umění Jemné ruky.

Po odpoledním příjezdu se pan bezpečnostní rada Střízlík, který byl oproti jménu bodrý tloušťák, nechal provést po táboře a staveništi městyse Ulmu. Taktéž se dozvěděl, proč se městys bude jmenovat právě Ulm a předběžně gratuloval majorovi Ulmanovi ke zvolení starostou. Na závěr prohlídky mu ukázali Atlantský Archiv. Byl velmi překvapen zamaskováním, sám to tam považoval za opomíjený kout.

Druhý den byla v plánu ukázka umění pana poručíka Schwerta. Na tu se v táboře těšil každý, Kubovy a Honzovy souboje se pomalu, ale jistě stávaly legendami. Odpolední ukázka proběhla v pohodě, tady hlavně pro Kubu. Ten stál bosý, jen v kalhotách a haleně, uprostřed louky a nechal na sebe útočit. Policista se vždy s hurónským řevem rozběhl, mával rukama jako větrný mlýn, načež Kuba zamával rukama a soupeř se válel. Stejně to dopadlo, když na něj útočili dva. Teprve tři mu dávali zabrat, občas i nějakou slíznul. Major se usmíval, věděl své, akorát pan rada František nevěřícně kroutil hlavou. Jeden člověk doslova postupně sešrotoval pět jeho nejlepších policajtů a není na něm vidět skoro žádná únava! Jakub potom začal předvádět, že on do toho nevkládá skoro žádnou sílu, akorát usměrní nebo přesměruje útočnickovu setrvačnost. A když se podařilo jednomu učenlivému rváči dostat na zem svého kolegu, zářil pan rada František spokojeností. Po dvou hodinách tréningu začal dotyčný rváč nabývat sebevědomí a začínal přecházet do rutiny. Holt, měl na to buňky. Jakub navrhl, že na učení může obětovat ještě zítřek. Dnes už toho bylo dost, nerad by někoho přetížil. Ví že ostatní překypují adrenalinem, ale je to falešná síla. Doporučuje pořádnou horkou koupel, ta uvolní namožené svaly.

Druhý den začal Jakub lehkou rozcvičkou, dechovými cvičeními a pak se pustil do pokračování výcviku. V průběhu tří hodin odpadli tři policajti, zbylí dva se snažili z výuky pochytnat co nejvíc. Věděli, že taková příležitost se již nemusí opakovat, že prostě měli štěstí být v pravý okamžik na pravém místě. I pan rada František byl spokojen. Zbylí dva policajti již nyní vysoce vyčnívali nad obyčejné mužstvo díky tomu, co se právě snažili od Jakuba naučit. Ke konci už jen bojovali proti sobě Jakub pouze radil a opravoval. A nešetřil chválou, skutečně jim to šlo. Na úplný závěr přestal na chvíli dávat pozor, načež mu žáci pomohli na zem. Tím výcvik skončil. Pan policejní rada František byl nesmírně spokojen. Ti dva, co se naučili

nejvíc, budou povýšení a dostanou na starost výcvik dalších, zbylí tři budou občas vypomáhat a hlavně si již troufnou na nebezpečnější živly. Ve službě k nezaplacení!

Psi

Honza s Majkou se jednou za občas vytratili z tábora, aby zkontrolovali chalupu. Většinou se nic nedělo, běžné věci zvládal staříček buď sám nebo za pomoci souseda Petra. Jen jednou se jednalo o vážnou věc, to když si chalupu vyhlédl zlodějská banda těch o něco tmavších spoluobčanů. Petr se staral o koně v Rovensku, staříček musel na úřad, chalupa byla prázdná a nikde nikdo. Vetřelci měli smůlu, překazili dívence Magdaléně z Vlčat milostné dostaveníčko. Tři chlapi prolézali stodolu, když se od vrat ozval dívčí hlásek:

„Neděláte dobře, chlapi. A neříkejte, že jste se ztratili!“

Chlapi nejdřív ztuhli, ale při pohledu na spoře oděnou dívenku se jim vrátila odvaha. Šéf Fero se zachechtal a prohodil ke kumpánům:

„Bude se šukat! Dežo, Imre, podržte mi ji, ať se moc necuká!“

Oba se také zasmáli a začali se k ní přibližovat. Magdaléna si počkala, až ten bližší bude na dosah, pak sáhla vedle vrat do stínu. Když ruku vytáhla, držela v ní dlouhou okovanou tyč. Dežo měl najednou pocit, jako kdyby byl zpět ve vězení a policajti si na něm vybíjejí pendreký zlost. Imre viděl neslavný konec partáka, tak vytáhl břitvu, takže místo ran do kolena, hlavy a rozkroku začala Magdaléna jeho pravou rukou. Rána to byla parádní, podle zvuku nevydržela kost. Imre začal výt jako nakopnutý pes a nebyl k utišení. Šéf Fero na nic nečekal, otočil se a pokusil se zdrhnout vrátky na hnůj. Málem se mu to podařilo, pak mu ale pravá noha zajela do hnoje až po koleno. Tělo však pokračovalo v pohybu, takže se koleno muselo přizpůsobit. Zároveň však působilo jako brzda, takže sebou Fero praštil do hnoje.

Když se trojlístek probral, zjistil, že všichni sedí zevnitř žebříňáku, každý obkročmo okolo své žebřiny nohama ven. Ruce byly zlehka na několika místech přivázaný k hornímu bidlu, takže se bradou o něj opírali. Museli tak sedět hezky vzpřímeně. Už je z této nepřírozené pozice začalo bolet v zádech. Před nimi na mlatě byly naházeny na hromádku všechny věci, co měli po kapsách. Přebírala se v nich ona dívčina spolu s nějakým klukem. Fero nevydržel jako první:

„Hej, čo to robíte? To sú naše veci!“

Dívenka se k němu otočila a s pochybnostmi v hlase se zeptala:

„Myslíš?“

Fero vzkypěl:

„Ja to viem! Okamžite nás odvažte a nič sa vam nĕstane!“

Dívenka se rozchechtala:

„Právě naopak! Zůstanete přivázaní, abyste neubližovali sobě ani jiným.“

Fero rozhořčeně zařval:

„My si vás najdĕm!“

Usmívající dívenka vytáhla z hromádky peněženku:

„Copak to tu máme? Podle občanky jsi Ferenc Balog, 23 let, ženatý. A taky

adresa. Takže ty jsi dohledatelný, ne my. Co tu máme dál? Hledíme, průkaz ZTP. Nevypadáš na to. Ty dětičky na fotkách, to jsou tvoje? Zajisté své dětičky miluješ, že?”

Po těch slovech Fero zbledl a jen hlesl:

„To byste si nedovolili...”

Dívěnka však pokračovala:

„Ty buď rád, že nevíš, kdo jsou moji rodiče a co vše mi projde, jinak by ses posral hrůzou. Máš vlastně štěstí, že mám dnes dobrou náladu, takže vás nechám jít jen s menším ponaučením. Vyhlásíš mezi svými kolegy, že tohle místu je nedotknutelné. Uvědom si, že jsi píchl ne do vosího, ale do sršního hnízda. Cokoliv se zde stane a půjdu automaticky po tobě, protože to budu považovat za podraz, v nichž si tak libujete. A teď k věci: Nejdříve vás upravíme, abyste odpovídali krycí historie.”

Kluk se zvedl a na každého vylil kýbl studené vody, pěkně pomalu, aby byly jejich šaty pořádně promočené. Dívěnka je pak pocákala z láhve něčím tmavým, podle vůně to byl rum. Z přivázaných nikdo nic nechápal, ale dívěnka podala vysvětlení:

„Pod vlivem alkoholu jste špatně odbočili ze silnice. Když jste to zjistili, pokusili jste se otočit a vrátit se na silnici. Blbě jste si to vypočítali a auto skončilo v požární nádrži na návsi. Tak tak jste se dostali ven, veškerá zranění vznikla při nárazu a následných událostech. Proto jste mokří a smrdíte rumem. Tuto historku budete opakovat záchrance, popřípadě i policii. Teď se odebereme na návěs k nádrži, kde vás již čeká vaše auto.”

Trojice se pod bedlivým Magdaléniným dohledem dopotácela k nádrži. Tam Fero vyfasoval svůj mobil, aby si zavolal o pomoc. Odříkal historku, načež mu byl mobil po zpětném volání odebrán. Trvalo to třináct minut, než se zdálky začala ozývat siréna a přibližovat se. Magdaléna vrátila majitelům mobily a s partákem zmizela v lese za nádrží. Na kraji lesa se ještě otočila a chvíli je sledovala. Už si na nic netroufli.

Když se to dozvěděl advokát Jakub, jen kroutil hlavou. Pro jistotu rozhodil sítě, ale nenalezl nic podstatného, jen nějaké zkazky o zázračném polepšení jisté cikánské partičky grázlů. Na přímý dotaz Magdaléna odpověděla:

„Jistě znáš termín Zlatá mládež. Rozmazlené dětičky zbohatlíků se scházejí v partách, kde vyvádějí věci hodně přes míru. Satanismus, pedofilie, mučení, na co si vzpomeneš. Sem tam se někdo z takové party trhne, aby ho vzápětí spolkla jiná, ještě horší. My s Richardem jsme měli neskutečné štěstí, že se nás ujali liberečtí šermíři a pomáhají nám odpoutat se od minulosti. Bohudík, v tomto případě případná recidiva přišla ve vhodnou chvíli a tiše odezněla.”

Jakub se moudře rozhodl do věci již nadále nešťourat, jen na onu událost

upozornil Honzu. Ten moudře pokýval hlavou, drobně upozornil Majku, ale ostatní nechal být. Za zkušenosti věděl, že podobné věci mohou skončit dvěma způsoby - buď si dotyční najdou větší partu a zkusí to silou, nebo to vzdají. Tady to vypadalo na tu druhou možnost. Podle zvěstí povedený trojlístek otočil, našel si užitečnější činnost a postupně zklidňoval i své okolí.

Honza s Majkou stáli před větším problémem. Seděli s Majkou po příjemné koupeli na lavičce u dveří, když se z lesa vybatolilo odrostlejší štěně feny německého ovčáka, obhlídlo stodolu, vejminek a zvenčí i chalupu, očichalo Majku i Honzu. Shledalo je uspokojivými, takže se jim svalilo k nohám a po psím způsobu prohlásilo Tady je to pěkné, tady se mi bude líbit. Jen tak mimochodem, něco k jídlu by nebylo? Přes rozsáhlé pátrání nikomu široko daleko nechybělo, takže dostalo jméno Sigrun po jedné z Valkýr a které se Majce děsně líbilo. Jenže, co teď s ním? Tady samotné zůstat nemůže, nastěhovat štěně na výminek ke staříčkovi taky nešlo, dle staříčkových vlastních slov: Jak tady dlouho ještě budu? Štěně si zvykne a najednou bác... Pak učinil soused Petr drobný návrh: Což ve vedlejším světě založit chov psů? Musulmani je vybíjeli, jak na ně narazili. Pro ně to bylo nečisté zvíře, které proklel samotný Mohamed, kterému se strážný pes při jedné z loupežných výprav zakousl do zadku a odmítl se pustit. Tím se problém přeměnil na otázku, jak štěně nenápadně dopravit na druhý svět. Nakonec to šlo jednoduše.

Při návratu spěchala Majka přímo k majorovi Ulmanovi, zatímco Honza se štěnětem čekal v lese. Major se trochu podivil nad uříčenou Majkou, při vypravování zvažněl:

„Pane majore, máme trochu problém. Honza čeká v lese se štěnětem feny německého ovčáka. Je to jedna z ras psů, která tady byla musulmany prakticky vyhubena. Honza si netroufá přivést štěně přímo do tábora, aby někdo nezazmatkoval nebo aby se Mlejnko vic holky nelekly.“

Major nelenil a vyhlásil mimořádný nástup celého tábora včetně civilních zaměstnanců. Dost lidí se divilo, že Majka stojí společně s Mlejnkovými, bez Honzy, vysvětlení přišlo vzápětí. Major krátce pohovořil o malém zázraku, protože se Honzovi s Majkou podařilo nalézt velikou vzácnost. To už všichni v hrobovém tichu naslouchali. Major pokynul a z lesa vyšel Honza. A vedle něj kráčelo zvíře, které mnozí znali jen z pohádek a legend. Honza se štěnětem se postavil vedle majora, který pokračoval v řeči:

„Máme obrovské štěstí, že tento tichý kout naší země zachoval toto krásné zvíře. Ano, toto je krotká šelma známá pod názvem pes. V tomto případě je to samička, odborně fena. Mysleli jsme si, že toto zvíře bylo musulmany zcela vyhubeno. Naštěstí, opak je pravdou. Předpokládáme, že ve vzdálenějším okolí se bude vyskytovat malá smečka, tento nedospělý kus nemohl sám přežít. Pozorně si toto zvíře prohlédněte, protože vydávám následující rozkaz.“

Major se odmlčel a v duchu si srovnával myšlenky:

„Rozkaz zní: Každý, kdo oznámí prokazatelný výskyt podobných zvířat má nárok na odměnu. Každý, kdo takové zvíře poraní nebo zabije, bude adekvátně potrestán. A nakonec, zbavuji pana Honzu všech povinností a zadávám mu úkol vypátrat a odchytit další takové zvířata, nejlépe obojího pohlaví. Pokud se to podaří, bude pověřen správcem Ulmského chovu!“

Štěně Sigrun mělo být ubytováno ve venkovním kotci, aby si pozvolna zvykalo. Dopadlo to úplně jinak. Mlejnkovy dcerunky tak dlouho hučely do tatíčka, až ten povolil na pár dní pobyt Sigrun v dívčím pokojíčku. Idylka skončila v okamžiku, kdy jedna z matek nakoukla v noci do pokojíčku. Dvě mladší dcerunky sdílely jednu postel a na té uprázdněné měla Sigrun z polštářů udělané hnízdo. Matinka ztropila poplach, dcerunky byly přísně pokárány a Sigrun putovala do kotce. Tam hrozilo jiné nebezpečí - Sigrun byla soustavně překrmována. Nakonec musel major vydat speciální rozkaz Krmení psa, který se týkal samotné Sigrun. Páni profesori sepsali učené pojednání, zčásti ze vzpomínek na dochované útržky informací, zčásti z Archivu, kde byly tyto informace roztroušeny jako poznámky v oddíle Stavby pro chov domácího zvířectva.

Honza, pověřený hledáním psí smečky, se na celé dny ztrácel v lese. Nepátral však po psech, ale ve svém světě využíval známostí advokáta Jakuba. Jezdil s ním po různých chovech, až se jim podařilo sehnat tři vysloužilé policejní psy, které jejich následní majitelé ještě nestihli rozmazlit a kteří se i snesli mezi sebou. K nim přibýly i dvě prvotřídní feny, vyřazené z aktivního chovu. Pár dní si smečka na sebe zvykala ve stodole u chalupy. Jednoho mladšího psa museli pro agresivitu vyřadit, zbytek se stal skutečnou smečkou.

Jednoho dne si Honza vyžádal pana poručíka Schwerta s tím, že narazil na slibnou stopu. Hned po poledni se přihnal do tábora poručík Schwert. Sháněl několik dobrovolníků, spíše starších, klidných, které nic nerozhodí. Vybral si jich šest a zmizel s nimi v lese. Tábor s napětím očekával, co se bude dít. Jako první se projevila Sigrun. Začala v kotci rozčileně ňafat a vrhat se na plaňkový plot. Z lesa se ozvala mnohohlasá odpověď. To vylákalo ven všechny. Ti sledovali triumfální pochod. Honza, Kuba a několik dalších mužů doprovázelo čtveřici nádherných psů, kteří byli jen zlehka přidržováni provazy okolo krku. Mnohým z přihlížejících běhal po zádech mráz. Vždyť do tábora právě přichází smečka zvířat, o kterých se tradovalo, že byli dávno vyhubeni a stala se legendami. Velebnost chvíle byla narušena Sigrun, které se konečně podařilo prodrat se mezi plaňkami, aby se mohla osobně zúčastnit té slávy. S radostným ňafáním se štěněcím klopýtavým během řítila ke čtveřici. Nejstarší pes varovně štěkl a Sigrun se pokusila urychleně zastavit. Nevládnutá koordinace pohybů vedla ke kotrmelci, po kterém skončila Sigrun mezi tlapami jedné z fen. Ta si vzpomněla na všechny potomky, které vychovala, očíhala Sigrun a pak ji packou převrátila na záda. Spolu s druhou fenou jí olizováním začaly dávat do pořádku dle jejich mínění naprosto zanedbanou srst.

Páni psi tomu zdánlivě nevěnovali pozornost, šilhající oči je však zrazovaly.

Jelikož vodní pila pod hrází rybníčku již jela ve zkušebním provozu a produkovala krásná prkna, byla stavba kotců pro psí smečku otázkou několika hodin. Podklady poskytl profesory zpracovaný oddíl zápisků Stavby pro chov domácího zvířectva. Ještě před setměním byli psi i feny ubytováni, každý si mohl vybrat svůj kotec. Sigrun se připojila k mladší feně, takže jeden kotec zůstal zatím prázdný. Zbývalo dokončit výběh, zatím byl jen zhruba naznačený zatlučenými kůly a mezi nimi nataženými provazy. Zdálo se však, že psi pochopili, oč se jedná a zůstávali v ohraničeném prostoru. V noci se Honza vzbudil nějakým zvýšeným pohybem v kotcích. Při kontrole zjistil, že prázdný kotec je již obsazen. Štěpánka, nejmladší Mlejnkova dcera nesnesla pomyšlení, že nebozí pejsánkové jsou vystaveni nepřízní počasí a rozhodla se jim pobyt zpříjemnit. Profesor Mlejnek byl dle jeho slov vzbuzen z krásného sna, následně byl požádán o uklizení dcery a zvýšení dozoru nad ní. Pláč nešťastné Štěpánky se mísil s žalostným vytím Sigrun. Posléze však přece jen nastal klid a obyvatelstvo tábora se mohlo v klidu dospat.

Dalšího dne naložil major profesoru Mlejnkovi na záda další úkol - v Archivu najít vše o chovu hospodářských zvířat, zvláště však psů. Profesor Mlejnek nelenil a hbitě přesměřoval úkol na profesora Mahlsteina. Ještě mu dal k ruce Štěpánku, které to ozřejmil jako součást trestu. Profesor Mahlstein si chvílku rval zbytky vlasů, nakonec se se Štěpánkou shodli a vytvořili sehranou výzkumnou dvojku, která hbitě dodávala podle požadavků raporty z Archivu. A že jich bylo! Kubovi i Honzovi vrtalo hlavou, co s tím kopcem vody, vyvěrající pod tlakem z díry ve skále. Doma by to bylo jednoduché - tvarovaná koncovka, vrty do skály na uchycení, rychle tuhnoucí vodovzdorný beton a bylo by to. Jak to ale zaonačit tady? Po bližším prozkoumání díry zjistili, že je skoro kulatá a vede minimálně metr rostlou skálou. Ideální by byla trubka z nějakého mírně pružného materiálu, která by se do díry tlakem nalisovala. Tehdy přišla výzkumná dvojka s nálezem popisu výroby vrtaného dřevěného potrubí, jestli by to mohlo být užitečné. Profesorovi bylo poblahopřáno, Štěpánka dostala od každého takový polibek, že se červenala ještě hodinu.

Major se opětovně vypravil do Kolínských kovo zpracujících závodů s požadavkem na výrobu speciálních nebozezů, které dokáží do dvoumetrového kmene udělat prostředkem díru deset nebo patnáct centimetrů v průměru. Po zkušenostech z minula zamířil přímo k panu policejnímu radovi Střízlíkovi, tak měl zajištěno přednostní zpracování své armádní zakázky. Jako obvykle, probrali co je kde nového. Ke konci se major pochlubil novým divem městyse Ulmu, neboli chovnou stanicí Ulmského psa. Pan policejní rada nadšeně vyskočil:

„To musím vidět. Abys rozuměl, kdosi z Mlejnkovy skupiny, co stále pokračují ve výzkumech, našel cosi o spolupráci lidí se psy. Psi se prý dají vycvičit na hlídání majetku, vystopování člověka jen podle kusu oblečení a podobně.“

Major také projevil zájem, tak pan Střízlík domluvil schůzku s lidmi od Mlejnka.

Ti přinesli mimo pár listů originálu, poškozeného vodou, i přepis toho, co se podařilo rozluštit. I oni projevíli nezřízené nadšení, když se dozvěděli, že bájní tvorové popisovaní v tomto dokumentu stále existují a že bydlí prakticky kousek od nich. Pak se jeden rozhovořil o jakémisi čeledínovi ze statku poblíž Kolína, který to se zvířaty umí natolik, že ho poslouchají i slepice a králíci, jestli by tento dobrý muž byl vhodným psím cvičitelem.

Na statku měli špatnou zprávu. Čeledín se nějak nepohodl s kočím ohledně starosti o koně. Kočí na něj vytáhl bič, čeledín po první ráně otočil a utekl. Již je to několik dní, nikde není. Navíc se ukázalo, že byl čeledín v právu, neboť kočí koně bil.

V Kolíně na ně čekal jeden badatel z Mlejnkovy skupiny, za ruku držel děvčátko odhadem třináctileté. Byla to jeho neteř, nyní sirotek. Žila s rodiči na malém statečku, starala se o zvířátka. Na otce spadl v lese strom, už si to ani nepamatovala. Její matku před nedávnem podupal zdivočelý býk, kterého napadly naštvané včely, kterým pobořil úl. Dovedl mu ji předevcírem obecní sluha, podle práva se o ni musí postarat on jako jediný příbuzný. To včerejší setkání díky tomu propásl, ale napadlo ho, když se Andulka celý život starala o zvířata, že by se snad mohla starat i o ty vzácná zvířata. Major se přímo zeptal děvčátka, jaká zvířata měla na starosti. Andulka pípla, že kozy, ovce, drůbež a mimo zvířat taky dědečka, ale ten loni v létě usnul a už se neprobudil. Majorovi neušel uštváný výraz starého mládence změněného na novopečeného vychovatele mladé dívky. Rozhodl se proto, že ano, Andulka by mohla být užitečná, ať se tedy sbalí a nachystá na cestu. Ukázalo se, že vše, co má se vlez do malého uzlíku, takže je nachystaná hned.

Že je Andulka malé nebojácné stvoření se ukázalo hned při odjezdu. Při pohledu na koně se jí rozjasnila tvář a bez varování se k nim rozběhla. Houfec koní se okolo ní shlukl, až se major zděsil. Nic se však nestalo, Andulka stála mezi koňmi, ti do ní jemně šťouchali nozdrami a ona je za odměnu hladila. Majorovi bylo od pohledu jasné, jak to dopadne u psů.

Andulku provizorně ubytovali u Mlejnkových dcerunek, byla jen o pár měsíců mladší než nejmladší Štěpánka. Pak ji major vzal za ruku a vedl ji ke psinci, kde už čekal Kuba. Andulka obhlídla plaňkový plot a pak ji zaujala zvířata uvnitř. Došla k plotu a zírala dovnitř. Štěně Sigrun si šlo očuchat dalšího, ještě neznámého, člena smečky. Andulka vypískla a honem se schovala za Kubu.

„Co... Co to je za zvíře?“

„Ty neznáš psa?“, zeptal se nevěřičně, aby si vzápětí vynadal. Pro muslimy je pes nečisté zvíře, takže je muslimové likvidovali, kde na ně narazili, až je v ovládaných územích prakticky vyhubili. Je jasné, že je pro Andulku pes neznámé zvíře. Seznámili ji tedy se všemi psy, oni si ji očuchali, ona je pohládila a během deseti minut byla Andulka a Sigrun nejlepšími kamarádkami. Major pohlédl na Kubu, ten pokýval hlavou. Bylo jasné, že právě získali psí ošetřovatelku. Jak to

bude s výcvikem, to se ještě uvidí.

Vodovod, první pokus

Zatímco se Andulka za pomoci Kuby učila zacházet se psy, měli tesaři plné ruce práce s rozšířením vodní pily o výrobu dřevěného potrubí. Bylo okolo toho dost rozruchu, než se vyřešily všechny otázky, třeba jestli se má otáčet vrták nebo vrtaná kláda, usazení vodorovně, svisle, šikmo nebo napříč a podobně. Výzkumná dvojka prohrabávala Archiv ve snaze najít další podrobnosti v odkazech podobných témat a byla v tom lepší a lepší. Tou dobou už znali rejstřík skoro z paměti a věděli, kam pro co sáhnout.

Pak už byla bezchybně vyvrtána první kláda, ze které se stalo první potrubí. Bylo položeno na metrových kozách, aby se každý mohl podívat přes vyvrtaný otvor. Teprve to další mělo být použito na zkrocení pramenu vody ze skály, který dělal na rybníce kopec vody. Nezdálo se, že by pramen slábl, jak předpovídali někteří.

Vsazení duté klády do skalního otvoru nebylo vůbec jednoduché. Manipulace s těžkým kmenem v metrové vrstvě vody, navíc proti tlaku tryskající vody stála dotyčné mnoho sil. Kuba se nakonec rozhodl vybourat z hráze ty tři kousky klád, kterými uzavřel poslední otvor. Chvilka zápolení a zpoza hráze se vyvalila vodní vlna. Podrazila Kubovi nohy a chvíli ho válela v korytě. Když se konečně postavil, vypadal jako napůl utopená myš s naraženým čumákem, z něhož tekla malý pramínek krve. Jak si už z dřívějška zvykl, zaklonil hlavu, pevně zmáčkl kořen nosu a mohutně frkl. Když hlavu zase sklonil, nebyla po krvi ani památka.

Rybník se vypouštěl dva dny. K večeru druhého dne bylo již tak málo vody, že se kopec vody občas změnil na vodotrysk. Kuba trochu ucpal odtok, aby byl přibližně v rovnováze s přítokem a pak zahnal pomocníky spát. Zítřek bude perný.

Nebylo to až tak moc náročné, alespoň z pohledu diváků na břehu. Muži přitáhli provrtanou kládu, přibližně v polovině pevně přivázali příčně klacek a pomocí něho usměrňovali kládu. Prvního půl metru šlo hladce, pak se kláda zaklínila. Pomohlo mírné viklání a pootočení pomocí přivázaného klacku. Pomocníci kládu drželi na místě a Kuba zatloukal do mezery mezi skálou a kmenem suché klíny. Ty časem nasáknou a kládu pořádně upevní. Do té doby se budou muži střídát v zatížení pomocí přivázaného klacku. Kuba to odhadoval tak na tři hodiny.

Byl to docela úchvatný pohled. Z rybníka trčel metrový nakloněný kmen a z něho tryskal sloup vody. Díky naklonění dělal krásný oblouk, dosahující výšku skoro čtyři metry. Proud vody dopadal zpět do rybníku kousek od hráze, kterou už Kuba opětovně ucpával. Všichni odešli k večeru spokojeně do hajan. O to horší bylo ranní překvapení. Po rybníce plavaly kusy rozštípané dřevěné trubky spolu s nacucanými klíny, které Kuba s takovými obtížemi včera zatloukl. Po důkladném prozkoumání všech trosek se přišlo na viníky. Byli jimi právě klíny. Původně suché klíny nasákly vodou, zvětšily svou velikost a jelikož byly dost natěsno, prolomily dřevěnou trubku. O zbytek se postaral tryskající proud vody.

Jak tam stál plukovník s Kubou a Honzou, přichvátal nadšený profesor Mahlstein. Sice se poněkud zarazil nad snůškou zachmuřených obličejů, ale pak ze sebe vychrlil novinky. Bylo to tak: Štěpánka měla občas nekonečné zvědavé otázky. V poslední várce otázek zazněla jedna podstatná - proč je otevřena jen jedna chodbička. Profesor jí vysvětlil krycí historku o archívu Univerzity města Atl Antisu. A také o jedné důležité věci, které zajišťovala, že se vyspělé technologie nedostanou do rukou barbarům, neboli hlavolamu na konci otevřené chodbičky. Od té doby trávila Štěpánka většinu volného času luštěním hlavolamu. Pomohla jí náhoda, to když se kuchaři zajímali o nějaký způsob, jak lépe péct chlebové placky. Štěpánka našla návod na klenbovou pec na pečení placek i chleba. V návodu Štěpánku upoutal návod, jak z proutí udělat kopec, na který se potom naplácá hlína a po vyschnutí se vypálí. To se trochu podobalo jedné pohyblivé části hlavolamu. Chvilku si nad tím lámala hlavu a pak zkusila část pohnout tam, kam měla podle Štěpánky patřit. Část zapadla na své místo, ozvalo se melodické zacinkání a vyjeknutí profesora Mahlsteina. Když vyběhla Štěpánka z chodbičky, aby se podívala, nad čím profesor žasne, našla ho nedůvěřivě ohmatávat vedlejší otevřenou mříž. Profesor přikázal Štěpánce hlídat a na nic nesahat, on že musí tuhle radostnou událost oznámit starostovi, tedy, ehm, ještě ne starostovi, ale panu majorovi. Pak odběhl.

Vrátil se během chvilky, následován majorem, Kubou i Honzou, pochválil trpělivě čekající Štěpánku a předváděl, že se mříž dá skutečně zlehka odsunout. Velmi chválil Štěpánku, jaká je to výborná spolupracovnice. Kuba s Honzou se s chválou přidali, stejně tak i major. Ten dokonce prohlásil, že Štěpánka dostane při příštím nástupu veřejnou pochvalu. O zrudlou Štěpánku se málem pokoušely mdloby. Tohle tedy nečekala ani v nejdivočejších tajných snech.

Kubu ale trápily myšlenky na rozštípané dřevěné potrubí, proto se na profesora obrátil s nečekanou otázkou - jak se vlastně dělají hlavně parních děl, jestli by to nešlo použít i tady. Profesor se zamyslel, pak řekl, že se musí zeptat kolegy Mlejnků, že on sám přesně neví. Odběhl a během chvilky byl zpět i s Mlejnkem. Společně pak vysvětlovali zdlouhavý postup výroby takové hlavně, zahrnující obtáčení precizně opracované klády nejdříve tenkým a postupně silnějším plechem, stahování pomalu chladnoucími žhavými obručemi. Všechno to bylo velmi pracné a zdlouhavé, vyžadující zkušené dělníky. Také se vyrobí za rok jen několik hlavní. Kuba si povzdech. Tak zase nic.

Štěpánka si mezitím přivlastnila známou zelenou krabici s rejstříkem a pomalu jím procházela. Kuba se opřel o zeď vedle mříže a přemítal nad možnostmi zkrocení vody tryskající ze skály v rybníku. Probralo ho až opakované zaškubání za halenu. Za ním stála už zase zrůžovělá Štěpánka a cosi mu ukazovala. Kubovi chvilku trvalo, než si uvědomil, co vidí. Pak popadl Štěpánku do náručí a zatočil se s ní po místnosti. Následoval polibek tak sladký, že dívenka měla téměř vlhko v kalhotkách.

Ostatní je tázavě pozorovali. Kuba postavil Štěpánku na zem, pohladil ji po vláscích a pak oznámil, že Štěpánka učinila v rejstříku nově otevřeného oddílu nesmírně závažný objev. Pak vrazil Mlejnkovi do ruky tlustý balíček lejster, nadepsaný **Výroba kovového potrubí.**

Do Kolínských kovozpracujících závodů se tentokráte chystala velká výprava. Vedl ji major, k oběma profesorům se přidaly manželky profesora Mlejnkova, na ochranu bylo vyčleněno třicet vojáků. Jel i Honza s Majkou, protože na svém světě leccos odkoukal od souseda kováře a měl díky tomu v tomto světě víc znalostí. Jela i Štěpánka jako pravá ruka profesora Mahlsteina a zároveň jako zapisovatelka, jelikož měla nádherný dobře čitelný rukopis. Kapitán Neiman s Kubou povedou tábor se zbytkem vojáků a budou při tom bedlivým okem sledovat Mlejnkovic dospívající dcery, aby netropily alotria.

Hned na kraji Kolína se odpojily Mlejnkovy manželky a zamířily k rodinnému sídlu, aby ho zkontrolovaly, jestli ještě stojí a služebnictvo nezlobí. Doprovázelo je pět vojáků jako už stálý doprovod. Ostatní zamířili pod vedením majora Ulmana do policeních kasáren přímo k panu policejnímu radovi Střízlíkovi. Ten se nejdřív vyděsil, co to to k němu dobývá za karavanu, pak poznal majora a zklidnil se. Vojáky ubytovali v několika prázdných ložnicích mužstva a zbytek zamířil do kanceláře pana Střízlíka. Teprve tam se pan Střízlík dozvěděl důvod neočekávaného vpádu. Nechal si povyprávět celou historii otevření dalšího oddělení archivu, velice chválil Štěpánku, která se zase jednou mohla pořádně začervenat. Pak zvažněl:

„Víte, co to znamená? Hromadu práce s předěláním výroby na modernější technologii, narušení zavedeného pořádku. Ale hlavně to bude znamenat světovou proslulost! Českomoravská země bude mít něco, co nikdo nemá. Už se na nás přestanou dívat jako na nevděčníka, který pohrdl náručí velkých států a drze si na svém kousku území vyhlásil samostatnost!“

Zardělému panu Střízlíkovi zářily oči, jak si představoval krásnou budoucnost. Pak jas v očích pohasl a pan Střízlík už klidněji pokračoval:

„Pro vás v Ulmu to znamená jisté ohrožení. Dříve nebo později pronikne na veřejnost tajemství Archivu a začnou se vám tam trousit podivné existence. Zatím je to spíše vojenský tábor než město, ale to se bude muset časem změnit. Tento stav je neudržitelný, Ulm se bude dál měnit, přibudou obchody, přijdou další lidé a tak dál.“

Major ho přerušil:

„Poručík Schwert začal kreslit plán města, ve kterém je s tímto už počítáno. Plán visí u mě v pokoji, možná jsi ho přehlédl. Město bude soustředěno od rybníka dále k jihu, na severní straně bude park a oddychová zóna a za ni, prakticky u skály s Archivem budou kasárna. V parku budou hlavně keře, stromů málo a před kasárnami bude přehlídková plocha. Z kasáren bude báječný přehled, co se v okolí

skály děje. A nahoře na skále se plánuje kamenná pevnůstka přístupná jen z kasáren.“

Pan Střízlík souhlasně kýval hlavou a tak jen dodal:

„Jako kdybych tohle čekal, před časem jsem začal dávat do kupy speciální policejní oddíl. Budu rád, když se o jeho existenci dozví co nejméně lidí. Nejsou to zrovna ideální lidé pro policejní službu, neradi poslouchají příkazy, někteří jsou polepšení zločinci. Zatím jim říkám Šedá hlídka, protože pracují nejlépe, když na ně není moc vidět. Všichni dohromady dělají něco jako neviditelnou ochranu naší země. Už se jim podařilo odhalit několik špiónů, jak muslimanských, tak i našich sousedů. Musulmani skončili na šibenici, cizí špiony si zatím schováváme jako páku, pokud by se něco dělo. No, a některé zlanařili k nám a posíláme ven pečlivě upravené zprávy.“

Honza se letmo pousmál. Ano, takto začínaly mnohé tajné služby. Honzův úsměv neušel panu Střízlíkovi, který se hned zeptal:

„Copak, něco se vám nezdá?“

Honza se trochu zarazil, ale duchapřítomně odpověděl:

„Nezdá se mi název, připomíná povídky pro ženy.“

Ted' se usmál i pan Střízlík:

„A věděl byste lepší?“

„No, když si to tak sumíruju v hlavě, tohle oddělení pracuje proti těm lidem, kteří se příliš zvědavě rozhlíží. Existuje staré cizí slovo, které česky znamená proti...“

„Jestli myslíte contra, ano, známe.“

„Tak tedy to poskládáme. Kontra, ať to zní, proti rozhlížejším se zvědavcům. Kontra-roz-zvěd-ka, přípona pro zvukomalebnot. Spojíme zdvojené z a máme krásné slovo.“

Na panu Střízlíkovi bylo vidět, jak se mu to v hlavě skládá:

„Sakra, vy jste básník! Nádherné slovo, exoticky znějící a přitom vystihující práci toho oddělení. Děkuji!“

Přestavba části kolínského kovozpracujícího závodu začala velkou poradou akcionářů a vedoucích výroby. Na poradě přednesl pan Střízlík krátký proslov o tom, jaké mají obrovské štěstí, že byly skupinou badatelů nalezeny návody nejen na vylepšení stávajících provozů, ale i vybudování nových, moderních, které nám budou okolní státy hluboce závidět. V návodech jsou popsány různé postupy na výrobu kovových potrubí různých velikostí, čímž se vyšvihneme na světovou jedničku. Bohužel, nebo bohudík, skončí provoz na výrobu dělových hlavni pro parní dělostřelectvo metodou postupného plátování. Nějakou dobu pojedou s novou výrobou společně, dokončí rozdělané výrobky, ale nebude začínat výrobu dalších. A jako kompenzaci akcionářům za ušlé zisky vstoupí stát do kovozpracujícího

závodu a navýší jmění společnosti na dvojnásobek. Ano, děkuji za připomínku, stane se tak i padesáti procentním vlastníkem. Ano, samozřejmě by si mohl stát postavit vlastní kovozpracující závod a nechat tento padnout, vždyť tři čtvrtiny výroby jdou státu. Správná připomínka, ano, proč by to dělal, když je tady soustředěno takové množství odborníků. Říkáte vyvlastnit? No, to nás ještě nenapadlo, děkuji, hned si to zapíšu. No, nějak se to vyvrbí. Kdybyste mě sháněli, budu pravděpodobně v hostinci U černé labutě. Na shledanou a přemýšlejte o mých návrzích. Venku se obořil na majora Ulmana, že když se chce smát, ať opustí místnost. Jiskřičky v očích ho usvědčovaly z toho, že své nadávky nemyslí vážně.

Honza s Majkou si prohlíželi provozy kolínského kovozpracujícího závodu, ne vždy se dostanou do plně funkčního průmyslového skanzenu. Honza maně zavzpomínal na kamaráda a spolužáka Vítka, se kterým montovali různé chodící i nechodící mechanismy, svého času i funkční parní stroj. A pak, jako kdyby to přivolal, našli sešlý domeček se zašlými okny a velkým komínem. Uvnitř se skrýval pravý poklad - v jednom koutě za hrazením hromada dřeva a uhlí a podél druhé stěny Stroj. Netechnická Majka byla unešena pozoruhodnou směsicí tyček, plátů, táhel a různých, ručně dělaných měděných trubek, ale i Honzovi teprve po chvíli došlo, na co se kouká - prastarý archaický parní stroj. V tu dobu to ale možná byla technická novinka. Honza se na to zeptal pana Střízlíka a dostal přesnou odpověď:

„Když ještě žil starý Hanuš, tak jednou dotáhl s velkou slávou, že konečně našel rodinou kroniku. V té byl popsán stroj, který pomocí ohně a vody poskytuje silný výkon. Už byl skoro v důchodu, stále odkládal odchod, tak dostal nevyužívaný sklad dřevěných dílů a k ruce kovářského učedníka. Po pár pokusech sestrojili to monstrum, co jste našli. Dokonce měl nachystanou předváděčku, ale nachladil se a umřel. Z učedníka se mezitím stal docela dobrý kovář, ale na stroji odmítl pokračovat. A tak tam stojí a čeká na někoho, kdo ho rozchodí. Vy byste si to rád zkusil, vidím vám to na očích. Kvůli přestavbě vám nemůžu dát nikoho jiného, než starého Čvančaru. Kdysi mu na nohu spadla špatně upevněná kovadlina, sotva se pajdá, ale vsedě je to pan mistr. Berete?“

Honza vždycky přemýšlel, jak asi vypadá básnický obrat jako vraný kůň na startu dostihu. Teď to cítil v reálu. Majka to oním tajuplným ženským smyslem vycítila a odpověděla za Honzu:

„Jo, tohle bereme i s tím dědkem. Mám takové tušení...“

Pan Střízlík se pousmál. Také on měl mnohé kladné zkušenosti s ženskou intuicí i žalostné příklady lidí, kteří nad ní krčili nos. Tak jim ještě poradil, kde seženou staré hadry na úklid, kam se chodí pro vodu a kde si mohou půjčit nějaké nářadí. I když, starý Čvančara bude mít určitě nářadí vlastní.

Stroj

Ze všeho nejdříve přišel na řadu úklid. Po umytí oken byl i na stroj lepší pohled. To ale Honzovi nestačilo, s pomocí několika vojáků rozebral kus střechy a na krokve vpasoval kusy skla, takže vytvořil neumělé střešní okno. Teprve potom začalo podrobné zkoumání stroje. Některé nečistoty šly smetáčkem, jiné hadrem a na zkrocení těch nejhorších musel Honza vymyslet drátěný kartáč. Nejdřív se poradil s dědkem, jak si Čvančara nakonec nechal říkat. Ten vše promyslel a začal zařizovat. Už skoro nepajdal. Majka měla báječný nápad, který s Honzovou pomocí okamžitě zrealizovala. Na jeden den si odskočili do vlastního světa, koupili v lékárně zásobu Ibalginu ve formě gelu, lékařskou vazelínu, glycerin a genciánovou violet'. Vše smíchali do kupy za vzniku nevábně vypadající patlaniny. Tu vpravili do kameninového džbánu a předvedli dědkovi jako speciální mazání podle starého rodinného receptu. Dědek chvíli váhal, pak usoudil, že hůř být nemůže a nechal si namazat znetvořený kotník a blízké okolí. Přitom vykládal, jak mu na nohu padla kovadlina, ranhojič byl dřevo... Pak se zarazil, zkusmo zakroutil šlapkou a pak se rázně postavil. Vyvalil oči a vykřikl:

„Děvčico, děkuji! Nebolí to!“

Honza mu ještě udělal speciální vložku do boty, kopírující pokroucenou šlapku. Od té doby na ně dědek nedal dopustit a všude je chválil. A pomáhal ze všech sil. Sehnal si odštípek železného plechu, majzlíkem odsekal dlouhé úzké kousky, které potom kalil. Pokusy zabraly několik dní, pak dědek pyšně předal Honzovi kus prkna s úchytem, které mělo na druhé straně houštinu pružných drátků. Honza to hned odzkoušel na rezavém kusu. Kov se pak jen blýskal. Dědek ale nelenil, udělal další kusy drátěného kartáče a předváděl užaslým kovářům a zámečníkům, co taková nová věc umí. Všude přitom zdůrazňoval, kdo je autorem nápadu, takže se pro drátěný kartáč vžil název honzák.

Honza mezitím studoval, jak je vlastně ten přesložitý vynález sestrojen. Drátěným kartáčem zlehka očistil jednu stěnu, nově ji nalíčil vápnem a pomocí kusu uhlí kreslil, k čemu dospěl. Dlouhé minuty pak trávil před nákresem v zadumání, jak to vlastně autor myslel. Z mládí si pamatoval, že nejsložitější věcí je ovládnutí šoupátka, která přivádí páru do válce. To tady bylo vyřešeno změtí táhel, přičemž některá byla natvrdo přidělaná na obou koncích a několik spojených navzájem jen tak trčelo v prostoru. Pak si prohlédl kotel. Ten byl ve slušném stavu, měl perfektní topeniště, bohužel většina tepla odcházela přímo do komína. Náhle se mu v hlavě objevila vzpomínka na dětskou encyklopedii a obrázek kotle parní lokomotivy v řezu. Honem si to schématicky namaloval, ale věděl, že teď už ten obrázek nezapomene. Pak se zamyslel, čím by tak mohl nahradit ocelové trubky s vodou, procházející ohňovou komorou. Na konečné řešení ho přivedla Majka, když si vzpomněla na prázdniny u dědy. Ten na kamnech na dřevo vařil i v létě, ale měl

u komína udělaný placatý pekáč, ve kterém se stále ohřívala voda.

Hotový kotel byl asi to nejlepší, co se dalo v dané situaci udělat. Třípatrový kotel, aby teplo nešlo hned do komína, ale muselo se proplétat přes tři nízké uzavřené nádoby nad sebou, propojené střídavě u krajů masivními, ručně kovanými trubkami. Kde nebyla trubka, tam nádoby protínala železná tyčka, která svými konci zasahovala až do plamenů a dodávala další teplo. První dvě spodní nádoby samy byly naplněny hrubým štěrkem, aby té vody nebylo na ohřívání moc. Přívod vody byl do prostřední nádoby, kde se ohřála a pak postupovala do spodní, nejžhavější nádoby, kde se beze zbytku měnila na páru. Pára pak šla do třetí, nejhornější nádoby, která sloužila jako zásobník a vyrovnávač tlaku.

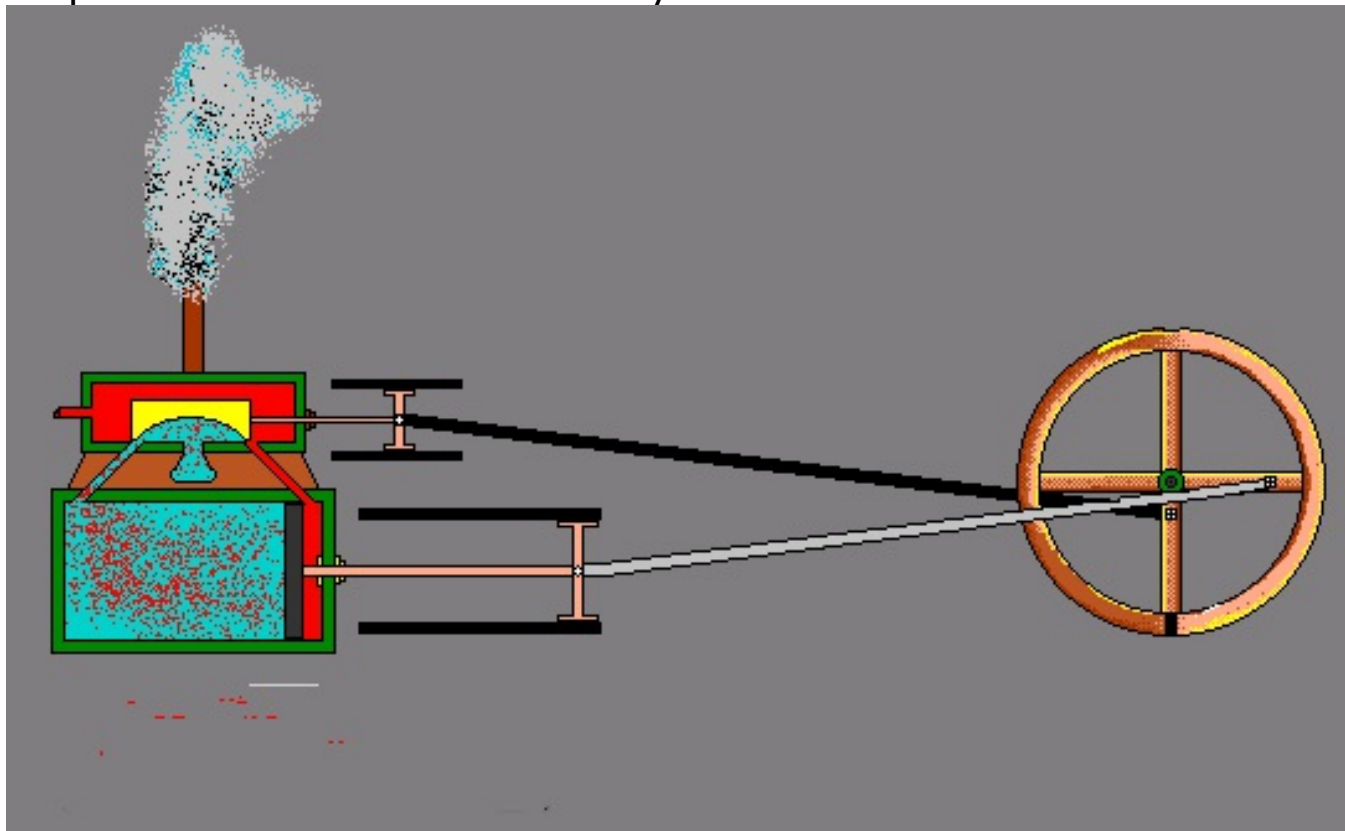
Pomocí prvních několik zkušebních zatopení se podařilo odchytnat většinu chyb, takže již skoro nic nebránilo zapojení stroje. Sám Honza byl nesmírně zvědav, jestli kvůli složitosti bude stroj vůbec fungovat. Na zkušební provoz si vyhradil brzké ráno. Majku zahnal z dosahu, kdyby to stroj nevydržel, ale dědek se zahnat nenechal. Stejně pro jistotu sledovali stroj zvenčí přes pootevřené dveře. Nervózní Majka očekávala katastrofu, ale pak se od domečku ozvalo jásavé zvolání: A přece se točí!

Stroj sice pracoval, točil velkým setrvačnickovým kolem, ale zoufale pomalu. Bylo jasné, že konstrukce je hodně těžkopádná a ve spoustě převodů se ztrácí hodně síly. Honza byl z toho poněkud schlíplý, ale Majka ho chytila za ruku a táhla pryč. Přes rameno zavolala na dědka, že pro dnešek bude Honza mimo. Dědek se jen šklebil... Jen co byli z doslechu se Majka obořila na Honzu:

„Přestaň. Moc si to bereš, bylo přece jasné, že to nepůjde hned. Takže se teď vzchopíš, půjdeš osedlat koně a pojedeme na projížďku. Stejně jsme už dlouho nebyli doma.“

Druhého dne k večeru šel dědek okolo domečku a zpozoroval, že se uvnitř svítí. Opatrně nakoukl oknem a užasl. Na stole ležela hromádka papírů, u stěny stála Majka a statečně mávala štětkou s vápnem a Honza právě sundával ze stroje ty zpropadený táhla. Nechoval se k nim vůbec něžně, co šlo ukrotit rukou, to ukrotit, co nešlo, tam si pomohl kusem železné tyčky. Zíral na to jako uhranutý, takže si nepovšiml Majčina ohlédnutí ani toho, jak se pomalu přesunula ke dveřím. Dost se proto lekl, když ji uslyšel za sebou, že se nemusí chovávat jako kluk, ale může jít klidně dál. Toho už si všiml i Honza a se širokým úsměvem zval dědka dál. Usadili se ke stolu, Majka odněkud vytáhla kameninový džbánek, ale nebyla v něm ta mast, co dědkovi tak pomáhá, ale podle vůně medovina. Dostal svůj kalíšek, ucucl a zatvářil se blaženě. Honza se na něj ušklíbl a prohlásil, že jeho šedivou hlavu zatíží tajemstvím, které zatím zná jen pár lidí, ale která se časem rozkřikne. Pak mu povykládal lidovou verzi toho, jak byl objeven archiv znalostí, a že se tam byli s Majkou poradit. A jelikož bude pracovat s nákresy dokonalejšího parního stroje, tak aby se moc nedivil. Dědek měl z toho oči navrch hlavy. Nakonec do sebe nalil

celý kalíšek medoviny, aby ty novinky spláchl. Honza pak začal rozkládat po stole jednotlivé nákresy. Ty na starý, ušmudlaný papír ručně kreslil uhlím, přece nemůže přijít s výtisky z laserové tiskárny. Seděli tak dlouho do noci, dědek, ač starý člověk, chápal technické věci obdivuhodně rychle.

O toho okamžiku trávili v domečku každou chvíli, dědek tam i přespával na hromadě starých hadru, které měli na čištění. Největší problém dělalo nastavení šoupátek rozvádějící páru k válcům. Vzhledem k vylepšené konstrukci parního kotle měli dostatek páry na dva samostatné parní stroje. Pak jednoho dne bylo vše hotovo a přistoupili k provozním zkouškám. Párkrát museli přenastavit a doplnit odstředivý regulátor a pojistnou klapku, ale pak již vše chodilo jako na drátkách. Zbývala akorát slavnostní předváděčka. Na tu úplně první pozvali jen majora Ulmana a pana Střízlíka. Slavnostní předvedení bylo sice naplánováno na desátou hodinu, ale oba pánové se objevili už krátce po deváté hodině. Seděli na lavici u stolu a přihlíželi, jak Honza pomalu láduje uhlí do kotle. Když se moc hromadilo, prohrábl ho, pak pootevřel vzduchovou klapku, s čímsi pootočil. Dědek zatím kontroloval oba parní stroje, nad čímž se podivil pan Střízlík:

„Ehm, nebyl tady jen jeden stroj? A co je s vámi, vždyť vůbec nepajdáte!“

Odpověděla jim Majka, že se ti dva blázni, čímž myslela Honzu s dědkem, prohrabali strojem až do úplných vnitřností a potom ho natolik vylepšili, že pára bohatě stačí na dva stroje. A co se týče pajdání, Honza upravil dědkovi tlačící botu a ona připravila pro dědka mazání podle starého rodinného receptu, které mu skutečně pomáhá.

Pak nastal ten slavný okamžik, kdy si pojistný ventil začal trochu odfukovat, čímž oznámil, že páry je již dost. Honza začal pomalu pootáčet pákou, regulující přívod páry do stroje. Totéž dělal dědek u druhého stroje, ale poněkud pomaleji. Po chvíli běžel první stroj tak rychle, že se loukotě setrvačnickového kola začaly rozmazávat. Dědek, obsluhující druhý stroj ho nechal běžet v malých otáčkách. Pak mrkl na Honzu a začal přidávat páry, zatímco Honza ji u prvního stroje omezoval. To už pan Střízlík nevydržel a začal nadšeně pokřikovat a plácát rukama. Major jen udiveně kroutil hlavou.

Honza s dědkem nechali stroje jet, Honza akorát pootevřel dvířka u kotle. Pak přišlo na stůl malé občerstvení, nakrájený chleba, plátky uzeného masa i špeku, na pití voda a jako zlatý hřeb další džbánec medoviny. Pan Střízlík se vzchopil, přestal nadšeně poskakovat, ale chystal proslov. Do toho mu vpadl major, že Honza je stále jeho důstojník, takže nějaké jmenování paromistrem nepřipadá v úvahu. Honza si přisadil, že on si jen plnil sen, ale že dědek je chytrý dost, aby zvládl zaučit tak dva tři další učedníky, jak se staví a ovládá parní stroj. Pan Střízlík jen rozhodil rukama, že se vzdává, a otočil se na dědka, co on na to. Dědek skromně odvětil, že vše co umí se naučil od Honzy za pochodu, načež Majka vyprskla smíchem a vysvětlila, že ten druhý stroj stavěl dědek prakticky sám podle toho, jak Honza stavěl ten první. Pak do toho všeho vstoupil major, který se zeptal pana Střízlíka, jestli už někde viděl takový parní stroj nebo jsou Češi zase první na světě? Pan Střízlík se zarazil, téměř bylo vidět, jak mu v hlavě šrotují kolečka, pak prohlásil, že o žádném takovém stroji neví. Takže to je důvod k pořádné oslavě, a tu uspořádá on zítra ve dvanáct hodin v hostinci U černé labutě. Už byl na odchodu, pak se zarazil a otočil se na Honzu:

„Teď mi to došlo. Stroje jsou to pěkný a funkční, ale jak tu sílu dostaneme do nové haly. Je to přece jen kus...“

Honza se podíval na dědka a odpověděl:

„A víte, že jsme to už také řešili? Nakonec měl dědek báječný nápad. Jestli se podíváte pozorně, uvidíte, že každý stroj je trochu zabořen v zemi a obložen kameny. To proto, že ten stroj není až tak těžký, pro čtyři siláky by neměl být problém stroj pomocí tyčí nadzdvihnout a odnést kamkoliv. Problém je s kotlem na páru, ten potřebuje pořádný komín, aby měl tah. Něco se nám ale rýsuje, zkusíme vymyslet takový, který by s dal pomocí koně přemístit prakticky kamkoliv.“

Opětovně bylo vidět a téměř i slyšet, jak panu Střízlíkovi rotují myšlenky v hlavě. Chvilku tak v zadumání stál, pak řekl:

„Asi je to blbost, ale co by se stalo, kdybychom dali na vůz kotel i stroj a ten by nějak poháněl ty kola, po kterých by vůz jel?“

Honza s Majkou vypadali omráčeni, nakonec se ozval Honza:

„No, v principu by to asi šlo. Nedokážu si představit ten vůz, jak by musel být pevný, jestli by se moc nebořil do země a spoustu dalších věcí, o kterých zatím

nevíme. A vůbec, nechcete se přidat k nám, když máte takové skvělé myšlenky?“

Tentokrát koukal zaraženě pan Střízlík, pak zakroutil hlavou, že by jen překážel, technicky není moc zdatný. To radši slouží státu, to umí podstatně líp. To uznávali všichni.

Loučení

Všechno bylo v pořádku. Dědek učil tři mladé rozjívence, ti k němu vzhlíželi s téměř posvátnou úctou. Právě společně s dalšími přenesli jeden parní stroj do potrubní dílny, kde byl prototyp linky na výrobu potrubí, vyzkoušeli nový parní kotel, součinnost a vše klapalo. Druhý parní stroj mířil k hamrům, kde bude parní kotel vytápěn teplem z výhní, které jinak mířilo přímo do komína. Na uprázdněném místě v domečku se dědek pokoušel o další vylepšování právě stavěného parního stroje, inspirován pečlivě ochraňovanými listy papíru s nákresy. Pomáhal mu ten nejšikovnější, zbylí dva se starali o ostatní stroje. Tam ho také našel Honza s Majkou, kteří se přišli rozloučit.

Jednoho rána seděla Majka na kraji postele a pochmurně sledovala cosi neexistujícího na prkenné podlaze. Na opatrný Honzův dotaz, co se děje, odpověděla Majka až po chvíli:

„Je mi špatně od žaludku a přitom jsem nic špatného nesnědla. Taky jsem to měla dostat už před měsícem, ale občas mám nepravidelné měsíčky, díky antikoncepci. Teď bych to měla dostat podruhé, ale zase nic. Asi budeš tatínek, antikoncepce selhala nebo jsi v tomto světě silnější, Honzíčku!“

Honza ji přivinul do náruče a chvíli ji kolébal. Pak Majka pozvedla usazené oči a prohlásila:

„Potkali jsme zde hromadu báječných lidí, bude se mi špatně loučit. Je tady nádherně, ale zdravotnictví je tady v plenkách a porodnictví tuplem. Navíc, kdybych to neohlásila u nás, mohl by být problém.“

Honza ji přerušil:

„Hele, a to mě chceš nechat tady samotného? Když jsme se brali, tak tam bylo něco o rodině. Kam jde jeden, tam jde i druhý, ne? Copak bych tě mohl opustit a sobecky tady zůstat? A stále se strachovat, co se tam s tebou děje? Žádná partyzánština, prostě se rozloučíme a odejdeme středem...“

Majka se rozbrečela úplně a objala Honzu tak, že mu málem praskala žebra. Přitom si šeptala, že má toho nejbáječnějšího chlapa pod sluncem. Když se uklidnila. Honza ji trochu popíchl:

„A ještě by mi moji Mařenku mohl odloudit nějaký Huhlal...“

Majka se rozesmála a naznačila facku. Artistickým kotrmelcem spadl Honza z postele, jeden kotrmelec vzad a rozplácl se na podlaze. Majka to s úsměvem okomentovala jediným slovem:

„Šašku!“

Bylo toho k zařizování více. Nejdřív se to musí dozvědět major Uhlman s profesorem Mahlsteinem, kteří se komplotu účastnili od začátku. Kuba Kuřátko, tady známý jako poručík Schwert, se to dozví hned jako další. Ostatním to ti tři poví dodatečně, ale přece jen existovalo několik lidí se kterými bylo nutno se rozloučit

osobně. Dědek Čvančara byl jeden z nich. Ten také první uslyšel připravenou historku:

Kus od Brna směrem na jih je vápencové pohoří se jménem Pálava. Pod ním je původní Honzovo rodiště, které kdysi dávno opustil. V poslední době na něj stále více doléhá jakýsi stesk, něco mu říká, že by se měl vrátit, podívat se po příbuzných, převzít hospodářství a s Majkou založit rod. Tak se tady mějte, nezlobte a možná se zase někdy potkáme.

Dědek byl na měkko, učedníci na Honzu zírali, neboť to byl ten velikán, který jejich učitele naučil všechny ty báječné věci... Seděli u stolu, vzpomínali na společně prožité chvíle, až bylo do breku i Honzovi. Raději se rozloučil a odkráčel. Stejnou historku se dozvěděli major s profesorem, ale ti ji měli pouze šířit dál, protože znali skutečnost: Honza s Majkou jsou z vedlejšího světa, sem se dostali nedopatřením a rozhodli se pomoci světu postiženému náboženskou válkou. Svůj dobrovolný úkol splnili na jedničku s hvězdičkou. Něco takového tušil možná i pan Střízlík, neboť se jednou obrátil na majora Ulmana s dotazem, jestli nejsou Honza s Majkou převlečení andělé, jsou jakoby maličko cizí. Dostalo se mu odpovědi, že ano, jsou cizí, ale pro vlastní čistou mysl ať nepátrá po podrobnostech.

Zbývala ještě jedna věc. Kdysi dávno slíbili majorovi s profesorem objevy a cestování. Objevy se našly v archivu, cestování se naštěstí dalo zařídit jednoduše. Z Kolína do bývalé pevnůstky to koňmo bylo kousek. Koně nechali v pevnůstce a k trhlině pokračovali pěšky. Falešná betonová stěna vypadala jako prastará skála, Majka na chvíli upoutala pozornost a Honza mezitím otevřel vchod. Major už kdysi dávno trhlinu ve skále viděl, pro profesora to bylo vše nové. Pak ještě prosba na pány, aby se dívali ven z trhliny s hlásili změny. Ač na to byli připraveni, přesto to byl pro ně šok. Nejdříve zírají do tmavého šera a vzápětí ve venku jasný sluneční den. Skoro to zavánělo čarodějnictvím.

Cesta lesem byla stejná jako tam u nich, ani chalupa se stodolou nejdříve nezbudila pozornost. Naštěstí je Honza před vstupem do chalupy varoval, ať se ničemu nediví, není to čarodějnictví, ale vše je přírodního původu. Stejně je nejdříve nechali sedět na lavičce u dveří, zatímco Majka šla uvařit čaj. Pánové se vyzbrojili trpělivostí, přece jen, než se zatopí v peci, ohřeje plát, voda... Nepočítali s rychlovarnou konvicí, během pěti minut jim v rukách hřály porcelánové bucláky. V porcelánové misce nasypaný krystalový cukr a v cukru, světe div se, kus kovu vytvarovaný do podoby lžice. Té se hned zmocnil profesor, takže Majka vyskočila a donesla pro každého jednu. Honza mezitím zaskočil k sousedům, jestli jsou Kovářovic doma. Byli, i se staříčkem. Honza jim jen řekl, že má super vzácnou návštěvu, přivede je, ale ať se jim nediví...

Takže po čaji následovala návštěva sousedů. Honza byl napjatý, jestli Petr majora ještě pozná. Poznal. Hned ho vítal jak starého přítele. Staříček zachoval klid, k bábince Marjorii také občas chodily z lesa podivné návštěvy... Protože bylo

vidět u návštěvníků únavu z přemíry dojmů, rozhodla se Majka návštěvu tohoto světa ukončit. Bylo toho dnes dost i na ni. Ještě musí dorazit do Ulmu, rozloučit se s Kubou, přespat a rozloučit se s milým sousedním světem.

Plány jim překazil právě Kuba. Prohlásil, že je sice chápe, ale musí to tady ještě dva dny vydržet. Proč dva dny? Protože za dva dny bude Adélce, nejstarší Mlejnkovic dceři, osmnáct let a oficiálně se zasnoubí. Zásnuby se budou konat v nově postavené kapličce, jako družičky půjdou Štěpánka a Andulka, které tady nikdo neřekne jinak než Psí máma. Poslouchají ji nejen psi, nedávno byla spatřena, jak si na kraji lesa povídá s liškou. Sice Kuba neví, co na něm Adélka vidí, ale když už má takové štěstí, rozhodně se k němu nebude obracet zády. Přijedou Mlejnkovic z Kolína, pan Střízlík přiveze z kolínského chrámu nějakého kněze, aby to bylo skutečně oficiální. Vzkaz je musel minout cestou.

Honza se nevinně zeptal, co tak najednou a byl za to pokárán Majčíným pohledem. Kuba se jen usmál a řekl, že to trvá už rok, ale je možné, že v návalu dalších věcí to přehlídli. Paní matinka to poznala skoro hned, chvíli se mračila, pak si jednou promluvila s majorem a od té doby byla jako vyměněná. Pak se vytasil se zasnubním prstenem. Jak opatrným vyptáváním zjistil u matinky, Adélka zbožňuje dřevěné titěrnosti, takže pokud jí, mladý muži, vlastnoručně vyřezáte snubní prstýnek z nějakého pěkného dřeva, tak je vaše. Pak otevřel vyřezávanou dřevěnou krabičku a tam si v kousku mechu hověl nádherně vyřezávaný a vypalovaný prsten. Dle Kubových slov tomu věnoval poslední tři týdny.

V určený den nastala shánka po Honzovi, který měl Kubovi jít za družbu, ale nikde nebyl. Nakonec vyšel s Majkou z lesa a rázem na sebe přitáhli pozornost. Po domluvě s Kubou sbalil Honza Majku a zmizeli domů. Pořádná koupel, chvíli spánku s pak strojení. Honza na sebe navlékl to, co nosil jako hrabě z Lamberka, Majka se oblékla jako jeho zákonitá manželka. Vyčesat vlasy, dřevěný hřeben a šlojíř a mohli jít. Doprovázeli je sousedi, Zdenička s Petrem, ustrojení jako panští sloužící. V této sestavě vyšli u tábora z lesa. Hodně lidí třeštilo oči, protíralo si je, jestli sní nebo bdí... Čtveřice mířila pomalu ke kapličce, kde se již chystal skromný obřad. Kudy šli, tam utichal hovor a lidi nevěděli, jestli jen sklonit hlavu nebo přímo padnout na kolena. Vojáci měli jasno - vypjali se do pozoru a slavnostně salutovali. Honza jim odpovídal a snažil se nesmát a neposlouchat ten mohutnější šum z míst, kudy už prošli.

Tak došli ke skupince okolo Kubu s Adélkou. Byl tam i major se profesorem, Mlejnkovi, pan Střízlík a kněz, který si polohlasně opakoval slova obřadu. Zdaleka nejvíc konsternován byl pan Střízlík, který si Honzu pomatoval jako obyčejného vojáka, popřípadě jako špinavého zámečníka. Tato nečekaná proměna ho dokonale zaskočila. Honza mu řekl, ať se chová jako normálně, pak se otočil ke Kubovi:

„Dary se sice mají dávat až po obřadu, ale tyto jsou natolik specifické, že je

nutné je předat předem. Pane poručíku, vy půjdete s námi, holky se postarají o Adélku.”

Adélka

Kubův kabátec pro slavnostní chvíle

Adélka se sice po Kubovi ohlížela, když ji ty dvě odváděly k domečku Mlejnkových, ale kráčela vcelku odvevzdaně. Kuba měl sice nějaké dotazy

a připomínky, ty ale narážely na hradbu mlčení. Když se však oba vynořili z domečků, tábor zatajil dech. Kuba chodil normálně oblečen do haleny a volných kalhot. Teď však měl na sobě navlečenu parádní uniformu. Sytě modrý kabátec se zlatým zapínáním, černé kalhory s rudými lampasy, na nohách vysoké boty. Ty jediné byly původní, zato se však leskly jako zrcadlo. Na hlavě měl parádní modrou čáku, aby mu ladila k uniformě. Zdobený opasek, na jedné straně meč, na druhé straně lovecký tesák. Kuba s Honzou a Petrem došli ke skupince u kapličky, kde vyhlíželi Adélku. Když se objevila i ona, Kuba jen zamrkal.

Adélka měla sice své původní šaty, ale ty prošly omlazující procedurou. Obloukový výstřih u krku se změnil na velkolepý čtvercový, aby vynikl jeho obsah. Nadra byla přizvednuta stuhou s ozdobnou mašlí vpředu. Mahagonově zrzavé vlasy nebyly staženy v tlustém copu, ale skoro volně rozpuštěny a byla do nich vetknuta stříbřitá polokorunka zdobená smaragdy. Vypadalo to, jako by jí ve vlasech plápolal zelený oheň. V jeho záři se úplně ztrácel Adélčin doprovod, Majka se Zdeničkou. Obdivné ticho v táboře by se dalo krájet a prodávat. I kněz poplašeně vzhlédl, co že děje a následně se zakoktal, plně uchvácen.

Naštěstí se vzpamatoval, než malý průvod zamířil do kapličky. Štěpánka s Andulkou jako první, rozhazovaly kytičky z košíčků. Pak Kuba s Adélkou, vznášející se na vlnách obdivu a štěstí, za nimi Honza jako Kubův družba spolu s Majkou, Mlejnkovi s oběma matinkama, hlasitě popotahující nad tou nádherou. Obě se shodli, že si Adélka vybrala dobře, Kuba samozřejmě taky a hlavně, Kuba má báječné přátele. Ten Honza s Majkou vypadají jako nějaká šlechta, a ty dary, co donesli! Major Ulman to štěbetání poslouchal a tiše se pro sebe usmíval, stejně jako profesor Mahlstein. Vojáci tvořili špalír, šavle a meče vztyčené na Kubovu počest. První šestice, hned u kapličky, dokonce dělala ze šavlí bránu.

Ač byl obřad krátký, stejně se Adélce klepala kolena, zvláště po prvním zásnubním polibku hned poté, co dostala nádherný dřevěný vyřezávaný prsten. Už jí došlo, co Kuba stále kutil v koutku. Čerstvý vzduch ji poněkud osvěžil, takže nezakopla, když se všichni šinuli ke stolům, na které už kuchaři kladli dobroty. Zábava se vydařila, takže když se pozdě večer Honza s Majkou zvedli k odchodu, všiml si toho jen Kuba. Na kraji lesa je dohnal, oba objal medvědím stiskem, hlesl jen Děkuju za všechno, popotáhl a pak už jen sledoval, jak oba mizí v lese.

KONEC

© 2016-2017 Jerry Worker

KONEC